

WILBUR SMITH

MACERACILAR

1. Basım

AYRIN KUTUP

Wilbur Smith

MACERACILAR

TÜRKÇESİ

Mehmet Gürsel

Wally Handry, «Bu işi beğenmiyorum,» diye fikrini açıklayarak geçirdi. Sonra bunun tadını almak ister gibi diliyle dudaklarını yalayıp konuşmasını sürdürdü.

«Bence bu iş, on gündür ortada kalmış bir leş gibi kokuyor.

Çıplak göğsünün üstüne bir bardak yerleştirmiş, yataklardan birine serilmiş yatan adam, Kongo'nun sıcağında buram buram terliyordu.

Bruce Curry başını kaldırmadan traş takımını dizmeye devam etti. «Böyle düşünmem, ne yazık ki, gitmemiz gerektiği gerçeğini değiştiremiyor.»

«Onlara bu işi kendilerine saklamalarını söylemeliydin. Onlara burada...

Elizabethville'de kalacağımızı anlatmalıydın. Neden bunu söylemedin ha?» Hendry bardağını alıp içindekini bir yudumda içti.

Buruce, «Çünkü bana tartışmam için para vermiyorlar,» derken lavabonun üstündeki sinek pisliği içinde kalmış aynada kayıtsızlıkla kendini süzüyordu.

Aynadan ona bakan güneşten iyice esmerleşmiş adamın simsiyah saçları iyice kısa kesilmişti. Bu yumuşak saç, uzatıldığı zaman kıvrılmaya hevesli ve çabuk karışan türdendi. Siyah kaşların kuyrukları biraz yukarıya doğru kalkıktı. Yeşil gözlerini sık siyah kirpikler çerçeveliyordu. Adamın ağzı kolaylıkla gülebileceği gibi, çabucak somurtacağını da belirtiyordu.

Bruce Curry kendi burnuna karşı o eski hoşgörüsüyle karışık sevgiyi de duymuyordu artık. Hafifçe kemerli burun yüzünü güzel olmaktan kurtarıyor ve ona kibar bir korsan havası veriyordu.

Wally Hendry yattığı yerden «Tanrım!» diye homurdandı. «Bu pis zenci ordusundan da bana gına geldi artık. Savaşmaya bir itirazım yok Ama bir avuç Tanrının belası göçmene dadılık yapmak için, ormanın yüzlerce mil derinliğine girmek hiç de hoşuma gitmiyor.»

Bruce dalgın dalgın, «Cehennem hayatı bu,» diye mırıldandı. Sonra yüzünü sabunlamaya koyuldu. Sabun köpüğü yanık teninde bembeyaz kalmıştı. Sanki yeni yağlanmış gibi büyük bir sağlıkla parlayan derisinin altındaki omuz ve göğüs kasları, adam kımıldadıkça kabarıp iniyordu. Vücudu çok iyi durumdaydı. Yıllardır bu kadar sağlıklı olmamıştı ama bu da tıpkı yüzü gibi ona pek bir zevk vermiyordu.

Wally Hendry boş bardağını, yatağın kenarına oturmuş olan adamın eline tutuşturdu. «Bana bir içki daha getir, Andre.»

Andre adındaki Belçikalı kalkarak itaatle masaya doğru yürüdü.

Wally, «Bu seferkine daha fazla viski ve daha az bira koy,» diye emretti. Sonra tekrar Bruce'a doğru dönüp yine geyirdi. «İşte bu iş konusunda böyle düşünüyorum.»

Andre bardağa viski koyup üstüne bira ilave ederken, Wally de kalın dokuma kılıfında duran tabancasını iterek iki bacağıının arasından sarkıttı.

Sonra, «Ne zaman gidiyoruz?» diye sordu.

«Yarın sabah erkenden bir lokomotifle beş vagon yükleme deposunun orada olacak. Gereken şeyleri hemen yükleyip mümkün olduğu kadar kısa sürede buradan ayrılacağız. «Bruce traş olmaya başladı. Ustrasını şakaklarından çenesine doğru kaydırırken, düzgün yanık teni ortaya çıkıyordu.

Wally Hendry söylendi. «Üç ay süreyle bir avuç sıska pis Gurkha'yla döğüşükten sonra, biraz neşemi bulacağımı umuyordum. Bunca zaman güzel bir yavruyla bile gönöl eğlendiremedim... Şimdi ateş keşten iki gün sonra bizi yine yolluyorlar.»

Yanaklarını traş edebilmek için yüzünü buruşturan Bruce, «C'est la guerre,» diye mırıldandı.

Wally kuşkulananarak sordu. «Bu da ne demek oluyor?»

Bruce, «Savaş böyledir,» diye açıkladı.

«İngilizce konuş, ahbap.»

Wally Hendry altı aydan daha uzun süreden beri Belçika Kongosu'nda olmasına karşın, <ne bir tek kelime Fransızca söyleyebiliyor, ne de anlıyordu. Bu da, onun ne tür biri olduğu konusunda bir ipucuydu.

Odaya yine bir sessizlik çöktü. Sadece Bruce'un ustrasının çıkardığı hafif cızırtılı ses duyuluyordu. Bir de, otel odasında FN tüfeğini sökmüş temizleyen dördüncü adamın olduğu taraftan küçük madeni sesler gelmekteydi.

Wally ona bakarak, «Bir içki iç, Haig,» diye davet etti.

«Yok, teşekkür ederim.» Michael Haig duyduğu tiksintiyi gizlemeye gerek görmeden başını kaldırıp wally'e baktı.

«Sen de kendini beğenmiş namussuzlardan birisin, değil mi... Benimle içki içmek istemiyorsun ha? Yüksek sosyetedenden olan Yüzbaşı Curry bile benimle içki içiyor. Neden kendini bu kadar üstün sanıyorsun bakalım?»

«Biliyorsun ben içki içmiyorum.» Haig yin& tüfeğine doğru eğildi. Silahı büyük bir alışkanlıkla temizlemekteydi. Bu çirkin görünüşlü otomatik tüfekler, hepsi için vücutlarının birer uzantısı haline gelmişti. Bruce traş olurken bile elini uzatıp duvara dayalı olan tüfeğini kapabilirdi.

Yataktaki öteki iki adamın tüfekleri de yerde hemen yanlarında duruyordu.

Wally, «Demek içmiyorsun ha!» diye güldü. «Öyleyse yüzün nasıl bu rengi aldı, ahbap?

Nasıl oldu da burnun olgun bir mor eriğe benzedi böyle?»

Haig'in dudakları gerildi, tüfeği tutan elleri: birden hareketsiz kaldı.

Bruce duygusuz bir sesle, «Kes, Wally,» dedi.

Wally, «Haig içki içmiyor,» diye alay ederek ufak tefek Belçikalının kaburgalarına baş parmağıyla vurdu. «Ne dersin, buna, Andre? Bu Tanrının belası, ağzına içki koymayan türdenmiş. Babam da öyleydi. İçki kullanmazdı. Bazen iki üç ay hiç içki içmezdi. Sonra bir gece eve gelir ve bizim moruğun yüzüne öyle bir yumruğunu yapıştırırdı ki, anamın dişlerinin zangırtısı sokağın karşı tarafından duyulurdu.»

Gülmekten boğulacak gibi olduğu için sözlerine bir süre ara vermek zorunda kaldı.

«Senin de aynı şekilde içki içmediğine iddiaya girebilirim. Haig. Bir tek içki içecek olursan, on gün sonra ayılırsın. Öyle değil mi? Bir tek kadeh içki ve...

Tamam! Yaşlı karı yumruğu oğzına yerdı. Çocuklar da bir kaç hafta aç kalırlardı.»

Haig tüfeğini dikkatle yatağa bırakarak dişlerini sıkıp wally'e baktı. Ama Wally bunun farkına bile varmadı. Neşeli neşeli devam etti.

«Andre, şu viski şişesini al ve 'İçki İçmeyen İhtiyar Haig'in burnuna tutuver.

Ağzından salyalarının akmasını ve gözlerinin birer bilardo topu gibi yuvarlarından uğramasını seyredelim.»

Haig ayağa kalktı. Ellisini geçmiş olan adam, wally'den iki kat daha yaşlıydı.

Saçları kırlaşmış, zorlu yaşamın bıraktığı izler yüz hatlarının zarifliğini tümüyle silip götürememişti. Kolları bir boksörünkü gibi gelişmişti; omuzları da «geniş ve güçlüydü. «Artık biraz terbiyeli olmayı öğrenmenin zamanı geldi. Hendry. Haydi ayağa kalk.»

«Yoksa dans etmek falan mı istiyorsun?

Ben vals yapmam... Andre'ye teklif et. O bu işi iyi becerir. Öyle değil mi, Andre?»

Haig gövdesinin ağırlığını tabanlarına vermiş duruyordu; yumruk yaptığı ellerini de hafifçe havaya kaldırmıştı.

Bruce ustrasını lavabonun üstündeki rafa bıraktı, yüzündeki sabuna aldırmadan usulca masanın çevresini dolanıp durdu. Böylece olaya her an karışabilecek durumda hazırды. Sonra iki adama bakarak beklemeye başladı.

«Haydi, ayağa kalk, pis sokak süprüntüsü.»

«Hey, Andre duydun mu? Ne güzel konuşuyor, değil mi? Gerçekten hoş sözler bunlar.»

«O pis suratını içine göçertip beyninin bulunması gereken yere sokacağım.»

«Ne espri! Bu çocuk doğuştan komedyen doğrusu.» Wally bir kahkaha attı ama sesinde bir gariplik vardı. Bruce o zaman wally'nin dövüşmeyeceğini anladı.

Kocaman yassı bir yüzü, Mogolunki gibi küçük çekik gözleri olan wally'nin kolları çok gelişmiş kıvrımsı kıllarla kaplı, göğsü iyice geniş, boynu kalın, karnıysa dümdüz: ve taş gibiydi. Bununla birlikte Wally dövüşmeyecekti. Bruce şaşırmıştı.

Bir gece yoldaki köprüde olanları anımsıyordu. Wally Hendry'nin korkak olmadığını da biliyordu. Bununla birlikte Haig'in kafa tutmasına karşılık vermiyordu.

Mike Haig .yatağa yaklaştı.

Andre ilk defo konuştu. «Onu rahat bırak,

Mike.» Sesi bir kızınki gibi yumuşaktı. «Wally sadece şaka yapıyordu. Bu sözlerle bir şey demek istemedi.»

«Hendry, sırt üstü yattığın için sana vuramayacak kadar kibar olduğunu sanma.

Bu hatayı yapmamalısın.»

Wally, «Şuna bak hele,» diye söylendi. «Bu çocuk sadece komedyen değil aynı zamanda baş belası bir kahraman.»

Haig onun başına dikilerek bir balyozu andıran yumruğunu Wally'nin yüzüne doğru çevirdi, «Haig!» Bruce sesini yükseltmemiştir ama sesinin tonu, yaşça büyük olan adamın durmasını sağladı.

Bruce, «Bu kadarı yeter,» dedi.

«Fakat bu pis, küçük...»

Bruce, «Evet, ne olduğunu biliyorum,» diye karşılık verdi. «Ama bırak onu!»

Yumruğu hâlâ havada olan Mike Haig durakladı. Odada hiç bir hareket yoktu.

Tepelerindeki oluklu demir, Kongo'nun öğle sıcağında genişirken patlamayı andıran bir ses çıkardı.

Öteki tek ses de Haig'in soluklarıydı. Kesik kesik soluyordu; kanı yüzüne hücum etmişti.

Andre, «Ne olur, Mike,» diye fısıldadı. «Kötü bir şey demek istemedi.»

Mike'ın hiddeti yavaş yavaş tiksintiye döndü; yumruğunu indirip geriledi ve öteki yataktan tüfeğini aidi.

«Bu odanın kokusuna bir dakika daha dayanamıyacağım. Seni aşağıda kamyonunda beklerim, Bruce.»

Mike kapıya giderken ' Bruce, «Geç kalamam,» dedi.

Wally onun arkasından seslendi. «Talihine fou kadar fazla güvenme. Gelecek sefere bu kadar kolay kurtulamazsın.»

Kapının ağzındaki Mike Haig, hemen döndü cima Bruce onu omzundan tutarak çevirdi.

«Boşver, Mike,» diyerek adamın arkasından kapıyı kapattı.

Wally homurdandı. «Yaşlı olduğuna dua etsin. Yoksa onun hesabını ne biçim görürdüm.»

Bruce, «Öyle,» diye mırıldandı. «Ona uymam akla iyi ettin,» Yüzündeki sabun kuruduğu için yeniden sabunlanmak üzere fırçayı ıslattı.

«Öyle tabii. Onun gibi yaşlı bir adama vuramazdım, değil mi?»

Bruce hafifçe gülümsedi. «Hayır. Fakat boşuna endişe etme, onun ödünü patlattın. Bir daha aynı şeye kalkışmayacaktır.»

Hendry, «Bunu yapmaması kendisi için iyi olur!» diye tehdit etti. «Gelecek sefere ihtiyar serseriyei gebertirim.»

Bruce, «Hayır gebertemezsin,» diye düşünüyordu. «Şimdi yaptığın gibi yine gerilersin.

Bundan önce belki bir düzine defa olduğu gibi yine kaçarsın. Sana bunu yaptırabilen sadece Mlike'la ben varız. Tıpkı eğiticisine kükreyen fakat adam kırbacı şaklattığında gerileyip büzü len vahşi bir hayvana benziyorsun.» Bruce tekrar traş olmaya başladı.

Sıcak odada soluk almak zordu. Sıcak yüzünden durmadan terliyorlardı.

Vücutlerinin ekşi kokusu odaya sinmiş, sigara dumanı va içkinin buharıyla karışıyordu.

Andre uzun sessizliği bozdu. «Mike'la nereye gideceksiniz?»

«Bu yolculuk için gerekli malzemeyi alıp alamayacağımıza bakacağız. Eğer talihimiz yaver giderse malzemeyi deponun oraya götürürüz. Ruffy de bunları korumak için başını silahlı, bir nöbetçi diker bu gece.» Bruce cevap verirken, bir yandan da eğilmiş yüzüne su çarpıyordu.

«Buradan kaç gün ayrılacağız?»

Bruce omuz silkti. «Bir hafta... on gün.

«Yatağının üstüne oturarak ormana uygun olan botlarından birini giydi. «Eğer bu arada bir terslikle karşılaşmazsak tabii.»

Andre, «Terslik mi Bruce?» diye sordu.

«Msapa Kavşağından iki yüz elli kilometre, içeriye gireceğiz. Orası da Baluba'larla kaynıyor.»

Andre, «Fakat biz trende olacağız,» diye itiraz etti. «Onların sadece ok ve yayları var. Bize ilişemezler.»

«Andre, geçmemiz gereken yedi ırmak var.

Bunlardan biri de çok geniş. Hem köprüler kolaylıkla yıkılabilir, demiryolları yerlerinden sökülüp çıkarılabilir.» Bruce botunu bağlıyordu.

«Bunun bir pazar pikniği olacağını sanmıyorum »

Wally kasvetli kasvetli, «Tanrım,» diye yineledi. Ne boktan iş bu yahu. Hem biz neden gidiyoruz sanki?»

Bruce sabırlı sabırlı anlatmaya başladı.

«Çünkü son üç aydan beri Port Reprieve'deki insanların dünyayla bütün ilişkileri kesildi. Orada kadınlar ve çocuklar da var. Hem yiyecekleri ve yaşamaları için gerekli şeylere de bitmek üzereymiş.» Bruce durup bir sigara yakarak dumanı üflerken devam etti. «Çevrelerindeki Baluba kabilesi açık açık isyan etti. Ayırım yapmaksızın yakıyor, yıkıyor, ırza geçiyor ve öldürüyorlar.

Baluba'lar henüz kasabaya saldırmadılar ama bunu yapmalarına da az kaldı.

Bundan başka söylentilere göre, Merkezi Kongo ordusundan isyan edip ayrılan gruplarla bizimkilerden kaçanlar birleşip iyice silahlanmış çeteler halini almışlar.

Onlar da bölgenin Kuzey tarafında yakıp yıkıyorlar. Kimse orada ne olduğunu kesinlikle bilemiyor. Fakat ne olursa olsun, bunun hiç de iç açıcı bir durum olmadığı kesin. Şimdi biz gidip o insanları alacak ve güvene kavuşturacağız.»

Andre, «Neden Birleşmiş iMilletler bir uçak yollamıyor?» diye sordu.

«Uçağın inebileceği alan yok.»

«Helikopterler?»

«Oraya kadar erişemezler.»

Wally, «Bana sorarsanız,» diye söylendi. «O namussuzlar orada kalabilirler. Baluba'lar biraz İnsan etinden biftek isterlerse, onların yemeğine engel olmak bize mi düşer? Beni yemedikleri sürece her insanın yemek yemeğe hakkı vardır. Onların dişlerinin daha da güçlü olmasını do dilerim.»

Ayağını Andre'nin sırtına dayadı ve birden dizini gererek Belçikalıyı yataktan yere attı.

«Haydi git, bana bir yavru getir.»

«Onlardan burada yok, Wally. Sana bir içki daha vereyim.» Andre, ayağa kalkarak wally'nin boş bardağına uzanacak oldu. Ama Wally onun bileğini yakaladı.

«Sana yavru dedim Andre. içki değil.»

«Onları nereden bulacağımı bilemiyorum.»

Andre'nin sesi umutsuzdu. «Hem onlara ne diyeceğimi de bilmiyorum.»

«Budalalık ediyorsun, ahbap. Bu durumda kolunu kırmam gerekebilir.» Wally onun bileğini ağır ağır büktü. «Benim gibi sen de aşağıdaki barın onlarla dolu olduğunu biliyorsun. Bunu biliyorsun değil mi?»

Andre'nin yüzü can acısından allak bullak olmuştu. «Fakat onlara ne diyeceğim?»

«Seni sersem, budala kurbağa yiyici seni!

Aşağıya in ve bir kâğıt para çıkarıp salla. Tek söz söylemene gerek yok.»

«Canımı yakıyorsun, Wally.»

«Öyle mi? Şaka ediyorsun!» Wally ona gülümseyerek bileğini daha da şiddetle büktü. İçkiden küçük gözleri dumanlanmıştı. Bruce onun yaptığından zevk aldığını da fark etti. «Gidiyor musun, ahbap? Kararını çabuk ver. Ya bana bir yavru bul ya da kolundan hayır bekleme.»

«Pekâlâ. İstedğin buysa... Giderim. Lütfen î>eni bırak. Giderim.»

«İstedğim bu.» 'Wally onu bırakınca Andre «ayağa kalkıp bileğini ovmaya başladı.

«Kadın temiz ve genç olmalı. Duyuyor musun?»

«Evet, Wally. Bir kadın bulacağım.» Bruce, kapıya giden Andre'nin yüzünü gördü. Ezilen bir bilek bu kadar acı veremezdi.

Bruce, «Ne ömür yaratıklar,» diye düşündü.. «Ben de onlardan biri sayılırım ama, yine de onlardan ayrıyım. Ben bir seyirciyim ve bu durum da beni kötü bir oyun görmüşüm gibi etkiliyor.» Andre kapıdan çıktı.

Wally coşkunlukla, «Bir içki daha içer misin, ahbap?» diye sordu. «Hatta sana bir içki hazırlıyabilirim.»

«Teşekkürler.» Bruce öteki botu giydi. Sonra wally'nin getirdiği içkiyi tattı. Pek sertti. Viskinin kekremsiliği biranın tatlılığıyla uyuşmuyordu ama yine de içti.

Wally, «Sen ve ben,» dedi. «Kurnaz oian bizleriz. Biz mecbur kaldığımız için değil, istedi ğimiz

için içeriz. Biz, istediğimiz gibi yaşarız.

Başkalarının düşündüğü şekilde yaşamayız, Seninle pek çok ortak yanımız var, Bruce. Seninle dost olabiliriz. Yani birbirimize çok benzediğimiz için...» İçki etkisini gösterdiği için dili biraz peltekleşmeye başlamıştı.

«Tabii, arkadaşız... Seni en yakın dostlarımdan biri sayarım, Wally.» Bruce ciddi konuşmuştu; alay ettiği hiç belli değildi.

Wally içtenlikle, «Şaka etmiyorsun ya?» d i ye sordu. «Bu işe ne dersin ha?

Tanrım, benden hiç hoşlanmadığını düşündüm hep. Böyle şeyler hiç bilinmiyor.»

Viski yüzünden birden duygulanarak hayretle başını salladı. «Bu ger çek mi? Benden hoşlanıyorsun. Evet, biz dost olabiliriz. Ne dersin, Bruce? Her erkeğin bir dosta ihtiyacı vardır. Her erkek kendini destekleyecek, biirni ister.»

Bruce mırıldandı. «Tabii, biz dostuz. Buna ne dersin ha?»

Wally, büyük duygusallıkla, «Tamam, ahbap,» diye kabul etti.

Bruce, «Bir şey hissetmiyorum,» diye düşünüyordu. «Ne tiksinti, ne açığa ne de başka bir şey. İnsan ancak bu şekilde güvende olabilir.

Artık hiç kimse seni hayal kırıklığına uğratamaz, kimse seni tiksindiremez, kimse seni incitemez, kimse bir daha seni mahvedemez.»

Andre kadını odaya soktuğunda, ikisi de başlarını kaldırıp baktılar. Kadının seksi sayılacak yassı bir yüzü vardı. Kehribar teniyle kıpkırmızıya boyadığı dudakları büyük tezat meydana getiriyordu. Yüksek topuklu ayakkabılar ve dizlerini açıkta bırakan belden büzgülü pembe bir elbise giymişti.

Wally, «Aferin Andre,» derken kadının vücudüne bakıyordu. «Buraya gel, kızım.» Wally elini, uzatınca, kadın hiç duraksamadan ona yaklaşarak profesyonellere özgü şekilde gülümsediWally onu yatağa, yanına çekti.

Andre hâlâ kapının yanında duruyordu.

Bruce kalkarak komuflajlı savaş ceketini giydik Tabancasının kayışını taktı ve silahı çevirip bacak üstüne yerleştirdi.

Kadına, kadehinden içki içirmekte olan Wally, «Gidiyor musun?» diye sordu.

«Evet.» Bruce kenarları aşağıya sarken şapkasını da kafasına geçirdi. Bunun yanındaki kırmızı, yeşil, beyaz renkli Katanga işareti Bruce'a yapma bir neşe verir gibi oldu.

«Biraz daha kal... Haydi Bruce.»

Bruce tüfeğini de aldı. «Mike beni bekliyor.»

«Ona boş ver. Biraz kal da eğlenelim.»

«Hayır, teşekkürler.» Bruce kapıya gitti.

«Hey, Bruce şuna bak.» Wally, kadını sırt üstü yatağa devirip yalandan çırpınmasını önlemek için bir koluyla göğsüne bastırdı, öbür eliyle de eteğini beline kadar sıyırdı.

«Şuna iyice bir bak ve bana hâlâ gitmek isteyip istemediğini söyle!»

Kadın eteğinin altına bir şey giymemişti ve vücûdunun alt kısmını traş etmiş olduğu için heryanı ortadaydı.

Wally güldü. «Haydi gel, Bruce. Önce sen. Dostun olmadığımı söyleyemezsin.»

Bruce, bacaklarını çapraz getirip Wally'e karşı koymaya çalışan kadına baktı. Bir yandan da kıkır kıkır gülüyordu, kadın.

Bruce, «Mike'la sokağa çıkma yasağı saatinden önce döneceğiz,» dedi., «Bu kadının o vakte kadar odadan gitmiş olmasını istiyorum »

Kadına bakarken hiç bir arzu duymadığını düşünüyordu. Bütün bunlar bitmişti.

Kapıyı açtı.

Wally haykırdı. «Curry! Sen de Tanrının belası bir delisin. Oysa seni erkek sanmıştım. Tanrım, sen de ötekiler gibi berbatsın. Erkek bebek Andre, alkolik Haig.

Ya senin nen var ahbap?

Sen de kadınlardan rahatsız oluyorsun değil mi?

Sen de delinin birisin!»

Bruce kapıyı kapatarak tek başına koridorda durdu. Bu kafa tutma, zırhındaki delikten içine işlemiştı. Bu acıyı unutmak için kendisini zorladı.'

Kararlılıkla. «Her şey bitti artık,» diye dü şündü. «Artık bana azap veremez.» O anda odada bıraktığı kadını değil, kendi karısını anımsamıştı.

«Kaltak,» diye fısıldadı, ama hemen sonra da adeta suçlulukla ekledi«Ondan nefret etmiyorum, Ne nefret, ne de istek duyuyorum.»

11. Grand Leopold Otelinin antresi kalabalıktı. Jandarmalar silahlarını gösterişle taşıyor, duvarlara veya bara dayanarak yüksek sesle konuşuyorlardı. Yanlarında tenleri siyahtan açık kahveye kadar değişen kadınlar vardı. Bazıları daha şimdiden sarhoş olmuştu. Birkaç Belçikalı hâlâ şaşkın ve inanmaz gözlerle çevrelerine bakıyorlardı. Kadınlardan biri kucağındaki çocuğu sallarken ağlıyordu. Öteki beyaz erkekler sivil giyinmişlerdi; her an hazır, dikkatli halleri, çevreyi inceleyen gözleri onların serüvenci olduğunu açıklıyordu. Onlar da iş kıllığı giymiş Afrikalılarla hafif sesle konuşmaktaydılar. Bir masaya yerleşmiş olan gömlekleri terden yapışmış gazeteciler, akbabaların sabrıyla bekliyor ve seyrediyorlardı. Herkes de sıcaktan terliyordu.

Güney Afrikalı iki kiralık uçak pilotu karşı taraftan Bruce el salladılar.

«Merhaba, Bruce. Bir içkiye ne dersin?»

«Dave, Carl. Şimdi çok acelem var. Belki bu gece.»

Carl Engelbrecht dudak büktü. «Bu gün öğleden sonra uçacağız. Haftaya döneceğiz.»

Bruce, «Öyleyse o zaman buluşuruz,» diye cevap verdi. Ön kapıdan geçerek Avenue du Kasai'ye çıktı. Kaldırımında dururken beyaz badanalı binalar, ışığı yüzüne çarptılar. Bu korkunç sıcak dolayısıyla yüzünü buruşturan Bruce, savaş üniformasının altında vücudunun tekrar terlediğini hissetti. Ceketinin üst cebinden güneş gözlüğünü alıp takarak Mike Haig'in beklediği üç tonluk Chevrolet kamyonu doğru gitti.

«Ben süreyim, Mike.»

«Peki.» iMike yana kayınca, Bruce direksiyona geçti ve kamyonu Avenue du Kasai'nin kuzeyine doğru sürdü.

«Olanlar için özür dilerim, Bruce.»

«Ziyanı yok.»

«Böyle öfkelenmemeliydim.»

Bruce cevap vermedi. İki yanda terk edilmiş binalara bakıyordu. Çoğu soyulmuş, atılan havan toplarıyla delik deşik olmuştu. Yan sokakların köşelerinde çoktan ölmüş böcekleri andıran kömür gibi yanmış arabalar duruyordu.

«Beni öfkelenmemesine izin vermemeliydim ama gerçek insanı fena sarsıyor.»

Bruce ses çıkarmamasına karşın gaz pedalına daha da şiddetle bastı. Kamyon hızlandı.

«Duymak istemiyorum,» diye düşünüyordu. «Ben günah çıkarıcın değilim. Dinlemek istemiyorum.»

Avenue l'Etoile'e dönerek hayvanat bahçesine doğru gitti.

Mike ısrar etti. «Haklıydı. Beni çok iyi anladı.»

«Hepimizin sorunları var. Aksi halde burada olmazdık.» Sonra Mike'i neşelendirmeye çalıştı.

«Azınlığız biz. Mutlu azınlık. Biz kürdeşler çetesiyiz.»

Mike gülümseyince birden yüzü çocuklaştı.

«Hiç olmazsa dünyadaki ikinci en eski mesleği izleme onuruna eriştik... Biz kiralık askerleriz.»

Bruce, «Bu eski meslek daha iyi para getiriyor, üstelik çok da eğlenceli,» diye karşılık, verdi. Kamyonu iki katlı bir binanın bahçesine sokarak ön kapıda durdurdu.

Kısa süre öncesine kadar Union Miniere du Haut'un baş muhasebecisinin evi olan bu yer, artık Yüzbaşı Bruce Curry'nin komutasındaki Özel Vurma Gücü'nün karargahıydı.

Zenci jandarmalarından yarım düzinesi verandanın alçak duvarında oturuyordu.

Bruce ön basamakları çıkınca, Birleşmiş Milletler'in müdahalesinden beri töre haline gelen sözleri haykırdılar.

«Birleşmiş Milletler -Merde!»

Bruce son aylarda gelişen dostluk yüzünden onlara gülümsedi. 'Katanga Ordusunun Kreması!' Onlara sigara ikram edip bir iki dakika ahbablıktan sonra, «Baş Çavuş nerede?» diye sordu. Jandarmalardan biri parmağıyla salona giden camlı kapıyı işaret edince, Bruce ardında Mike'la içeriye girdi.

Malzeme rasgele pahalı eşyaların üstüne yığılmış, taş şömine yarışma kadar boş şişelerle dolmuştu. Bir jandarma İran halısının üstüne yatmış horluyordu. Duvardaki yağlı boya tablolarından biri süngüyle paralanmış, çerçevesi eğrilip asılı kalmıştı. İmbua ağacından yapılmış kahve masası bir bacağı kırıldığı için yana eğilmişti. Bütün salon ter ve ucuz tütün kokuyordu.'

Bruce, «Merhaba Ruffy,» dedi.

Baş Çavuş Ruffararo yarısı taşarak oturdu ğu koltuktan memnun memnun gülümsedi. «Tam zamanında geldin, patron. Bu Tanrının belasası Arapların cepleri yine tamtakır.» Eliyle masasının önüne birikmiş olan jandarmaları işaret etti.

Ruffy 'Arap' sözünü özel bir horgörü olarak kullanırdı. Bunun bir insanın bağlı bulunduğu ulusla hiç bir ilgisi yoktu.

Ruffy'nin aksanı, Bruce'u her sefer yeni baştan şaşırtıyordu. Bu dev gibi zencinin tam Amerikan şivesiyle konuşması asla beklenmezdi. Ama Ruffy bir burs olarak gittiği Amerika'dan üç yıl önce dönmüştü. Orada bu dili iyice öğrenmiş, toprak ekonomisiyle ilgili bir diploma sağlamış ve şişe birasına, özellikle Schlitz birasına, karşı da büyük bir tutku sahibi olmuştu.

Ama öteki biralara da itirazı yoktu. Ayrıca yine Amerika'da 'İhtiyar Joe' denilen belsoğukluğuna da yakalanmıştı.

Bunu, üniversitede okuyan açık renkli bir zenci kız ayrılık armağanı olarak vermişti ona.

Ruffararo içip içip bunu anımsadığı zaman öylesine içerliyordu ki, bu acısı ancak en yakınında bulunan Amerikan yurttaşını bardan dışarıya atmakla geçirebiliyordu.

Neyse ki bir Amerikalıyla, beş altı fiçı biranın Ruffy'nin bulunduğu yerde biraraya gelmesi pek enderdi. Ruffy'nin birini böyle savurup atması, kurbanı tarafından da, seyirciler tarafından da

unutulamayacak bir olaydı. Bruce'un gözlerinin önünde, Ruffy'nin en gösterişli fırlatıp atmalarından birine tanıklık ettiği Lido Otelindeki gece belirdi...

Üç kurban, tanınmış gazetelerin temsilcisi muhabirlerdi. Gece ilerledikçe adamlar da daha yüksek sesle konuşmaya başladılar. Amerikan şivesi de, hızla vurulmuş bir golf topu gibi, pek çok uzaklara kadar gidebilirdi. Ruffy de terasın ta karşı tarafından bunu duydu. Önce dev zenci susup durdu. Yine bu sessizlikte, dengenin bozulması için gerekli olan son fiçı birayı da içti. Sonra üst dudağındaki köpüğü silerek gözlerini Amerikalılara dikip ayağa kalktı.

«Ruffy, dur. Hey!» Bruce'u kim dinler. Ruffy terasın karşı tarafına doğru yürümeye başlamıştı. Onun geldiğini görenler telaşlanarak sustular.

Ruffy ilk kurbanı bir ön deneme yaparmış gibi savurdu. Hem ilk Amerikalı aerodinamik bir biçimde yapılmamıştı ve midesinin fazla rüzgâra direnci yoktu. Onun için de adam önemsiz sayılacak kadar ileriye, yani altı metre öteye düştü.

Bruce» «Ruffy onları bırak!» diye haykırdı, Ruffy ikinci sefer epey açıldı. Ama kurbanını gerekenden fazla havaya kaldırdığı için onu da ancak dokuz metre öteye atabilirdi. Gazeteci terası aşp, kendini elinden boş kadehiyle aşağıdaki çimenlikte buldu.

Bruce üçüncü kurbanı uyarmak için, «Kaçsana budala!» diye haykırdı ama adam inme inmiş gibi olduğu yerde kala kalmıştı.

Bu da Ruffy'nin en olağanüstü atışı oldu.

Adamı boyun ve pantolonunun arkasından sıkıca yakalayarak bütün gücüyle savurdu'. Ruffy de mükemmel bir atış yaptığını biliyordu mutlaka. Çünkü adamı savururken, «Gonore!» diye bir zafer çılgılığı atmıştı.

Daha sonra Bruce, üç Amerikalıyı yatıştırmaya çalıştı. Gazeteciler rekor sayılacak bir atışta rol aldıklarını anlayınca, gidip aştıkları mesafeleri ölçtüler. Oç gazeteci ondan sonra da Ruffy'e adeta sahip çıkan bir sevgi beslemeye başladılar.

Bütün gece ona bira ikram edip bara giren her yeni kimseye durumu anlatarak övündüler. İçlerinden son atılan ve en uzağa gideni, Ruffy'le ilgili bir yazı yazıp bunu fotoğraflarla süslemeyi de istedi. Gecenin sonuna doğru o gazeteci, Olimpiyatlar'a bir de 'İnsan Savurma' sporu ilave edilmesi gerektiğini canla başla savunuyordu.

Ruffy onların övgülerini de, biralarını da alçakgönüllü teşekkürlerle kabul etti. Son Amerikalı kendisini tekrar savurmasını teklif edince de, Ruffy aynı kimseyi iki defa atmadığını öne sürerek bunu reddetti. Her şeyiyle unutulmaz bir geceydi doğrusu.

Ruffy'nin zaman zaman ortaya çıkan bu öfkesi bir yana, kendisi son derece neşeli bir tipti. Bruce onun kadar güçlü vücudu ve iyimser kafası olan başka bir adam tanımıyordu. Bruce elinde olmadan bu zenciden çok hoşlanmıştı, Ruffy'nin kart oyunu oynamaları teklifini redde çalışırken de yine dayanamıyarak gülümsedi.

«Şimdi yapılacak önemli bir işimiz var. Başka bir zaman.»

«Otur, patron. İki el oynar ve Ondan sonra işi konuşuruz.» Elindeki üç kartı karıştırdı.

«Otur patron,» diye tekrarladı. Bruce yüzünde 'çaresi yok' gibilerinden bir anlamla iri zencinin karşısına yerleşti.

Ruffy öne doğru eğildi. «Kaç para sürüyorsun?»

«Une mille.» Bruce masaya bir bin franklık bıraktı. «Bu gidince biz de gideceğiz.»

Ruffy, «Aceleimiz yok,» diyerek onu yatıştırdı. «Daha önümüzde bir gün var.» Üç kartı kapalı olarak masaya sıraladı. «Yaşlı Kral orada bir yerde. Bütün yapacağın onu bulmak. Böylece en kolay kazandığın binlik olacak bu.»

Bruce'un yanında duran jandarma, «Ortada,» diye fısıldadı. «Kral ortada.»

«O deli Araba aldırma... Kendisi daha bu sabah beş bin kaybetti.»

Bruce, sağdaki kartı çevirdi.

Ruffy, «Talihin yak,» diye güldü. «Kupa kızını çektin. «Parayı alarak göğüs cebine soktu.

«Tatlı yüzlü küçük kaltak her sefer seni aldatır.» Sırıtarak ortadaki kartı çevirip sinsi bakışlı, kıvrık bıyıklı maça valesini gösterdi. «Kralın burnunun dibinde kadın valeyle işi pişiriyor.»

Papazı da çevirdi. «Şu uykulu adama bak. Bakması gereken yöne dönmemiş bile.»

Bruce üç karta bakarken yine midесinin bulandığını hissetti. Bütün hikâye oradaydı. Ama maça valesi aslında sakallı olmalı ve kırmızı bir Jaguar araba kullanmalıydı. Hem kendi kupa kızının gözleri de öyle masum bakışlı değildi. Bruce birden konuştu. «Tamam, Ruffy. Seninle on adamın benimle gelmesini istiyorum.»

«Nereye gidiyoruz?»

«Mühimmat Deposuna. Oradan özel malzeme almamız gerekiyor.»

Ruffy başını sallayıp oyun kartlarını üst cebine soktu ve birlikte gelecek jandarmaları seçti. . Sonra Bruce'a baktı. «Onlar biraz yakıt isteyebilirler, patron.

Ne dersin?»

Bruce durakladı. Ağustosta yağma ettikleri bir düzine kasa viskiden geriye sadece iki kasa kalmıştı. Bir şişe gerçek İskoç viskisinin satın alma gücü çok fazlaydı ve Bruce de bunları olağanüstü durumlar dışında harcamak istemiyordu. Fakat depodaki görevliye rüşvet vermedikçe, istediği malzemeyi alma ihtimalinin uzak olduğunu da anlıyordu.

«Peki, Ruffy. Bir kasa getir.»

Ruffy koltuktan kalkıp çelik miğferini başına geçirdi. Bunun çene kayışları, kocaman yuvarlak yüzünün iki yanından sarktı.

Bruce'a gülümsedi. «Dolu bir kasa mı? Yoksa bir savaş gemisi mi almak istiyorsun?»

Bruce, «Onun gibi bir şey,» diye mırıldandı.

«Haydi git, getir.»

Ruffy evin arka kısmına giderek, kısa süre içinde kolunun altında bir kasa Grant Standfast

viskisiyle döndü. Öteki eliyle de altı şişe birayı boyunlarından tutmuştu.

«Susayabiliriz,» diye açıkladı.

Jandarmalar silahlarını şakırdatarak kamyonun arkasına tırmanırken, verandadaki arkadaşlarına neşeli küfürler yağdırdılar. Bruce, Mike ve Ruffy de kamyonun ön tarafına zorla sığıldılar. Ruffy viski kasasını yere koyup botlu, kocaman ayaklarını da bunun üstüne dayadı.

Bruce kamyonu çalıştırıp Avenue L'Etoile'e saparken de, «Neler dönüyor, Patron?» diye sordu. Bruce durumu anlatınca, Ruffy kayıtsız bir tavırla mırıldandı ve bir bira şişesinin kocaman, beyaz dişleriyle açtı. Şişeden çıkan hafif gazla birlikte biraz köpük taşarak zencinin kucağına döküldü.

Şişeyi Mike Haig'e uzatırken mırıldandı.

«Çocuklarım bu işten hoşlanmıyacaklar.» Mike birayı istemediğini belirtince, Ruffy şişeyi Bruce'a verdi.

Ruffy kendisine de bir şişe açtıktan sonra tekrar konuştu. «Bu işten nefret edeceklerdir.»-

Başını salladı. «Hele Port Reprieve'e gidip elmasları alınca daha da büyük tatsızlık çıkacaktır.»

Bruce irkilerek yan gözle ona baktı. «Hangi elmaslar?»

«Tarakla toplanan elmaslar. Bizi oraya sırf o adamları getirmek için yolladıklarını sanmıyorsun herhalde? Onlar elmasları düşünerek endişe ediyorlar. Bundan kuşkum yok.»

Birden kafasını kurcalayan şeyi anladı Bruce. O yıl içinde Union Miniere'den bir mühendisle yapmış olduğu, şimdi yarı unuttuğu bir konuşmayı anımsadı. Adam, Lufira bataklıklarının orada üç elmas tarayıcı makinenin çakıl taşlarını ayıkladığını anlatmıştı. Tarak gemileri, Port Reprieve'e bağlıydı. Onların karışıklık çıktığı sırada limana dönmüş olmaları gerekiyordu.

Gemiler üç ya da dört ayda ayıkladıkları elmaslarla hâlâ oradaydılar tabii. Bu da ortalama yarım milyon Sterlinlik yontulmamış elmas demektir. Demek bu yüzden, Katanga Hükümeti bu işe böylesine bir öncelik tanımış, ve büyük bir güç kullanmıştı. O bölgedeki insanları kurtarmaları için Birleşmiş Milletler'den yardım istenmemesinin nedeni de buydu.

Bruce, İçişleri Bakanının kendisine söylediği insanlıkla ilgili sözleri anımsıyarak alaylı alaylı gülümsedi.

«Bu bizim görevimizdir, Yüzbaşı Curry. O insanları, kötü niyetli kabilelerin ellerine terk edemeyiz. Uygar insanlar olarak bu bizim görevimizdir.»

Güney Kasoi ve Katanga'da aylardır hiç haber alınamayan uzak misyon merkezleri ve kükümet karakolları vardı. Fakat oradakilerin hayatları Port Reprieve'dekiler kadar önemli değildi anlaşılan.

Bruce bir elle kamyonu sürerken, bira şişesini tekrar dudaklarına götürdü. Birayı içerken gözlerini kısmış ön camdan ileriye bakıyordu. «Pekâlâ,» diye düşündü. «Elmasları alıp getireceğiz. Ondan sonra da bir mermi sandığı kiralanmış bir uçağa yüklenecek. Daha sonra da Zürih'de numaralı bir hesaba tekrar para yatırılacak. Neden bunun için canımı sıkacakmışım?

Bana bu iş için para veriyorlar.»

Ruffy üzgün üzgün konuştu. «Elmaslardan çocuklarıma söz etmememiz doğru olur sanırım.

Bunun hiç de iyi bir fikir olmadığına inanıyorum.»

Bruce demiryolunun öbür tarafında kalan endüstri merkezine gelince, kamyonu yavaşlattı. Dikkatle geçtikleri binalara bakıyordu. Sonunda aradığını bulunca yoldan çıkıp binanın ön kapısında durdu. Kornaya bastı. Bir jandarma yaklaşarak Bruce'un izin kağıdını uzun uzadıya inceledi. Bunu uygun bulmuş olacak ki, kapının gerisinde birine bağırdı. Kapı açılınca da Bruce kamyonu avluya sokup kontağı kapattı.

Avluda Katanga işareti taşıyan yarım düzine kamyon daha vardı. Terden yer yer ıslanmış üniformalı jandarmalar kamyonların çevresini almıştı. Beyaz bir teğmen, kamyonlardan birinin şoför yerinden eğilerek haykırdı. «Ciao, Bruce!»

Bruce, «Nasıl gidiyor işler?» diye karşılık verdi.

«Çılgınlık! Çılgınlık!»

Bruce gülümsedi, çünkü İtalyan için her şey çılgınlıktı. Bruce temmuzda yolun üstündeki köprünün orada savaşırken, İtalyan! yüz üstü cipe yatırıp, kılılı kaba etinden süngüyle bir şarapnel parçası çıkardığını anımsadı. İtalyan için bu da çılgınlıktı.

Bruce, «Yine görüşürüz,» diyerek onu başından savdı. Mike ve Ruffy'i avludan geçirip depoya götürdü. Çift kanatlı büyük kapının üstünde Kctfcnga Ordusu — Müfimmat Deposu yazılı bir levha vardı.

İçeride camekanla ayrılmış küçük bir bölmede, Gandhi'nin kullandığı türden çelik çerçeveli bir gözlük takmış olan kurbağa suratlı bir binbaşı oturuyordu.

Binbaşı Bruce'a baktı ve onun isteklerini dinledikten sonra kesinlikle, «Hayır,» diye cevap verdi. «Hayır, olmaz.»

Bruce malzeme istek belgesini çıkarıp adamın önüne bıraktı. Ama binbaşı belgeyi aşağı gören bir tavırla kenara itti.

«Hayır, bizde bu malzemeler yok. Biz yoksul durumdayız. Bunu yapamam.

Hayır! Yapamam. Öncelik tanınan başka istek listeleri var.

Düşünülmesi gereken durumlar var. Hayır, üzgünüm. «Masasının yan tarafından bir kaç kâğıt kapıp ilgisini bunlara verdi. Böylece Bruce'a aldırmadığını belirtiyordu.

Bruce, yumuşak bir sesle, «Bu emri Cumhurbaşkanı imzaladı,» diyecek oldu.

Binbaşı kağıtlarını bıraktı, ayağa kalkıp masanın' arkasından dolanarak Burce'a yaklaştı.

Başı Bruce'un çenesine ancak erişiyordu.

«Bunu Tanrı imzalasaydı yine de bir yararı dokunmazdı. Çok üzgünüm.»

Bruce gözlerini kaldırarak bir an deponun içine dağlar gibi yığılmış olan malzemeye baktı. Durduğu yerden bile gereksinme duyduğu en az yirmi tür malzemeyi görebiliyordu. Binbaşı onu bu bakışını fark ederek heyecanlı heyecanlı Fransızca konuşmaya başladı. Telaşından sözleri de anlaşılabilir hal alınıyordu. Bruce sadece tekrarlanan ' N o n ' sözünü duyabildi. Anlamlı anlamlı baş çavuşa baktı.

Ruffy ileriye çıkarak yatıştırıcı bir tavırla binbaşının kolunu tuttu. Hâlâ itiraz etmekte olan adamı yumuşak hareketlerle çekerek avluya çıkardı. Doğru kamyonu götürdü. Kamyonun kapısını açınca Binbaşı viski kasasını gördü.

Bir kaç dakika sonra, yani Ruffy'nin süngüsüyle kasanın kapağını kaldırıp binbaşının şişe kapaklarındaki mühürleri incelemesinden hemen sonra, birlikte büroya döndüler. Kasayı taşıyan Ruffy binbaşının arkasındaydı.

Binbaşı masada duran istek emrini alarak, «Yüzbaşı,» dedi. «Şimdi yanılmış olduğumu görüyorum. Bu gerçekten Sayın Devlet Başkanı tarafından imzalanmış. Onun için de buna hemen öncelik tanımak, benim görevimdir.»

Bruce mırıldanarak teşekkür etti. Binbaşı ona tatlı tatlı gülümsedi. «Size yardım etmeleri için adam vereceğim.»

«Çok iyisiniz. Amo bu, işlerinizin sekteye luğramasına neden olabilir. Yanımda kendi adamlarım var.»

Binbaşı, «Mükemmel,» diye kabul ederek tombul eliyle depoyu gösterdi. «Neye ihtiyacımız varsa alın.»

Bruce tekrar sagtine baktı. Daha sabahın altısına yani sokağa çıkma yasağının bitmesine yirmi dakika vardı. O zamana kadar Wally Hendry'nin kahvaltı etmesini seyretmek zorundaydı. Bu ise tatsız bir şeydi, çünkü Hendry düzenli fakat mide bulandıracak şekilde yemek yiyen biriymiş.

Bruce sonunda dayanamıyarak sinirli sinirli, «Çiğnerken neden ağzını kapatmıyorsun?» diye çıkıştı.

«Ben sana özel işlerini soruyor muyum?»

Hendry başını tabağından kaldırdı. Çenesi kızıl renkte, bir kaç günlük sakalla kaplanmıştı. Gözleri de bir gece önceki sefahatten dolayı kanlı ve şişti. Bruce, başını çevirerek yine saatine göz attı.

Sokağa çıkma yasağını çiğneyerek intiharı göze alma ve derhal tren istasyonuna gitme isteği güçlüydü. Bu durumda en hafifi, devriyelerden birine yakalanmak ve kendisini temize çıkarana kadar da oniki saat vakit kaybetmekti; en kötü ihtimal de anında vurulmak.

Fincanına yeniden kahve koyarak ağır ağır yudumlamaya başladı. «Sabırsızlık daima zayıf yönlerimden biridir,» diye düşünüyordu. «Yaptığım hataların hemen hemen hepsi bu nedene dayanıyor. Fakat yıllar geçtikçe biraz düzelir gibi oldum.

Yirmisindeyken bütün ömrümü bir haftada yaşamayı isterdim. Şimdi buna karşılık bir yıla razı olabilirim.»

Kahvesini bitirdikten sonra tekrar saatine baktı. Altıya beş vardı. Artık bu tehlikeyi göze alabilirdi. Kamyona gitmesi aşağı yukarı bu kadar sürerdi.

«Beyler, eğer hazırsanız...» Sandalyesini iterek kalktı. Sırt çantasını alıp koluna taktı ve en önden odadan çıktı.

Ruffy oluklu saçtan yapılma küçük barakalardan birinde malzemenin üstüne oturmuş, onları bekliyordu. Adamları da beton zeminde yakmış oldukları bir düzine kadar küçük ateşin çevresinde çömelmiş kahvaltı pişiriyorlardı.

«Tren nerede?»

Ruffy, «Bu iyi bir soru, Patron,» diyerek onu kutladı. Bruce homurdandı.

Sonra da itiraza kalktı. «Fakat trenin çoktan burada olması gerekirdi.»

«Olması gerekir'di sözü burada çok farklı.»

Bruce, «Tanrı kahretsin!» diye homurdandı.

«Öğleden önce yola çıkabilirsek talihliyiz demektir. Ben gidip istasyon şefiyle konuşacağım.»

«En iyisi ona bir armağan götürün. Patron.

Hâlâ bir kasa viskimiz var.»

Bruce, «Olmaz,» diye kükredî. «Benimle gel, Mike.»

Ardında Mike'la demiryollarını aşarak ana perona tırmandı. İleride bir köşede demiryolu

görevlileri durmuş konuşuyorlardı. Bruce hiddetle onların üstüne gitti.

İki saat sonra Bruce, koyu renkli makinistin yanında ayak basma yerinde duruyordu. Lokomotif ağır ağır yükleme yerine doğru ilerlemekteydi.

Makinist, şişman, ufak tefek bir adamdı.

Yüzünün esmerliğinin güneş yanığı olmadığı belliydi. Konuşurken takma dişlerinin pembe damağı gözüküyordu. Adam, endişeyle, «Mösyö,» dedi. «Port Repreive'e kadar gitmek istemiyorsunuz değil mi?»

«Evet.»

«Yolun ne durumda olduğunu bilmemize imkan yok. Son dört aydır oradan hiç tren geçmedi.»

«Biliyorum. Onun için ihtiyatla ilerleyeceksin.»

Adam, «Ama eski hangarın yakınında Birleşmiş Milletler gücü bulunuyor. Onlar yolu kestiler,» diye itiraz etti.

«Bizim geçiş iznimiz var.» Bruce adamı yatıştırmak için gülümsedi. Taşıt bulduğundan beri öfkesi azalmaya başlamıştı. «İlk barakanın yanında dur.»

Adam freni çekince buhar fısıltılı bir ses çıkardı ve tren beton platformun yanında durunca da Bruce atladı.

«Tamam, Ruffy,» diye seslendi. «Çalışmaya başlayın.»

Bruce yanları çelik olan açık üç yük vagonunu birbirine bağlatmıştı, çünkü savunması en kolay olan bunlardı. Vagonların göğüs hizasında gelen yanlarından Bren makineliileriyle iki tarafı ve ileriye tarayabilirlerdi. Bu üçünün arka sırada da iki yolcu vagonu takılıydı. Bunları malzeme deposu ve subay yeri olarak kullanacaklardı. Dönüşte göçmenleri oraya alacaklardı, lokomotif en gerideydi. Bu durumda, hem lokomotifin zarar görme ihtimali daha azdı, hem de vagonlara duman ve kurum püskürtmezdi.

Malzemeler dört kompartmana yerleştirildikten sonra pencereleri ve kapıları kilitlendi.

Böylece Bruce artık savunma hazırlıklarına girişti. En öndeki vagonun tepesine alçak kum torbalarını dizdirdi ve bir Bren yerleştirtti. Burası kendi yeri idi. Oradan açık vagonların üstünden lokomotif bakabilecekti. Ayrıca vagonun üstünden bütün çevreyi görmek de mümkündü.

Öteki Brenleri öndeki vagona yerleştirtip, bunların komutasını Hendry'e verdi.

Mühimmat Deposundaki Binbaşidan üç tane yeni telsiz aygıtı almıştı. Bunlardan birini lokomotif makinistine, birini Hendry'e verdi. Üçüncüsünü de kendisine sakladı. Böylece haberleşme sisteminin başarılı olduğu kanısındaydı. , Hazırlıklar tamamlandığı sırada saat onikiye yaklaşmıştı. Bruce yanında kum torbalarının üstüne oturan Ruffy'e döndü. «Heer şey tamam mı?»

«Tamam, Patron.»

«Kaç kişi eksik?» Bruce tecrübelerinden bütün askerlerinin aynı anda aynı yerde olamayacağını biliyordu.

«Sekiz kişi, Patron.»

«Bu dünkünden üç daha fazla; böylece bize sadece elli iki adam kalıyor. Yoksa onlar da ormana mı kaçtılar dersin?» adamlarından beşi ateş kes gününde silahlarıyla birlikte kaçarak, ana yollardan altım üstüne getiren çetelerden birine katılmak için ormana gitmişlerdi. Çeteler korunmayan araçları basıyor, talihli yolcuları dövüyor, talihsizleri öldürüyor, fırsat buldukça ırza geçiyor ve genellikle günlerini gün ediyorlardı.

«Hayır, Patron, sanmıyorum. O üçü de iyi çocuktur. Onlar kentte eğlenceye dalmış, bana kalırsa saati de unutmuşlardır.» Ruffy başını salladı. «Onları bulmamız yarım saatimizi alır. Bütün yapacağımız, gidip o bilinen evleri ziyaret etmek. Bunu denemeyi ister misin?»

«Hava kararmadan Msapa Kavşağına erişeceksen, ortalıkta dolaşacak vaktimiz yok demektir. Onları döndüğümüzde buluruz artık.»

Bruce, «Boer Savaşından beri ordudan kaçmayı bu kadar hafif alan bir ordu daha olmuş mudur acaba?» diye düşünüyordu.

Yanındaki telsize dönerek haber verme düğmesine bastı. «iMakinist.»

«Evet, Mösyö.»

«Hareket et... Birleşmiş Milletler engeline varana kadar çok ağır git. Engelin gerisinde «dur.»

«Peki Mösyö.»

Yükleme yerinden çıktılar. İş merkezi de, Katanga askerlerinin nöbet tuttuğu Avenue du Cimetrie kavşağını da geride bıraktılar. Banliyölerden geçtiler ve sonunda Bruce ileride mevzilenmiş Birleşmiş Milletler askerlerini görence, hafiften endişelenmeye başladı. Ceketinin göğüs cebindeki izni General Rhee Singh imzalamıştı ama daha önce bu savaşta bir Hintli Generalin emirlerini. Sudanlı bir Yüzbaşı da İrlandalı bir Çavuş da dinlememişlerdi. Onun için de kendilerini bekleyen karşılama töreni heyecanlı olabilirdi.

Mike Haig kayıtsız bir tavır takınarak sigara yaktı. «Bizim işi duymuş olduklarını umarım.»

Ama bir yandan da, askerlerin mevzilendiği yerleri belirten yeni kazılmış topraklara endişeli endişeli bakıyordu.

Ruffy, «O adamlarda Bazukalar var,» diye söyledi. «Hem onlar İrlandalı Araplar.

Dünyada en çılgın Araplar da onlardır... İrlandalılar. Bazukanın boynuna bir bomba savurmasını ister miydin, patron.»

«Hayır, teşekkür ederim, Ruffy.» Bruce yine telsizin düğmesine bastı .

«Hendry!»

Ön vagondaki wolly Hendry, küçük telsizi alıp göğsüne dayayarak Bruce'a baktı.

«Evet Curry?»

«Adamlarına Breni erden uzak durmalarına söyle. Geri kalanlar da tüfekleri bıraksınlar.»

«Tamam.»

Bruce onun emir vermesini, askerleri geri itmesini seyretti. Hendry, öndeki vagonlara dolmuş

jandarmaların arasına girmişti. Bruce bütün treni saran gergin havayı hissediyordu.

Jandarmalarının istemeye istemeye silahlarını bıraktıklarını ve somurtarak ilerideki Birleşmiş Milletler engeline baktıklarını gördü.

Bruce yine telsizle konuştu. «Makinist! Ağırlaş. Engelin elli metre gerisinde dur. Fakat ateş, edilecek olursa istim valfini aç ve bizi engelden, geçir.»

«Peki, Mösyö.»

İleride kendilerini karşılamaya çıkan kimse yoktu. Sadece demir yolunun üstündeki kazık ve benzin varillerinden oluşmuş düşman halli, engel görölüyordu.

Bruce vagonun üstünde durarak barıştan yana olduğunu belirtmek ister gibi ellerini havaya kaldırdı. Fakat bu bir hataydı. Bu yüzden aşağıdaki jandarmaların sakin havası bozuldu.

Biri de ellerini kaldırdı ama yumruklarını sıkmişti.

Jandarma, «Birleşmiş Milletler... Merde!» diye bağırdı. Bu bağırma hemen yayıldı.

«Birleşmiş Milletler... merde! Birleşmiş Milletler... Merde!» Başlangıçta gülerek bu savaş narasını tekrarlıyorlardı ama az sonra gülüşler kesilerek sesler hırsla yükseldi.

Bruce, «Kes sesini başbelası!» diye gürle yerek açık elini yanında duran jandarmanın yüzüne doğru indirdi ama adam bunu fark etmedi bile. Jandarmanın gözleri, 'Afrikalılara özgü bulaşıcı coşku yüzünden camlaşmaya başlamıştı.

Silahının kaparak göğsüne dayamıştı. Aynı sözleri tekrarlarken vücudu gerginlikten kasılmaya başlamıştı.

Bruce parmaklarını adamın çelik miğferinin kenarına geçirip bağılığı gözlerine doğru çekti.

Böylece adamın ensesi açıkta kaldı. Bruce bir judo darbesini indirince, jandarma kum torbalarının üstüne yığılıp kaldı ve tüfeği de elinden kaydı.

Bruce umutsuzlukla başını kaldırdı. Altındaki vagonlarda heyecan iyice artmıştı.

«Onları durdun... Hendry, de Surrier! Tanrı aşkına durdurun onları.' Ama sesi o bağrışmalar arasında kayboldu.

Bir jandarma, onun ayaklarının dibinde duran tüfeğini kaptı. Bruce adamın ötekileri ite kaka ateş etmek için vagonun yan tarafına doğru gittiğini gördü. Bir yandan da namluya mermi sürmeye çalışıyordu.

Bruce adam adıyla seslendi. «Mwembe!»

Fakat sesinin o gürültüyü yarması imkansızdı.

İki saniye sonra Bazukaların ağır ateşi yüzünden kıyamet kopabilirdi.

Bruce tepede vagonun kenarında durdu. Bir an mesafeyi gözleriyle ölçtükten sonra aşağıya atladı. Ateş etmeye hazırlanan jandarmanın «muzlarına indi. Yerli Bruce'un ağırlığıyla yüz üstü düştü ve yüzü vagonun çelik yanına vurdu.

Birlikte yere yuvarlandılar.

Jandarmanın parmağı tetikteydi ve tüfek elinden uçarken ateş aldı. Tüfeğin patlamasını tam bir sessizlik izledi. Bruce doğrulup ayağa kalkarken kalçasının üstündeki branda bezi kılıftan tabancasını çekti.

Kesik kesik soluyarak, çevresindeki adamları, «Pekâlâ,» diye tehdit etti. «Haydi gelin. Bana şunu kullanmam için bir fırsat verin!» Kendi çavuşlarından birini görerek gözlerini ona dikti. «Seni! Seni bekliyorum... Haydi ateşe başla!»

Adam tabancayı görür görmez sakinleşmeye başladı, gözlerindeki çılgınlık kayboldu. Gözlerini yere indirerek rahatsız olduğunu belirten, bir tavırla ayaklarını yere sürdü.

Bruce damdaki Ruffy ve Haig'e bakarak sesin yükseltti. «Onlara göz kulak olun.

Tekrar bağırmaya kalkan olursa hemen vurun.»

«Pekâlâ, Patron.» Ruffy elindeki otomatik tüfeği aşağıdakilere doğru çevirdi.

Adamlara bakarak neşeli neşeli sordu. «Hanginiz istiyorsunuz.» Fakat o sırada hava değişmişti. Kafa tutan adamlar iyice utanmış, aralarında bir şeyler mırıldanıyorlardı.

Bruce telaşla bağırdı. «Mike! Makiniste haber ver. Adam engeli aşır treni geçirmeye çalışıyor.»

Tren hızlandığı için birden tekerlek gürültüsü artmıştı. Makinist silah sesini duyar duymaz hızla Birleşmiş Milletler engeline doğru yot almaya başlamıştı.

Mike Hiag telsizi yakalayarak bağıra bağıra bir emir verdi. Hemen frenler gıcırdadı ve tren engelden doksan metre kadar geride durabildi.

Bruce ağır ağır vagonun tepesine tırmandı.

Mike, «Galiba başımızın belâyaya girmesine ramak kalmıştı ha?» dedi.

«Tanrım!» Bruce başını sallayarak, hafifçe titreyen ellerle bir sigara yaktı. «Elli metre daha gitseydik!..» Sonra dönerek jandarmalara soğuk soğuk baktı.

«Köpekler! Bir daha intihara kalkıştığınız zaman beni de beraber götürmeye yeltenmeyin!

«Yere devirdiği jandarma ayağa kalkmış, gözünün üstündeki kocaman şişi yokluyordu. Bruce ona döndü. «Az sonra daha da beter olman için bir şey düşüneceğim!» Sonra yanında kum torbalarının üstünde boynunu ovuşturan adama baktı. «Senin için de öyle! Baş Çavuş onların isimlerini al!»

Ruffy, «Başüstüne komutanım!» diye gürledi.

«Mike.» Bruce'un sesi yine değişip yumuşamıştı. «Ben gidip bozukaların başında oturan dostlarımla biraz laflayacağım. Sana işareti verince treni engelden geçirirsin.»

Mike, «Seninle gelmemi ister misin?» diye sordu.

«Hayır, sen burada kal.» Bruce tüfeğini alıp omzuna asarak merdivenden rayların yanındaki yola riladı. Ayaklarının altındaki çakıllarını çatırdatarak ilerledi.

Düşünceli düşünceli, «Doğrusu yolculuk, i çin fevkalade bir başlangıç,» diye geçirdi aklından. Daha kentin eteklerinden ayrılmadan olabilecek felaketi neyse bir anda engellemişlerdi.

Bruce, ileriye bakınca siperlerdeki miğferleri seçer gibi oldu.

Tren giderken yaptığı rüzgâr da kalmadığı için Bruce tekrar terlemeye başladığını hissetti.

«Olduğun yerde kal, Mister. «Demiryolunun en yakınındaki siperden seslenen bir İrlandalıydı. Bruce güneşte, çapraz kalasların üstünde durarak bekledi. Artık miğferlerin altındaki gülümsemeyen, düşman bakışlı yüzleri de görebiliyordu.

Ses, «Neden ateş ettiniz?» diye sordu.

«Bir kaza oldu.»

«Bir daha ateş etmeyin yoksa bir kaza da biz yapabiliriz.»

«Bunu istemem, İrlandalı.» Bruce yalandan gülümsedi. Soruşturmaya devam eden İrlandalının sinirli olduğu belliydi. «Göreviniz nedir?»

«Bir izin belgem var. Görmek ister misiniz?»

Bruce cebinden katlı kâğıdı çıkardı.

İrlandalı, «Göreviniz nedir?» diye tekrarladı.

«Port Reprieve'e giderek oradakileri kurtaracağız.»

«Bunu yapacağınızı duyduk.» İrlandalı başını salladı. «Şu izin belgesini bir göreyim.»

Bruce demiryolundan ayrılarak toprak kümesini aştı ve pembe kâğıdı İrlandalıya verdi.

İrlandalının omzundaki üç çizgi Yüzbaşı olduğunu belirtiyordu. Subay izine bir göz attıktan sonra yanındaki adama emir verdi.

«Tamam, Çavuş. Engeli kaldırabilirsin.»

Bruce, «Treni çağırayım mı?» diye sordu.

Yüzbaşı başını salladı. «Evet. Fakat tekrar kaza çıkmaması için tertibat al... Biz kiralık katilleri sevmeyiz.»

Bruce İrlandalı aksanıyla karşılık verdi. «Ona ne şüphe, ahabap. Hem siz de kendiniz için savaşmıyorsunuz. «Birden dönerek demiryoluna atladı ve vagonun tepesindeki Mike Haig'e işaret verdi.

İrlandalı Çavuş ve adamları, demiryolundaki engeli kaldırmışlardı. Tren ağır ağır oradan geçerken, Bruce hiddetini gemlemeye çalışıyordu. İrlandalı Yüzbaşının hareketi onu etkilemişti.

Doğruydı. Aslında bir 'Kiralık Katil'di. Bir insan bundan daha fazla düşebilir miydi?

Vagon İrlandalının durduğu yerin yanına gelince, Bruce demir tutamağı yakalayarak kendini yukarıya çekti. İrlandalı Yüzbaşıya alaylı alaylı el salladıktan sonra da vagonun üstüne tırmandı.

Mike, «Tatsızlık çıkmadı ya?» diye sordu.

Bruce mırıldandı, «Kabare oyunlarında görülen türden bir kaç laf ettik ama önemli bir şey yok.» Telsize uzandı.

«Makinist.»

«Mösyö?»

«Emirlerimi unutma.»

«Saatte kırk kilometreyi aşmayacağım. Her zaman da ani bir duruş için hazır olacağım.»

«İyi!» Bruce, telsizi kopatıp Ruffy ve Mike' ın arasındaki kum torbalarının üstüne oturdu.

«İşte sonunda gidiyoruz,» diye düşünüyordu. «Msapa Kavşağına altı saat sonra varacağız. Bu kolay olacaktır. Ondan sonrasını ise... Tanrı bilir. Ancak Tanrı bilir.»

Yol dönemeçliydi ve Bruce geriye bakınca Elizabethville'in beyaz badanalı binalarının sonuncusunun da ağaçlar arasında kaybolduğunu gördü. Seyrek ağaçlıklı ormana dalmışlardı.

Ardlarında lokomotifin simsiyah dumanı yana doğru savrularak ağaçların arasına giriyordu. Altlarında rayların çapraz bağları yüzünden tren ritmik sesler çıkarıyordu. İleride demiryolu kilometreler boyunca dümdüzdü; göz alabildiğince böyle gözüküyor ve ufukta zeytin yeşili ormanda kayboluyordu.

Bruce gözlerini kaldırdı. Gökyüzünün yarısı tropiklere özgü masmaviydi ama kuzey bulutlarla kaplıydı. Kurşuni bulutlar, toprağa degecek kadar alçalmışlar; daha ilerde sağnak halinde boşanıyorlardı. Yağmuru aydınlatan güneş ışınları bir gök kuşağı oluşturmuştu. Kurşunu renkli bulut, tıpkı otlayan bir yaban öküzü sürüsünün kırdı ilerleyişi gibi ağır ağır geliyordu.

Bruce miğferinin kayışını gevşetti, tüfeğini de yanına bıraktı.

«Bira ister misin, Patron?»

«Biran var mı?»

«Tabii.» Ruffy jandarmalardan birine seslendi, adam aşağıya inip vagona giderek altı şişe birayla geri döndü. Ruffy dişleriyle iki şişeyi açtı. İki seferinde de şişelerdeki biraların yansıt köpürüp taşarak vagonun tahta yanından aktı.

Ruffy, «Bu bira hiddetli bir kadın kadar çılgın,» diyerek şişenin birini Bruce'a uzattı.

«Hiç olmazsa susuzluğu gideriyor.» Bruca birayı tattı: sıcak, gazlı ve fazla tatlıydı.

Ruffy şişeyi kafasına dikerek, «İşte böyle içilir,» diye güldü.

Bruce açık vagonlara bakınca, jandarmaların yolculuk için hazırlandıklarını, yerleştiklerini gördü. Brenlerin başındakiler dışında adamlar tümüyle gevşemiş yatıyor ya da çömelmiş oturuyorlardı. Çoğu da soyunup iç çamaşırlarıyla kalmışlardı. Sıska bir adam yastık yerine miğferini kullanarak uykuya dalmıştı bile.

Tropik güneşi bütün şiddetiyle yüzüne vuruyordu.

Bruce birasını bitirip şişeyi yandan aşağıya attı. Ruffy bir şişe daha açarak bir şey demeden onun eline verdi.

«Neden bu kadar ağır gidiyoruz, Patron?»

«Makiniste sürat yapmamasını söyledim.

Böylece demiryolları yerlerinden sökülmüşse durma fırsatını bulabiliriz.»

«Öyle. Baluba'lar bunu yapmış olabilirler.....

Onların hepsi de çılgın Araplardır.»

Güneşte sıcak birayı içmek Bruce'u yatıştırmıştı. Artık bir huzur duyuyordu. O anda çevresindeki yaşama katılmasına gerek yoktu. Karar verme zorunluğundan kurtulduğu için rahattı.

«Şu trenin konuşmasını dinle,» diyen Ruffy'e uyarak kulak kabarttı.

Sonra, «Evet biliyorum,» diye mırıldandı.

«Bu sese her istediğini söyletebilirsin.»

Ruffy devam etti. «Hem bu şarkı da söyleyebilir. Onda gerçek müzik vardır. Bak şöyle.» Bir fiçı gibi geniş olan göğsünü şişirip başını kaldırarak şarkıya başladı.

Sesi çok kalın ve ahenkliydi. Onun için de aşağıda kalan açık vagonlardeki adamların dikkatini çekti hemen. Serilip uykuya dalmış olanlar kımıldandılar, doğrulup oturdular. Başka bir ses de melodiyi mırıldanarak ona katıldı. Sonra ses güven kazanarak güçlendi. Ötekiler de ona uydular. Sözler önemli değildi. Zenciler ritme dayanamıyorlardı. Daha önceleri de pek çok kez birlikte şarkı söylemişlerdi.

Tıpkı çok iyi eğitilmiş bir koro gibi baş şarkıcılar yol gösteriyor ve her ses kendi yerini buluyordu. Üstelik şarkının temposu zaman zaman değişiyor, bunun üstünde çeşitlemeler yapılıyordu. Sonunda asıl şarkı tanınmaz hal alarak kabile türkülerinden birine benziyordu.

Bruce bunun bir ekin ekme şarkısı olduğunu fark etti. Hem bu sevdiği şarkılardan biriydi.

Ilık birasını içerek kendini şarkının etkisine kaptırdı. Sesler bir arada bir fırtına gibi yükseliyor ve sonra yavaşlıyordu. O anda bir tenorun solosu halini alıyor ve tekrar olanca gücüyle yükseliyordu. Tren de güneşte kuzeydeki yağmur bulutlarına doğru koşuyordu.

Bir süre sonra Andre, Bruce'un altındaki vagona girerek adamların arasından ilerleyip Hendry'nin yanına erişti. İkisi yan yana durdular. Andre başını kaldırıp uzun boylu adama bir şeyler anlatırken, yüzünden çok ciddi olduğu belliydi.

Hendry ondan, «Erkek bebek,» diye söz etmişti ve bu tam anlamıyla uygun bir benzetişti.

Kehribar rengi iri gözlü, kadınımsı güzel yüzlü genç adama uygundu bu ad.

Andre'nin başındaki çelik miğfer omuzlarına göre pek ağırmış gibi duruyordu.

Bruce, «Acaba Andre kaç yaşında?» diye düşündü. Hendry'e bakarken birden gülen genç adamı inceliyordu. «Onun yirmisinden fazla olduğunu sanmıyorum.

Hem kiralık katile bu kadar benzemeyen birini de hiç görmedim.»

Düşüncesini yüksek sesle belirtti. «De Surrier gibi biri bu işe nasıl karışmış?»

Yanında oturan 'Mike cevap verdi. «Andre Elizabethville'de çalışırken savaş çıktı; Belçika' ya da dönemedi. Nedenini bilmiyorum ama özel bir şey olduğunu tahmin ediyorum. Savaş başlayınca çalıştığı şirket kapandı. Bulabildiği tek iş de bu oldu sanırım.»

«Engelin oradaki İrlandalı bana 'Kiralık Katil' dedi. » Andre'nin bu işle ilgisini düşünürken,,

birden kendi durumunu anımsamıştı. «Daha önceleri böyle olduğum hiç cklıma gelmemişti ama İrlandgılı haklı galiba. Bizler Kiralık Katilleriz.»

Mike Haig bir an sesini çıkarmadı fakat konuşmaya başladığında sesinde her şeyi açıkça belirleyen bir nitelik vardı.

«Şu ellere bak!» Bruce farkına varmadan denileni yaptı. İlk kez Mike'ın ince elleri olduğunu fark etti. Uzun parmaklı ellerde işlevi olan bir güzellik vardı. Bunlar bir sanatçıya ait olabilirdi.

Mike ellerini hafifçe bükerek tekrarladı.

«Bunlara bak. Bunlar bir amaçla yaratılmıştı.

Bu eller bir neşter tutacak, hayat kurtaracaktı.

«Sonra ellerini gevşeterek kucağındaki tüfeğin üstüne bıraktı. İnce, uzun parmaklarla mavi çeliğin hiç bir ilişkisi yoktu sanki. «Ama bak şimdi bunlar ne tutuyor!»

Bruce sinirlenerek kımıldadı. Mike Haig'in yine içini dökmesine yol açacak bir bahaneye meydan vermek istememişti. 'Tanrının belâsı

yaşlı budala,' diye düşündü. 'Neden her sefer buna başlıyor? Katanga'nın paralı askerlerden oluşan ordusunda, geçmişten söz etmenin bir tabu olduğunu o da herkes gibi biliyor. Burada kimsenin geçmişi yoktur.'

Bruce «Ruffy,» diye söylendi. «Adamlarını doyurmayacak mısınız?»

«Şimdi Patron.» Ruffy, bir bira daha açarak Bruce'a verdi. «Şunu al. Ben aşağıda yemek hazırlarken açlığını düşünmezsin böylece.» Dev zenci şarkı söyleyerek yan taraftan açık vagona indi.

-

Mike, sanki Bruce sözlerini kesmemiş gibi devam etti. «Bundan üç yıl önceydi ama oradan bir sonsuzluk geçmiş gibi geliyor bana. Üç yıl önce bir operatördüm... ve şimdi de öyle...»

Gözlerinden bile belliydi artık. Bruce bütün duygularını kilitleyip hapsettiğini benliğinin derinliklerde bir yerde bu adama bir acıma uyandığını hissetti. «İyiydin.

En iyilerden biri. Kraliyet Üniversitesini bitirdim. Harley Street'de çalışıyordum.»

Mike acı acı güldü. «Şoförümün sürdüğü Rolls Royce'umla Üniversiteye gidip mesane fıtığı ameliyatlarında yaptığım yeniliği anlatmamı hayal edebiliyor musun?»

«Ne oldu?» Bruce kendine engel olamadan sormuştu bunu. Birden acıma duygusunun dışı yansıyacak kadar belirgin olduğunu da fark etti. «Yok, yok anlatma. Bu senin işin. Bilmek istemiyorum.»

«Fakat sana anlatacağım, Bruce. İstiyorum.

Bundan söz etmek nedense insanı rahatlatıyor.»

Bruce, 'Başlangıçta ben de konuşmayı ve acımı sözlerle dindirmeyi istemiştim, diye düşündü.

Mike bir kaç saniye sesini çıkarmadı. Tren ormanda ilerlerken, aşağıda söylenen şarkı yükselip alçalıyordu.

«O noktaya erişebilmek için on yıl boyunca çok çalışmam gerekmişti. Ama sonunda başarmıştım. Herşey çok iyiydi. Sevdiğim işi ustalıkla yapıyor, hakkım olan ödülleri kazanıyordum.

Her erkeğin gurur duyacağı bir eşim, güzel bir evim, arkadaşlarım, belki de fazla arkadaşlarım vardı. Çünkü başarı, tıpkı pis bir mutfağın hamam böceklerini çoğaltması gibi, çevrendeki dostları artırır.»

Mike bir mendil çıkararak ensesinin rüzgârdan serinleyemeyen kısmını kuruladı.

«Bu tür arkadaşlıklar da sürekli partiler anlamına gelir,» diye devam etti.

«Bütün gün çalışıp yorgun düştükten sonra partiler. O zaman bir kaç kadeh sayesinde dirilip canlanabilirsin.

İçkiye düşkünlüğün olup olmadığını ancak iş işten geçtikten sonra anlarsın. O zaman da yazıhanenin gözünde bir şişe bulundurmaya başlarsın. Sonra birden işlerinin eskisi gibi iyi olmadığını da görürsün.»

Mike inatla sözlerine devam ederken, mendilini parmaklarının arasında büküp duruyordu.

«Derken ansızın gerçeği görürsün. Sabah ellerin titrerken, kahvaltı olarak sadece içki istediğini anlarsın. Öğleye kadar bekleyemezsin, çünkü ameliyat yapman gerekmektedir ve ellerinin titremesini ancak içki kesebilecektir. Ama bunu kesinlikle, elinde neşter dönüp de atar damardan kan fışkırmaya ve bu duruma inme inmiş gibi donup kalarak baktığın an bilirsin. Kanların ameliyat önlüğünü boyadığını ve ameliyat salonun yerlerinde birikintiler oluşturduğunu gördüğün zaman uyanırsın.»

Sesi hafifleyen Mike, pakedinden bir sigara alarak yaktı. Omuzları aşağıya düşmüş gözlerinde günahlarının gölgesi belirmişti. Sonra bîrde» doğruldu ve sesi de güçlendi.

«Gazetelerde bu olayı okumuş olmalısın.

Bir kaç gün bütün gazetelerin baş sayfalarına geçtim. Fakat o zamanlar adım Haig değildi. Bu adı barda bir viski şişesinin etiketinden aldım «Karım Gladys beni bırakmadı. O böyle bir kadındı. Afrika'ya geldik. Bu yıkıntıdan Centanary'de bir tütün çiftliği alacak kadar para kurtarmıştım. İki mevsim iyi ürün aldık ve ben şişeye el sürmedim. Gladys ilk bebeğimizi doğuracaktı. Bunu ikimiz de çok istiyorduk. Böylece her şey düzelecekti.»

Mike mendilini cebine soktu; sesi gücünü kaybederek kuruyup hafifledi.

«Sonra bir gün kamyonla kasabaya indim.

Eve dönerken kulübe uğradım. Oraya sık sık gitmişim daha önceleri. Ancak bu kez farklıydı.

Yarım saat yerine, kapanma saati gelip dışarıya atılınca de orada kaldım.

Çiftliğe döndüğüm, de yanımda bir kasa İskoç viskisi vardı.»

Bruce onu durdurmak istiyordu. Duyacaklarını anlamıştı. Bunları bilmeyi arzu etmiyordu.

«O gece ilk yağmurlar başladı ve nehirler taşı. Telefon hatları kesildi. Her yerle ilişkimiz kesilmişti. Sabah...» Mike yine susarak Bruce'a baktı.

«Beni o halde gördüğü için şok geçirdi karım. Bu yüzden de birden doğum sancıları başladı. O ilk bebeğiydi ve karım eskisi kadar genç de değildi. Ertesi gün hâlâ doğum sancıları devam ediyordu

ama artık bağıracak kadar gücü kalmamıştı.

Artık bana haykırmadığını, yardım etmem için yalvarmadığını anımsıyorum. Bu yüzden etraf çok sakindi. Karım gereken her türlü ameliyat aletine sahip olduğumu biliyordu. Onun için yardım etmem için bana yalvardı. Bunu anımsıyorum. Viskinin sisleri arasından sesini duyuyordum. O zaman ondan nefret ettim sanırım.

Ondan nefret ettiğimi de anımsıyordum.. Çıglıklar, içkinin etkisi, sisler, her şey birbirine karışmıştı. Fakat sonunda karım sustu. Onun ölmüş olduğunu bile fark etmedim galiba. Sustuğu ve artık başımı dinleyeceğim için memnundum.»

Gözlerini Bruce'dan kaçırdı. «Cenaze törenine gidemeyecek kadar sarhoştum.

Sonra bir barda bir adamla karşılaştım. Bunun ne kadar süre sonra olduğunu anımsamıyorum. Hatta nerede olduğunu bile bilmiyorum. Herhalde Copperbelt'deydi. Thsombe'nin ordusu için asker topluyordu ve ben de orduya katıldım. Çünkü yapabileceğim hiç bir şey kalmamıştı sanırım »

Bir jandarma onlara yemek getirene dek ikisi de konuşmadılar. Kocaman çavdar ekmeklerine konserve tereyağ sürülmüş, tuzlu et ve sovan turşusu konulmuştu.

Şarkıyı dinliyerek sessiz sedasız yemeklerini yediler.

Sonunda Bruce, «Bana anlatmak zorundc değildir,» dedi.

«Biliyorum.»

«Mike...» Bruce durakladı.

«Evet?»

«Çok üzıldüm.. Bilmem, bu seni teselli eder mi...»

Mike, «Ediyor,» diye karşılık verdi-, «Tümüyle yalnız olmadığını bilmenin... çok yardımı olu yor. Senden hoşlanıyorum, Bruce.» Son söz ağzından kaçmıştı. Bruce, sanki Mike yüzüne tü kürmüş gibi bir tepki gösterdi.

İçinden kendine küfrediyordu. «Budala. Tam anlamıyla açık verdin. Neredeyse yine birinin kalbine girmesine izin verecektin.»

Duyduğu acımayı insafsızca ezdi; ama bunu yapmak için böylesine büyük bir çaba gerekmesine de şaşıtı. Telsizi eline aldığında gözlerindeki yumuşak ifade kaybolmuştu.

«Hendry,» diye çıkıştı. «Fazla konuşma. Seni demiryoluna bakman için ön vagona koydum.»

Ön vagondaki Wally Hendry, dönüp Bruce' a bakarak iki parmağıyla sakın sakın müstehcen bir işaret yaptı ama önüne dönünce gözlerini tren yoluna dikmeyi de ihmal etmedi.

Bruce söylendi. «En iyisi sen git Hendry' den nöbeti al. Onu da buraya yolla.»

Mike Haig ayağa kalkarak Bruce'a baktı.

Şaşkın şaşkın, «Neden korkuyorsun?» diye mırıldandı.

«Sana bir emir verdim, Haig.»

«Evet, gidiyorum.»

Uçak onları akşam üzerine doğru buydı. Bu Hint Hava Kuvvetlerinden bir Vampire jet uçağıydı ve kuzeyden geliyordu.

Önce gökyüzünden yankılanan yumuşak homurtuyu duydular ve sonra önlerindeki fırtına bulutlarının tepesindeki güneşte bir mika gibi parlayan minik noktayı seçtiler.

Hendry jet uçağının rotasını değiştirerek trene doğru geldiğini görünce, «Bin franga karşılık bir avuç gübresine iddiaya girebilirim ki,» diye homurdandı. «Bu herifin bizden haberi yok »

Bruce, «Ama şimdi haberi oldu,» diye karşılık verdi.

Hemen ilerideki yağmur bulutlarını inceledi. Bulutlar iyice yaklaşmıştı. On dakika sonra yağmur bulutlarının altında olacaktı. Böylece hava saldırısından kurtulabilirlerdi. Çünkü alçalarak toprağa iyice yaklaşan bulutlar ve yağmur, kalın mavimsi gri bir sisten farksızdı. Bu da görüş uzaklığını otuz kırk metreye indirirdi.

Telsizi açtı.

«Makinist, tam yol gidelim. Bizi yağmura sokmalısın.»

Makinist, «Tamam, Mösyö,» dedi ve hemen aynı anda lokomotifin sesi ve tekerleklerin ritmi değişti.

Hendry homurdandı. «Şunun gelişine bak.»

Jet uçağı kara bir bulutun içine dalmıştı ama hâlâ gövdesine vuran güneşte gümüş gibi parlıyordu ve bu ışık noktası gittikçe büyümekteydi.

Bruce telsizin dalga seçicisine bastı. Pilotun sesini duyabilmek için dalgaları araştırmaya başladı. Dört dalgayı da denedi fakat bütün duyabildiği parazit oldu.

Ama beşinci dalgada tekdüze bir şarkıyı andıran Hintçeyi duydu. Bruce bu dili anlayamıyordu, ancak pilotun sesinden şaşkın olduğu belliydi. Kısa bir sessizlik oldu. Pilot Kamina üssünden emir bekliyordu. Bu,

Bruce'un küçük alıcısının gücü dışında kalan bir şeydi. Sonra pilotun emre kısaca karşılık verdiğini duydu.

«Bize yakından bakmaya geliyor,» dedikten sonra sesini yükseltti. «Herkes sığınacak bir yere girsin ve orada kalsın.» Yine bir dostluk gösterisiyle karşılaşmak istemiyordu.

Jet uçağı yarı hızla geldi. Fakat yine de çok hızlıydı; Jetlerin sesini ta gerilerde bırakıyordu.

Uçak ormanın üstünde bir köpek balığı gibi dolaşıyordu. Bruce pilotun kafasını ve daha sonra da yüzünü seçebildi. Gümüş miğferin altındaki yüz iyice esmerdi ve maça valesi gibi küçük bir bıyığı vardı. Pilot iyice yaklaştığı için, Bruce onun trendekilerin Katanga'lı olduklarını anladığı an bile gördü. Pilotun gözlerinin akları iyice belirdi ve dudakları küfürle büzüldü. Bruce' un yanındaki telsiz, bu küfrü madeni bir sesle nakletti. Sonra jet birden son hızla yükseldi.

Böylece gümüş karnını ve kanatlarının altındaki sıra sıra roketleri de göstermiş oldu.

Hendry güldü. «Serserinin korkudan yedi yıllık ömrü gitti. Ona ateş etmeme izin verecektin. Pilot sol gözünden vurabileceğim kadar ya kınımıza gelmişti.»

Bruce sıkıntılı sıkıntılı, «Bir an sonra eline aynı fırsat geçecek» diye karşılık verdi. Jet hızla uzaklaşırken, telsizden endişeli sesler yükseliyordu. Bruce hemen kendi kanalını açtı. «Makinist, bu treni daha hızlı götürmen mümkün değil mi?»

«Mösyö, bu lokomotif ömründe hiç böylesine yol almamıştır.»

Bruce tekrar pilotun frekansını bularak onun telaşlı konuşmasını dinledi. Jet, belki onbeş mil kadar ötede, geniş bir daire çizerek dönüyordu. Bruce ileride toplanmış olan kara bulutlara ve yağan yağmura baktı. Bulutlar trenle buluşmaya geliyorlardı ama pek de ağırdan alarak.

Bruce jandarmalarına seslendi. «Uçak dönecek olursa, bu kez sadece bize bakmaya gelmediğini bilmelisiniz. Ateş menziline girer girmez silahlara sarılın.

Olanca gücünüzle ateş etmelisiniz. Onun hedefine isabet ettirememesi için elimizden geleni yapmalıyız.»

Zenciler, başlarını kaldırmış ona bakıyorlardı. Yerdekilerin kendilerini, gökyüzündeki avcı karşısında son derece aciz hissettikleri yüzlerinden okunuyordu.

Sadece Andre, Bruce'a bakmıyordu. Genç adamın çene kasları sinirden gerilmiş, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Yine telsiz sustu. Herkes jet uçağını seyretmek için başını çevirdi .

Hendry sabırsızlıkla, «Haydi gel, ahbap.» diye söylendi. Sağ avucuna tükürdü, sonra ovucunu ceketinin önüne sildi.

«Haydi gel, seni bekliyoruz. «Baş parmağıyla tüfeğinin emniyet mandalını açıp kapatıyordu.

Bîrden telsizden yine sesler yükseldi. Pilot aldığı bir emri tekrarlıyordu anlaşılan.

Bruce söylenen iki kelimeden birini biliyordu. Bunu daha önce başka koşullar altında da duymuş ve bu söz beynine dağlanmıştı sanki. Pilot, Hintçe "'Saldırmak' demişti.

Bruce, «Tamam,» diyerek ayağa kalktı. «Geliyor.»

Rüzgârda gömleği vücudüne yapıştıyordu.

Miğferini sıkıca başına oturtup otomatik tüfeğinin fişek yatağına mermileri sürdü. «Sen aşağıya in, Hendry!» diye emir verdi.

«Buradan daha iyi görüyorum.» Hendry trenin şiddetli sarsıntısında dengesini koruyabilmek için bacaklarını iyice aralamış, onun yanında duruyordu.

«Nasıl istersen. Ruffy, sen bir yere sığın.»

Dev gibi zenci, «Aşağısı çok sıcak,» diye güldü.

Bruce, «Sen de kaçık bir Arapsın,» dedi.

«Tabii. Hepimiz kaçık Arabız.»

Jet birden pikeye geçerek ormana doğru daldı; ama düzeldiğinde trenin oldukça gerisinde kalmıştı.

«Bu ahbap gerçekten acemi. Hepimiz ona ateş edelim diye bize yandan saldıracak. Birazcık uyanık olsaydı, bize arkadan saldırıp lokomotifle ateş eder, böylece birbirimizin üstüne: yığılmamızı sağlardı.» Hendry'nin keyfi yerindeydi.

Uçak hızla onlara sokuldu. Neredeyse gövdesi ağaçların tepelerine sürünecekti.

Sonra burnundaki topların ateşi limon sarısı ışıklar çıkardı, ortalık havada binlerce kırbaç saklarmış gibi seslerle doldu. Buna trendeki bütün silahlar hemen karşılık verdiler.

Makineliler uçağa isabet ettirebilmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Tüfekler de onlara katılınca topun sesini bastırdılar.

Bruce dikkatle nişan aidi. Tren sallandığı için hedefi ayarlamak zordu. Sonra tetiğe asıldı ve tüfek omzunda sarsıldı. Göz ucuyla bakınca, boş mermi kovanlarının bronz renkli bir su gibi yere akıp gittiğini gördü.

Uçak ateş yağmuru karşısında kaçmak ister gibi sallandı.

Hendry, «Herifin ödü patladı!» diye haykırdı.» «Namussuz korkak!»

Ruffy de, «Vurun onu!» diye gürledi. «İndirin aşağı.»

Jet uçağı dönerek burnunu havaya dikince roketler trene zarar vermeden geçiştirildi. Sonra yine dalan jet iki kanadının altından ikişer roketi salıverdi.

Herkes gizlenecek bir yere arayarak yere yatarken trenden ateş kesildi. Sadece damda duran üçü ateşe devam ettiler.

Çılgılık atan dört canavarı andıran roketler, arkalarında paralel beyaz dumanlar bırakarak dört yüz metrelik yolu aşp bir solukta iniverdiler. Ancak pilot fazla sert bir pikeye geçmiş, ayrıca ateş etmekte de gecikmişti. Roketler demir yolunun toprak setinde patladı.

Bruce patlamanın etkisiyle sırt üstü düşerek yuvarlandı. Vagonun kenarına geldiğinde umutsuzlukla dümdüz çeliğe tutunmaya çalıştı ama bunu başaramadığı için kaydı. Tam aşağı uçacağı sırada parmakları yandaki oluğa girdi.

Oraya asılıp kaldı. Başını vurduğu için sersemlemişti. Tutunduğu sivri çelik parmaklarını kesiyordu. Tüfeğinin boynuna gelen kayışı boğazını sıkıyordu; neredeyse boğulacaktı. Demir yolunun yanındaki çakıllar hızla ayaklarının altından geçiyordu.

Ruffy uzanıp onu ceketinin önünden yakalayarak bir çocukmuş gibi kaldırdı ve vagonun damına oturttu.

«Bir yere mi gidiyordun, Patron?» Zencinin kocaman, yuvarlak yüzü patlama dolayısıyla toz içinde kalmıştı ama o neşeli neşeli gülüyordu.

Bruce o anda şaşkınlıkla, bu kara dağ gibi zenciye biraz olsun etkileyebilmek için en az bir kasa dinamit gerekeceğini düşündü.

Bruce damda çömelerek kendisini toplamaya çalıştı. Patlamanın yakınına düşen vagonun.

tahtalarının ayrılıp paralanmış olduğunu gördü.

Vagonun üstü toprak ve çakıl taşı doluydu Hendry de onun yanında oturmuş başını ağır ağır iki yana sallıyordu. Yanağındaki bir çizikten süzülen ince bir kan çenesinden damlıyordu. Açık vagonlardaki adamlar apışıp kalmış öylece oturuyorlardı. Tren olanca hızıyla bulutlara doğru gidiyordu. Patlamaların kaldırdığı tozlar da arkada kalan ormanda yoğun kahverengi bir bulut gibi yükselmekteydi.

Bruce ayağa kalkarak gözleriyle uçağı araş tırmaya başladı. Minik şekli bulut yığınlarının çok yukarısında seçti.

Neyse patlama sırasında kum torbalarının koruduğı telsize bir şey olmamıştı. Bruce buna uzanarak düğmeye bastı."

«Makinist, iyi misin?»

«Mösyö, çok endişeliyim. Acaba...»

Bruce, «Tek endişelenen sen değilsin,» diye karşılık verdi. Trenin yoluna devam etmesini sağla.».

«Peki, Mösyö.»

Sonra uçağı bulduğı dalgayı çevirdi. Kulakları patlamalar yüzünden şiddetle çınılıyordu ama yine de pilotun ses tonunun değişmiş olduğunu fark etti. Pilot daha ağır konuşuyor ve bazı sözlerde soluğunu tutuyordu. Bruce, 'Korkmuş veya yaralı,' diye düşündü. 'Fakat biz fırtınaya erişene kadar yine de bize tekrar saldıracak vakti var.»

Kafası iyi çalışmaya başlamıştı artık. Bu arada adamlarının yeni bir saldırıya hiç de hazır olmadıklarını fark etti.

«Ruffy!» diye haykırdı. «Onları ayağa kaldır. Hazır olmalarını sağlar. O uçak neredeyse gelecek.»

Ruffy aşağıki vagona atladı. Bruce, onun askerleri harekete getirmek için tokatladığını duydu. Bruce de Ruffy'nin ardı sıra aşağıya inip ikinci vagona geçerek aynı işe koyuldu.

«Haig, bana yardım et. Onların canlanmasını sağlayalım.»

Patlamadan daha uzaktaki vagonda olan adamlar hemen tepki gösterdiler ve bir yana toplanıp silahlarını kontrole, tekrar doldurmaya koyuldular. Aynı zamanda küfredelerken, yüzlerindeki şaşkınlık da kayboldu.

Bruce dönerek seslendi. «Ruffy, seninkilerden yaralanan var mı?»

«Bir, iki sıyrık. Kötü bir şey yok.»

Hendry vagonun üstünde yine ayağa kalkmış uçağı gözlüyordu. Yüzü kanlı, silahı da elindeydi.

Vagonun ortasında buluşunca Bruce, Haig'e, «Andre nerede?» diye sordu.

«Önde. Sanırım yaralanmış.»

Bruce baş tarafa gidince, vagonun bir köşesinde iki büküm olmuş büzülen Andre'yi gördü. Genç adam, silahını yanına bırakıp elleri/le yüzünü örtmüştü ve omuzları sarsılıyordu.

Bruce, «Gözleri,» diye düşündü. «Gözlerinden yaralandı.» Yaklaşıp ellerini yüzünden çekerken kan göreceğini sanıyordu.

Andre ağlıyordu. Yanakları göz yaşlarındam ıslanmış, kirpikleri birbirine yapışmıştı. Bruce bir an ona bakakaldı, sonra ceketinin önünden tutarak Andre'yi ayağa kaldırdı. Andre'nin tüfeğini alıp baktı: Namlu soğuktu bir tek kurşun bile atılmamıştı silahtan. Belçikalıyı kenara sürükleyerek tüfeğini eline tutuşturdu.

«De Surrier,» diye hırladı. «Yanında duracağım. Aynı şeyi yapacak olursan seni vuracağım. Anlıyor musun?»

«Özür dilerim, Bruce.» Andre'nin ısırıldığı dudakları şişmişti. Yaşlarla ıslanan yüzünden okunuyordu. «Özür dilerim. Elimde değildi.»

Bruce ona aldırmayarak yine uçağa baktı.

Uçak tekrar saldırmak için dönüyordu.

Bruce, «Bu sefer de yandan gelecek,» diye düşündü. «Ve artık bu kez isabet ettirecek. Arka arkaya iki sefer bizi kaçırmaması imkansız.»

Herkes yine uçağın dağ gibi iki beyaz bulut arasından pike yapmasını ve sonra ormanın üstünde dönmesini sessiz sedasız seyretti. Küçük ve zarif uçak onlara doğru hızla gelirken, ölüm saçmaya hazırlanıyordu.

Brenlerden biri ateşe başladı. Takırtılı sesler çıkaran silah havaya doğru tıpkı bir ipliğe dizili parlak kırmızı boncukları andıran izler bırakıyordu.

Bruce mırıldandı. «Çok erken, hem de çok.

Daha atış alanımıza girmesine en az bir mil var.»

Fakat bu yaylım ateşin etkisi hemen görüldü. Jet birden yolundan çıktı ve az kalsın ağaçların tepelerine çarpacaktı. Ondan sonra da bir daha saldırı rotasını uygun şekilde düzeltmedi.

Trendekiler yuhalar gibi bağırdılar ve bütün silahlar yaylım ateşine başlayınca, bu sesi bastırdı. Jet uçağı kalan roketlerini de hedefi düşünmeden, umutsuzca ve isabet ettirmeyeceğini bile bile attı. Ondan sonra da birden yükselerek trenin ilerisinde kalan bulutların arasına daldı. Motor homurtusu azaldı, bulutlar tarafından boğuldu ve sonra yok oldu.

Ruffy silahını başının üstünde sallayarak bir zafer dansı yapıyordu. Hendry bulutların arasında kaybolan uçağa küfürler yağıdırıyordu.

Brenlerden biri hâlâ hevesle kesik kesik ateş ediyordu. Biri Katanga savaş çılgılığını attı ötekiler de onu izlediler. Sonra lokomotifin makinisti her seferinde buhar çıkaran düdüğü çala çala onlara katıldı.

Bruce silahını bir omzuna asıp miğferini başının arkasına itti. Bir sigara yaktı ve tehlikeden kurtuldukları için şarkı söyleyen, gülen, konuşan askerleri seyre koyuldu.

Yanında duran Andre dışarıya eğilmiş kusuyordu. Bunun birazı da burnundan çıkarak savaş ceketinin önüne aktı. Ağzını elinin tersiyle silerek, «Özür dilerim, Bruce,» diye fısıldadı.

«Gerçekten çok üzgünüm.»

Sonunda bulutun altına girdiler. Birden se rinlik kapısı açık bir buz dolabından gelen hava gibi

onları sardı. İlk iri damlalar Bruce'un yanağına çarptı yüzünden kaydı. Yağmur barut kokusunu, Ruffy'nin yüzündeki tozları yıkayıp götürdü. Zencinin suratı eskisi gibi yıkanmış kömür gibi parlıyordu artık.

Bruce ıslak ceketin arkasına yapıştığını hissetti.

«Ruffy, her Brene iki adam koy. Ötekiler kapalı vagonlara girebilirler. Adamları saat başı değiştireceğiz.» Tüfeğini çevirip namluyu yere doğru getirdi. «De Suriier sen gidebilirsin.

Sen de öyle. Haig.»

«Ben yanında kalacağım, Bruce.»

«Kal öyleyse.»

Jandarmalar, güle konuşa kapalı vagonlara gittiler. Ruffy elinde bir branda beziyle gelerek bunu Bruce'a verdi. «Telsizlerin üstleri örtüldü. Bana ihtiyacın yoksa vagonlardaki Arapların yanına gideceğim, Patron. O Araplardan biriyle işim var. Üstünde yirmibin franktan daha fazla para bulunuyormuş. Onun için gidip kendisine bir, iki kart numarası göstermeliyim.»

«Yakında bir gün senin Kral numarasını çocuklara anlatacağım. Kazanma ihtimallerinin üçte bir olduğunu söyleyeceğim.»

Ruffy ciddi ciddi, «Bunu yapma. Patron,» diye cevap verdi. «O kadar fazla para onlar için iyi değil. Sadece bu yüzden başları derde giriyor.»

«O halde git. Seni daha sonra çağırırım.»

Onlara başarılı olduklarını ve kendileriyle gururlandığını söyle.»

Ruffy, «Olur, söylerim,» diye söz verdi.

Bruce telsizi örten branda bezini kaldırdı

«Makinist, kazanı patlatmadan önce bu işten vazgeç.»

Tehlikeden kaçan trenin hızı azaldı Bruce miğferini gözlerine doğru indirip branda beziyle ağzını kadar örtündükten sonra, vagonun yanından sarkarak roketin yaptığı hasara baktı.

«Bu taraftaki camların hepsi kırılmış, tahtalar biraz paralanmış ama yine de kaçabildiğimiz için talihliyiz.»

Mike Haig, «Şu savaş denilen şey aslında pis bir güldürü,» diye mırıldandı. «Pilot haklıydı! Üstüne vazife değilken neden hayatını tehlikeye atacaksın sanki.»

Bruce bir tahminde bulundu. «Bence pilot yaralandı. Onu ilk saldırı sırasında vurduk gibime geliyor.»

Sonra sessiz kaldılar. Yağmur yüzlerine vururken, ileriye seçebilmek için gözlerini kısıyorlardı. Brenlerin. başındaki adamlar kahverengin yeşilli kamuflaş brandalarının içine büzülmüşlerdi. On dakika önceki neşelerinden eser kalmamıştı.

Bruce, ıslanmaya dayanamayan adamlara bakarak onların kedilere benzediğini düşündü.

Mike sonunda konuştu. «Saat beş buçuk oldu bile. Hava kararmadan Msapa Kavşağına varabilecek

miyiz dersin?»

«Bu yağmurda hava altıya varmadan kararır.» Bruce geceyi vakitsiz getiren kapkara buluta baktı. «Karanlıkta yolculuk tehlikesini göze alamam. Burası Baluba topraklarının sınırı.

Lokomotifin farından da yararlananlarız.»

«Öyleyse duracaksın ha?»

Bruce başını salladı. Biraz da öfkeyle, bunun budalaca bir soru olduğunu düşünmekteydi. Sonra bu huysuzluğuna geçirdikleri tehlikenin sebep olduğunu sezerek durumu telafi etmek için konuştu. «Uzakta değiliz sanırım... E-

ğer sabah hava ışıırken tekrar yola çıkarsak güneş doğmadan Msapa'ya erişiriz.»

Mike, «Amanın pek de soğuk,» diye yakınlıkla titredi.

«Ya çok sıcak ya çok soğuk.» Tehlikenin onu böyle geveze yaptığının da farkındaydı. Ama kendini engellemedi. «Bu küçük, mutlu gezegenimizin bir yönü de bu işte. Hiç bir şeyin ortası yok. Ya çok sıcak ya çok soğuk. Ya açsın ya fazla yemişsin. Ya aşısın ya da dünyadan nefret ediyorsun...»

Mike, «Senin gibi mi?» diye sordu.

Tanrı belânı versin Mike, sen de kadınlar kadar kötüsün. İşini kişiliğe dökmekten tarafsız bir konuşma yapamaz mısın? «Yine öfkelenmeye başladığının farkındaydı.

Üşüyor ve sinirliydi; canı da sigara istiyordu.

Mike, «Tarafsız varsayımların geçerli olup olmadığını anlamak için kişisel uygulamalara gerek vardır,» diye karşılık verdi. Kırışmış, geniş yüzünde eğlenirmiş gibi hafif bir gülüş belirmişti.

Bruce, «Öyleyse bunu unutamam,» diye çıkıştı. «Kişiliklerden söz etmek istemiyorum.»

Aman hemen ardından da söylediğinin tam tersini yaptı. «Fazla düşünecek olursam insanlık beni tiksindiriyor. De Surrier korkudan içi dışına çıkana kadar kusuyor, Hendry bir hayvan, sen içmemeye çalışıyorsun, Joan da...» Birden kendini engelledi.

«Joan kim?»

Bruce, Katanga'nın paralı asker ordusunda kişisel sorulara karşılık olarak söylenen sözleri tekrarlardı. «Sana özel işini soruyor muyum?»

«Hayır ama ben sana soruyorum. Joan kim?»

Bruce hiddet yüzünden atılganlaşmıştı. İçinden, Pekâlâ ona anlatacağım, dedi.

«Joan, evlendiğim kaltaktı.»

«Demek sorun bu!»

«Evet, bu! Artık biliyorsun. Şimdi beni yalnız bırak.»

«Çocuk?»

«İki tane. Bir erkek ve bir de kız. «Bruce'un sesindeki öfke yok olmuştu ve o an eski korkunç acıyı duydu. Kendisini toplayarak kayıtsız bir sesle konuştu. «Ve bunların hiç birinin önemi yok artık.

Fikrimi sorarsan bütün insanlar... evet hepsinin canı cehenneme. Onlarla ilgilenmek istemiyorum.»

«Kaç yaşındasın, Bruce?»

«Beni rahat bırak... Tanrı belâını versin!»

«Kaç yaşındasın?»

«Otuzundayım.»

«Gelişme çağındaki bir genç gibi konuşuyorsun.»

«Ve kendimi yaşlı bir adam gibi hissediyorum.»

Mike, «Bundan önce ne yaptın?» diye sorarken yüzünde o alaylı gülüşten eser kalmamıştı.

«Uyudum, soluk aldım, yemek yedim... ve ezildim.»

«Hayatını kazanmak için ne yaptın?»

«Avukattım.»

«Başarılı mıydın?»

«Başarıyı neyle ölçersin? Para kazanıp kazanmadığımı soruyorsan cevabım 'evet.' Kazandım.»

Acı acı, «Evet ve arabanın taksitlerini ödeyecek kadar para kazandım,» diye düşünüyordu. «Çocuklarımın vesayetini almak için uğraşacak param da vardı. Sonunda toptan nafaka ödeyecek paraya da sahiptim.

Evet, bunu da buldum. Fakat bu yüzden hukuk şirketindeki ortaklığımı satmak zorunda kaldım.»

Mike ona, «Öyleyse durumun iyi,» dedi.

«Bir kez başarıya eriştiğine göre, bu şoktan kurtulunca yine aynı şeyi yapabileceksin. Yaşamını yeniden yoluna koyacak ve tekrar güçlü olabilmek için de hayatına başkalarını sokacaksın.» /

«Şimdi güçlüyüm, Haig. Güçlüyüm çünkü hayatımda hiç kimse yok. İnsan ancak tek başına kalırsa güvende olur. Tam anlamıyla bağımsız ve tek başına olunca.»

«Güçlü?» Mike'ın sesinde ilk defa hiddet belirdi. «Tek başına bir hiçsin, Curry.

Tek başına öyle acizsin ki, üstüne etmekle seni buradan süpürüp götürebilirim!»

Öfkesi birden geçince daha sakin devam etti. «Fakat bunu anlayacaksın. Sen talihli olanlardan birisin. İnsanları kendine çekiyorsun. Yalnız kalmana gerek yok.»

«Ama bundan böyle yalnız olacağım.»

Mike, «Görürüz bakalım,» diye mırıldandı.

Bruce, «Evet görürüz,» diyerek telsizin üstündeki brandayı kaldırdı.

«Makinist gece için duracağız. Güvenle gidilemeyecek kadar karanlık ortalık.»

Brazzaville Radyosu, dışarıda şiddetle yağmur yağdığı için parazitlerin arasından güçlükle dinlenebiliyordu.

«...Elizabethville'deki muhabirimizin bildirdiğine göre, bu gün Güney Kasai bölgesinde Katanga Ordusuna bağlı askerler. Birleşmiş Milletlere ait alçaktan uçan bir uçağa ateş açarak 'Ateş Kes' anlaşmasını bozmuşlardır. Hint Hava Kuwetlerine ait Vampire jet avcı uçağı Kamina havaalanına dönmeyi başarmıştır. Bununla birlikte pilot küçük bir ateşli silahla yaralanmıştır. Pilotun sağlık durumunun iyi olduğu bildirilmiştir.»

Katanga'da bulunan Birleşmiş Milletler Komutanı General Rhee, Katanga Hükümeti nezdinde durumu şiddetle protesto etmiştir... «Spikerin sesi parazitler arasında kayboldu.

Wally Hendry, «Onu vurduk!» diye sevindi.

Yanağındaki kan kuruyup yara siyahımsı bir kabuk tutmuştu ve çevresi de kıpkırmızıydı.

Bruce söylendi. «Kes sesini. Ne olduğunu çınlamaya çalışıyoruz.»

«Artık bir şey duyamazsın. Andre çantamda bir şişe olacak. Getir onu. Bir tarafına kurşun girmiş namussuza içeceğim.» "

Sonra parazit kesildi ve spikerin sesi daha güçlü olarak yükseldi.

« Nehir limanı olan Port Reprive'in elli mil ötesindeki Senwati Misyonunda.

Merkezi Kongo Hükümetinin bir sözcüsü, Kongo birliklerinin orada bulunduğunu inkar etmiştir. Büyük bir haydut grubunun durumlardan yararlanarak...» Yine parazit sesi boğdu.

Bruce istasyonu bulmaya çalışarak, «Bu telsizin belasını versin,» diye söylendi.

«... Küba'deki Sovyet üslerindeki füzelerin buralardan alınacağı bu gün yapılan...»

Bruce telsizi kapattı. «Bizi ilgilendiren bu kadar. Ne berbat iş! Ruffy Senwati Misyonu nerede?

«Bataklığın üst ucunda, Rodezya sınırı yakınında.»

Bruce endişesini gizlemeye gerek görmeyerek, «Port Reprieve'den elli mil ötede,» diye mırıldandı.

«Yolu izleyecek olursan daha uzaktır, Patron. Arada yüz mil kadar bir mesafe vardır.»

Bruce, «Yol boyunca haydutların yağma yapacaklarını da düşünürsek,» diye hesapladı. «Bu havada Port Reprieve'e gelmeleri üç ya da, dört gün alır. Bu bize pek az zaman bırakıyor. Yarın gece Port Reprive'e girmemiz ve ertesi sabah şafakla da oradan ayrılmamız gerekiyor.»

Hendry içki şişesini ağzından çekerek sordu. «Neden bu gece gitmiyoruz. Böyle /yapmamız, burada oturup sivrisinekler tarafından yenmemizden daha iyi olur.»

Bruce, «Gece burada kalacağız,» diye karşılık verdi. «Karanlıkta vagonların yoldan çıkması kimsenin işine gelmez.

«Tekrar Ruffy'e döndü. «Bu gece üçer saatte bir nöbet değişecek, Baş Çavuş. İlk nöbeti Teğmen Haig tutacak. Sonra Teğmen Hendry, sonra da Teğmen Surrier.

Şafak nöbetini de ben tutacağım.»

«Peki, Patron. Çocuklarımın uyumamasını sağlamalıyım.» İri yarı zenci kompartımandan çıkıp giderken ayaklarının altında kırık camlar çatırdadı.

Mike ayağa kalkıp brandayı omuzlarına aldı. «Ben de yerime gideyim.»

«Projektörlerin pillerini bitirme, Mike. Her on dakikada bir yakman yeterli.»

«Peki, Bruce,» Hendry'e baktı. «Saat dokuzda sana seslenirim.»

«Çok güzel, eski dost.» Wally, Mike'm aksanını taklit ediyordu. «Güzel avlar ha!»

Mike kompartmandan çıkınca da söylendi. «Aptal, yaşlı serseri neden böyle konuşmaya gerek görüyor sanki?»

«Kimse cevap vermeyince gömleğinin sırtını sıyırdı. «Andre, şu sırtımdaki nedir?»

«Bir sivilce.»

«Öyleyse sıkıver.»

Bruce gene ter içinde uyandığında, sivrisinekler yüzünün çevresinde uçuşuyordu. Dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu ve zaman zaman yukarıda yıkılan projektör vagonun içini hafifçe aydınlatmaktaydı.

Alt kanepelerden birinde Mike Haig sırt üstü yatmıştı. Yüzü terden pırıl pırıl olan adam,, yastığın üstünde başını iki tarafa çevirip duruyordu. Bir yandan da dişlerini gıcırdatmaktaydı.

Bruce bu sese alışmıştı; diş gıcırtısını Hendry'-

nin horultusuna tercih ediyordu.

Bruce, «Zavallı biçare,» diye mırıldandı.

Karşıdaki kuşette ise Andre de Surrier i n liyordu. Koyu renk, yumuşak saçları alnına düşmüş olan genç adam, uyurken tıpkı bir çocuğa benziyordu.

Şafakla birlikte yağmur da hafifleyip kesildi. Güneş daha ufuktan çıkmadan ortalık iyice ısınıverdi. Bu sırada ormanı kaplayan sisler de dağıldı. Tren kuzeye doğru yol alırken, ağaçlar sıklaştı, orman loşlaştı. Buradaki bitkiler, Elizabethville'dekinden daha sert ve uzundu.

Sıcak puslu şafakta, Bruce, Msapa Kavşağındaki yüksek su deposunun ormanın üstünde bir deniz feneri gibi yükseldiğini görmüştü. Bunun gümüş boyası yer yer kahverengi pasla karışmıştı. Sonra tren son dönemeci de döndü ve küçük köy karşılarında belirdi.

Pek küçüktü burası; sadece altı ev vardı.

Bunlar da terk edildiği için ıssız kalmışlar, neredeyse ormanda kaybolup gideceklerdi.

Demiryolunun yanında bir su deposu ve betondan kömürlükler vardı. Ondan sonra da tahta ve demirden yapılmış istasyon binası geliyordu. Verandasına büyük bir tabela konmuştu: 'MSAPA KAVŞAĞI Yükseklik 963 m.'

Yolun iki yanında koyu renk yaprakları ve turuncu çiçekleri olan Kasia ağaçları sıralanmıştı. Evler bunların gerisinde, yani ormanın kenarında kalıyordu.

Bu küçük evlerden biri yakılmış, kapkara kalıntıları da çevreye yayılmıştı. Üç aylık bakımsızlık yüzünden bahçelerdeki çiçek ve yabani otlar birbirine karışmıştı.

«Makinist, su kulesinin yanında dur. Kazanın doldurman için onbeş dakikan var.»

«Teşekkür ederim Mösyö.»

Lokomotif yoğun bir buhar salıvererek su deposunun yanında durdu.

«Haig, yanına dört adam al ve makiniste yardım et.»

«Peki, Bruce.»

Bruce, tekrar telsize döndü.

«Hendry.»

«Merhaba.»

«Altı adam alıp bir keşif kolu oluştur ve evleri ara. Ormanın kıyısına bak.

Beklenmedik ziyaretçi istemiyoruz.»

Wally Hendry, ön vagondan 'Olur' der gibi el sallayınca Bruce, devam etti. «De Surier'i telsize yoila.» Henry'nin aygıtı Andre'ye vermesini seyretti. «De Surrier, Hendry burada yokken öndeki vagonlardan sen sorumlusun. Hendry'i silahınla koruyacaksın. Ayrıca arkandaki ormanı da gözleyeceksin. Oradan da gelenler olabilir.»

Bruce telsizi kapatarak Ruffy'e döndü. «Sen yukarıda kal Ruffy. Ben suyu çabuk almalarına sağlayacağım. Bir şey göreceğ olursan, bana işaret falan vermeye kalkma, hemen ateşe başla.»

Ruffy başını salladı. «Yanına kahvaltı al.»

Açmış olduğu bir şişe birayı uzattı. «Pastırmalı yumurtadan daha iyi.» Bruce şişeyi alarak trenden indi. Birayı yudumlayarak arkaya gidip depodaki Mike'la makiniste baktı.

«Depo boş mu?» diye seslendi.

Mike karşılık verdi. «Yarıya kadar dolu. İstersen bir banyo bile yapabilirsin.»

«Beni baştan çıkarma.» Birden bu fikir ona çok cazip gelmişti. Çünkü ekşi vücut kokusunu duyuyordu. Göz kapakları sivrisineklerin ısırması yüzünden şişmiş, kaşınıyordu. «Bir banyo için krallığımı verebilirim.» Parmaklarıyla çenesindeki uzayan kılları yokladı.

Adamların brandadan yapılmış hortumu lokomotifin altına uzatmalarını seyretti.

Tombul, kısa boylu makinist yukarıya tırmanıp kazanın üstüne yanlamasına oturarak hortumu taktı.

Arkadan yankılanan bir bağırma Bruce'un birden dönmesine sebep oldu.

Hendry'nin keşif kolunun evlerin oradan geldiklerini gördü. Adamlar iki küçük çocuğu da sürükleyerek getiriyorlardı.

Hendry, «İlk evde gizleniyorlardı!» diye haykırdı. «Öizi görünce ormana kaçmaya kalktılar.»

Çocuklardan birini süngüsüyle dürtüştürdü. Küçük kız bağırarak kendisini tutan jandarmanın «elinden kurtulmaya çalıştı.

Bruce, «Yeter,» diyerek onun süngüyü tekrar kullanmasına engel olup yanlarına gitti. İki çocuğa baktı.

Böcek sokmuş gibi duran zayıf göğüsleri, kızın ergenlik çağına yaklaştığını gösteriyordu.

Sıska bacakları ve kalçalarına göre dizleri çok kocamandı. Kız bacaklarının arasından dolaştırıp bağladığı bir paçavra dışında çıplı çıplaktı.

Göğsünde, yanaklarında ve alnındaki kabile dövmelelerini gururla taşıyordu.

Bruce vagondaki dev zenciye seslendi. «Ruffy, onlarla konuşabilir misin?»

Ruffy, erkek çocuğu alarak kalçasına dayadı. Bu kızdan da küçük, yedi ya da sekiz yaşındaydı. Çok koyu renkli çocuk çıplı çıplaktı ve korkusu yüzünden apaçık okunuyordu.

Ruffy sert sert homurdanınca jandarma kızı da bıraktı. Kız titreyerek duruyor, kaçmaya yeltenmiyordu.

Ruffy kalçasına oturttuğu erkek çocukla yatıştırıcı bir mırıltıyla konuşmaya başladı. Konuşurken gülümsüyor ve çocuğun başını okşuyordu. Korkusu yavaş yavaş geçen çocuk da incecik bir sesle ve Bruce'un anlayamadığı bir dilde cevap verdi.

Bruce, «Ne diyor?» diye sordu.

Ruffy güldü. «Kendisini yiyeceğimizi sanıyor. Oysa bunda bir kahvaltı çıkacak kadar bile et yok.» Çocuğun pislikten kabuk kabuk olmuş sıska kolunu okşadı.

Sonra jandarmalardan birine bir emir verdi. Adam vagona girip bir avuç çikolatayla döndü. Ruffy konuşmasına deyam ederek bunlardan birini soyup çocuğun ağzına soktu. Küçük çocuk bunun tadını alınca gözleri hayretle irileşti ve sonra memnun memnun çiğnedi. Gözlerini Ruffy'den ayırmıyordu;

sözleri, ağzındaki çikolata yüzünden boğuklaşmıştı.

Sonunda Ruffy, Bruce'a döndü. «Burada bir tehlike yok, Patron. Yürüyerek gidilirse bir saat uzakta olan bir köyden gelmişler. Beş veya altı aileymiş. Savaşa kalkışan bir kabile değil. Çocuklar evlere bakmak ve belki de bulabildiklerini çalmak için buraya gelmişler. Hepsi bu.»

Bruce, «Köyde kaç kişi var?» diye sordu.

Ruffy çocuğa döndü.

Hâlâ çikolatayı yiyen çocuk, çiğnemeye ara vermeden iki elinin parmaklarını gösterdi.

«Tren yolu Port Reprieve'e kadar gidiyor mu? Çocuk bunu biliyor mu? Köprüleri yakmışlar ya da rayları sökmüşler mi?» İki çocuk da bunlara karşılık vermediler.

Erkek çocuk çikolatanın son parçasını yutup aç gözlerle Ruffy'e baktı. Dev zenci onun ağzına bir çikolata daha soktu.

Hendry büyük bir tiksintiyle «Amanın.» diye söylendi. «Burası çocuk yuvası mı?

Haydi hepimiz el ele tutuşup oyun oynayalım.»

Bruce, «Kes sesini,» diye çıkışıp Ruffy'e döndü. «Buralarda hiç asker görmüşler mi?»

İki çocuk aynı anda 'Hayır' der gibi başlarını salladılar.

«Kendi kabilelerinden savaşçı gruplar görmüşler mi?»

Çocuklar yine aynı, şekilde karşılık verdiler.

Bruce, «Pekâla!,» diye mırıldandı. «Çikolataların kalanını da onlara ver.»

Onlardan artık baş ka bir şey öğrenemeyecekti ve zaman da geçiyordu. Su deposuna göz atınca Haigh ve makinistin kazanı doldurmuş olduklarını gördü. Bir an daha erkek çocuğa baktı. Kendi oğluyla aynı yaşta olacaktı. Onu görmeyeli oniki ay... Bruce hemen düşünmekten vazgeçti. Bu yüzden çıldırabilirdi.

«Hendry, onları ormanın kenarına götür ve salıver. Çabuk ol. Zaten fazla vakit harcadık.»

Hendry, «Bana mı söylüyorsun?» diye homurdanarak çocuklara işaret etti.

Hendry önden yürüdü. Ardından iki çocuk do yanlarında birer jandarmayla itaatli itaatli gittiler ve istasyon binasının arkasında kayboldular.

«Makinist, hazırlıkların tamam mı?»

«Evet Mösyö. Yola çıkmaya hazırız.»

Bruce bir şarkıdan iki dize söyledi. «Kömürleri kürekle, gitmemizi bekle. «Bu ufak tefek adamdan ve onun kısa cevaplarından hoşlanmaya başlamıştı.

«Pardon, Mösyö?»

«Ah bir şakaydı bu! Budalalık ettim. Bağışla.»

«Bîr şaka ha!» Şişman adamın göbeği neşeli neşeli hopladı.

Bruce, «Tamam Mike!» diye seslendi. «Adamlarını trene bindir. Biz ha...»

Otomatik bir silahın birbirini izleyen patlamaları sözlerini yarıda kesti. Ses istasyon binasının arkasından gelmişti. Bu sıcaktan sessizleşmiş yerde patlamalar korkunç bir etki yapmıştı.

Bruce bir an donup kaldı.

«Haig!» diye feryad etti. «Öne geç ve nöbeti Surrier'den al.» Zayıf noktaları orasıydı. Mike'ın grubu trene koştu.

Bruce altı jandarmayı durdurdu. «Siz, benimle gelin.» Zenciler onun ardına takıldılar.

Bruce trene bir bakıp bunun güvende olduğu kanısına vardı. Tren boyunca bütün vagonlardan namlular uzanmıştı. Yukarıda da Ruffy, arkayı korumak için bir Bren'i sürüklüyordu. Bin Baluba bile saldırsa böyle bir ateş gücü karşısında gerilerlerdi.

Bruce, «Gelin,» diyerek ardında jandarmalarla istasyon binasının duvarına koşup sığındı.

Fakat ilk yayılım ateşten sonra başka patlama olmamıştı. Bu da adamların boşuna ürktüklerini ya da Hendry'le jandarmaların ilk saldırıda yakalandıkları anlamına gelebilirdi.

İstasyon şefinin bürosunun kapısı kilitliydi.

Bruce bunu botlu ayağıyla tekmeleyerek kırıp açtı.

Kendi kendine, «Clark Gable'ı San Francisco filminde gördüğümünden beri bunu yapmak isterdim,» diye güldü.

«Siz dördünüz içeriye! Bizi pencerelerden koruyacaksınız.» Adamlar silahları hazır, odaya daldılar. Bruce karşı duvarın önündeki masada duran telgraf aygıtını gördü. Elizabethville Jadotville hattındaki haberleşmeler yüzünden makine madeni sesler çıkararak fıkırdıyordu. Bruce, 'Neden heyecanlandığım zaman kafam gereksiz ayrıntıları fark ediyor acaba?' diye düşüncem de gereksiz.»

«Haydi ikiniz benimle gelin.» Onları duvarın dibinden geçirerek köşede durdu.

Silahını hazırladı. Hızlı ateş için selektörü ayarladı.

Bir an sonra durakladı. O köşenin ötesinde ne bulacaktı? Hendry ve jandarmaların paralanmış cesetlerinin üstüne eğilmiş yüz çıplak vahşi mi? Yoksa...

Bruce tüfeği göğüs hizasına kaldırdı, tekrar zıplayıp duvarın arkasına gizlenmek için eğilerek birden ortaya çıktı.

Hendry ve iki jandarma, ilk evin arkasındaki tozlu yolda duruyorlardı. Hepsi de rahattı ve aralarında konuşmaktaydılar. Hendry silahını tekrar dolduruyor, güneşte üstündeki kıvılcık tüyler parlayan kocaman kırmızı elleriyle fişek haznesine mermileri sürüyordu. Alt dudağından sigara sarken adam, bir ara başını arkaya atarak gülünce sigarasının külü ceketinin önüne düştü. Bruce ceketin sırtının terden ıslanmış olduğunu gördü.

İki çocuk elli metre kadar ileride yerde yatıyordu.

Bruce içinden gelen, midesini, göğsünü adeta paralayan bir soğuk yüzünden kaskatı kesildi. Sonra ağır ağır doğrularak çocuklara doğru gitti. Ayakları yumuşak toprakta hiç ses çıkarmıyordu. Tek duyduğu kendi kesik soluklarıydı. Hendry ve iki jandarmaya bakmadan yanlarından geçip ilerledi.

Adamlar konuşmayı keserek endişeyle onu seyretmeye başladılar.

Bruce önce kıza erişti. Tüfeğini bir yana bırakarak onu tutup usulca sırt üstü çevirdi.

«Bu doğru olamaz,» diye fısıldadı. «Bu doğru olamaz.»

Kurşun kızın göğsünün yarısını alıp götürmüştü. Bir kahve fincanı büyüklüğündeki deliğin çevresindeki kanlar pıhtılaşmaya başlamıştı bile.

Bruce öteki çocuğa doğru giderken kendini bir düşte sandı. Sesi yükseldi. «Yok, bu gerçek olamaz.» Böylece olanları sözlerle ortadan kaldırmaya çalışıyordu.

Gocuğa isabet eden üç mermiden biri kolunu omuzdan koparmıştı. Kemiğin beyaz ucu omuzdan gözükmüyordu. Öteki iki kurşun da gövdeyi ikiye biçmişti adeta.

Bruce beyninde, tünelden çıkan bir treninkini andıran korkunç bir homurtu duyuyordu.

Bütün benliği bu sesin gücü yüzünden sarsılmaktaydı. Gözlerini kapatıp basımdaki bu homurtuyu dinlerken, gözlerinin önünde kan rengi belirdi.

Bu gürültü arasında minik bir ses bağıırıyordu. «Kendine gel! Bırakma kendini.

Buna engel ol. Eskiden yaptığın gibi bununla savaş.»

O korkunç gürültü devam ederken Bruce, sele kapılmış biri gibi bu küçük uyarıya yapışıp kaldı. Sonra yavaş yavaş homurtu azaldı, hafifledi ve duyulmaz oldu.

Gözlerini açıp bir soluk alarak Hencfry'nin iki jandarmayla durduğu yere gitti'.

Hendry'nin yandaki adamlardan birine, «Çavuş,» derken sesinin sakin çıkmasına şaşıtı.

Biraz önce duyduğu korkunç öfkeden eser yoktu bu seste. «Çavuş, trene git.

Teğmen Haig ve Baş Çavuş Ruffararo'ya buraya gelmelerini istediğimi söyle.»

Adam içinden sevinerek uzaklaştı. Bruce aynı ifadesiz sesle Wally Hendry'le konuştu.

«Sana onları serbest bırakmanı söylemişim.»

«Böylece evlerine koşup bütün sürüyü üstümüze saldırtmaları için mi? İstedğin bu muydu ahbap?» Hendry kendisini toplamış, sırtarak kafa tutuyordu.

«Sen de bunun için Cinayet işledin.»

«Cinayet mi işledim? Yoksa sen deli misin, Bruce? Onlar Baluba'Iar. Öyle değil mi? Tanrının belası insan eti yiyen Baluba'Iar. «Henry sırtıtmaktan vazgeçmiş, öfkeyle haykırıyordu. «Senin nen var be adam? Bu savaş, ahhap, savaş.

Adamın dediği gibi C'est la guerre. C'est la Guerre!» Birden sesi hafifledi. «Bunu unutam.

Ben gerekeni yaptım. Şimdi bunu unutam. Hem bu kadar insan ölürken iki pis Baluba'nın temizlenmesinin ne önemi var? Bunu unutam.»

Bruce cevap vermedi; bir sigara yakıp ötekilerin gelmesini bekleyerek Henry'nin arkasında kalan yere baktı.

Hendry üsteliyordu: «Ne dersin, Bruce? Bunu unutmamıza razı mısın?»

«Tam tersine Hendry. Sana kutsal bir yemin ediyorum. Tanrı da tanığım olsun.»

Bruce ona bakmıyordu, çünkü Hendry'e bakacak olursa adamı öldürmeye kalkacağından emindi.

«Sana söz veriyorum. Bunun için seni astıracağım. Vurulmayacaksın. Sağlam bir ipin ucunda sallanacaksın. Bol tanık olması için Haig ve Ruffararo'yu çağırttım. Elizabethville'e döner dönmez ilk işim seni görevlilere teslim etmek olacak.»

«Ciddi olamazsın!»

«Ömrümde hiç bu kadar ciddi olmadım!»

«Amanın Bruce...»

Sonra Haig ve Ruffy koşarak geldiler ve birden durdular. Parlak güneşte bir Bruce'a, bir de toprak yolda yatan iki sıska çocuğun cesedine bakıyorlardı.

Mike, «Ne oldu?» diye sordu.

Bruce cevap verdi. «Hendry onları vurdu.»

«Neden?»

«Bunu sadece kendisi biliyor.»

«Yani o... sadece çocukları öldürmeyi istediği için mi ateş etti?»

«Evet.»

Mike, «Aman Tanrım,» diyebilirdi. «Dehşetten sesi boğuklaşmıştı. «Aman Tanrım.»

«Git ve onlara bak, Haig. Anımsaman için onlara yakından bakmanı istiyorum.»

Haig çocukların yanına gitti.

«Sen de Ruffy. Sen de davada tanıklık edeceksin.»

Mike Haig ve Ruffy yan yana yürüyerek çocukların yattıkları yere yaklaştılar ve durup cesetlere bakakaldılar. Hendry şaşkın şaşkın ayağıyla toprağı eşeleyip tüfeğini doldurmaya devam etti.

«Aman Tanrı aşkına,» diye mırıldandı. «Neden böyle olay çıkarıyorsunuz. Onlar bir çift Baluba.»

Dönerek ona doğru yürüyen Mike Haig'in yüzü sarımsı bir renk almıştı. Sadece burnuyla yanaklarındaki kırmızı kılcal damarları belirliydi.

Hele dudaklarında hiç renk kalmamıştı. Soluk alırken hıçkırır gibi ses çıkarıyordu. Hendry'e yaklaşıırken de böyle soluk almaktaydı. Sonra omuzundan tüfeğini indirdi.

Bruce sert sert, «Haig!» dedi.

Haig söylendi. «Bu sefer... Tanrının... belası... namussuz... Bu sefer...»

Hendry, «Bana bak ahabap,» diye ihtar etti. Geri çekilerek telaşla dolu şarjörü tüfeğine takmaya çalıştı.

Bruce, «Haig!» diye bağırırken, Haig yaşından umulmayacak bir çeviklikle ileriye atılarak

süngüsünü Hendry'nin midesine doğru uzattı.

Ağzından anlamsız sözler dökülüyordu.

Hendry, «Öyleyse gel!» diye karşılık ^erip öne çıktı. Karşılaştıkları an, Hendry süngüyü kendi tüfeğinin dipçigiyle bir yana itti. Süngünün ucu koltuğunun altına girdi ve iki adam göğüs göğüse geldiler. Haig'in ağırlığı yüzünden ikisi de dengesini kaybedip gerilediler. Hendry, silahını atarak iki kolunu da Haig'in boynuna doladı. Böylece adamın başını istediği kadar geriye itti.

Bruce bu numarayı anlamıştı. «Dikkat et iMike! Sana kafa atacak!» diye haykırdı ama geç kalmıştı. Hendry'nin başı birden ileri gitti ve miğferli kafa burnunun ortasına inince, Mike acıyla soluk verdi. iMike'in elinden tüfeği düştü.

Adam ellerini kaldırarak yüzünü örttü. Parmaklarının arasından kanlar sızıyordu.

Hendry yine bir kafa attı. Miğferli başı balyoz gibi parmaklarıyla yüzüne inince Mike içini çekti.

Bruce işe karışmak için uygun bir durum almaya çalışırken bağırdı. «Diz vur, Mike!» Ama iki savaşçı birbirlerinin çevresinde döndüklerinden Bruce araya giremiyordu.

Hendry bacaklarını aralayarak başını geri çekti. Yine kafa atacaktı. Fakat Mike'ın dizi bu bacakların arasına girerek bütün gücüyle kasıklara vurdu.

Hendry büyük bir can acısıyla ağzını açtıysa da sesi çıkmadı. İki eliyle karnının altını tutarak ağır ağır diz üstü toprağın üstüne çöküp kaldı.

Burnundan akan kanlar ağzına dolan ve iyice sersemlemiş olan Mike, elini tabancasının branda kılıfına attı.

«Seni geberteceğim, katil domuz.»

Kısa namlulu, mavi çelik tabanca sağ elinde belirdi.

Bruce ona arkadan yaklaşarak dirseğinin altındaki sinire baş parmağıyla bastı. Mike'ın o anda felç olan elindeki silah düştü.

Bruce, «Ruffy onu durdur!» diye haykırdı.

Çünkü Hendry can acısına rağmen hâlâ yanında yerde duran tüfeği yakalamaya çalışıyordu.

«Tamam, Patron.» Ruffy'nin kocaman botlu ayağı bütün ağırlığıyla tüfeğin üstüne indi. Hendry silahı onun ayağının altından alabilmek için boşuna uğraşıyordu.

Bruce, «Tabancasını da al,» diye emretti.

«O da tamam!» Ruffy ayakları dibinde sürünen vücudun üstüne eğilerek bir anda kılıfı açtı ve tabancayı çekip aldı.

Orada öyle duruyorlardı. Bruce, Haig'i arkadan yakalamıştı. Hendry de Ruffy'nin ayakları dibinde sürünüyordu. Tek duyulan kesik, hırıltılı soluklardı.

Bruce, Mike Haig'in gevşediğini, kendini o çılgınlıktan kurtardığını anlayınca bir eliyle tabancasını kavradı.

«Beni bırak Bruce. Artık bir şeyim kalmadı.»

«Emin misin? Seni vurmak istemiyorum.»

«Hayır, bir şeyim kalmadı.»

«Tekrar başlarsan seni vurmam gerekecek.

Bunu anlıyor musun?»

«Evet, şimdi iyiyim. Bir an kendimi kaybettim.»

Bruce, «Hem de nasıl,» diyerek onu bıraktı.

Yerde diz çöken Hendry'nin karşısında durdular. Bruce konuştu.

«Sen yo da Haig bu işe tekrar kalkışacak olursanız, bana hesap vereceksiniz. Anlaşıldı mı?»

Başını kalchran Hendry'nin küçük gözleri acıdan birer çizgi haline gelmişti. Hiç sesini çıkarmadı.

Bruce, «Beni duyuyor musun?» diye tekrarladı. Hendry başını salladı.

«İyi. Bundan böyle tutuklu sayılıyorsun, Hendry. Başına nöbetçi dikemem.

Adamlarım bana gerekli. İstersen kaçmayı da deneyebilirsin tabii. Bu yörenin kibar beyleri seni fevkalâde şekilde ağırlarlar hiç kuşkusuz. Hatta onuruna özel bir ziyafet de verirler.»

Hendry kükrer gibi bir ses çıkarınca, üstlerinde yeşil yosunumsu lekeler olaan dişleri gözüktü.

«Ama verdiğim sözü unutma, Hendry. Döner dönmez...»

«Wally, Wally yaralandın mı?» Andre koşarak istasyon yönünden geldi ve Hendry'nin yanında diz çöktü.

Ama Hendry sabırsızlıkla, «Git başımdan, beni yalnız bırak,» diye homurdanınca, Andre geriledi.

«De Surrier, sana yerinden ayrılman için kim izin verdi? Hemen trene dön.»

Andre şaşkın şaşkın ona ve sonra Hendry' e baktı.

«De Surrier, dediğimi duydun. Haydi git. Sen de öyle Haig.»

Onların istasyon binasının arkasında kaybolmalarını bekledikten sonra tekrar iki çocuğa baktı. Erkek çocuğun yanağında çikolata ve kan bulaşığı vardı. Gözleri hayretle açılmıştı. Daha şimdiden sinekler büyük bir zevkle iki küçük cesedin üstüne konuyor, geziniyorlardı.

«Ruffy, kürek getir. Onları şu ağaçların altına göm.» Kasia çiçekleriyle dolu ağaçların bulunduğu yolu işaret etti. «Fakat acele et.» Duygularının belli olmaması için sert sert konuşuyordu.

«Peki patron. İsteddiğini yaparım.»

«Yürü Hendry.» Bruce'un sert sesini duyan Hendry ayağa kalkarak onun ardı sıra sessiz sedasız trene döndü.

Msapa Kavşağından ayrıldıktan sonra ormanda kuzeye doğru ağır ağır yol aldılar. Her ağaç sanki aynı kalıptan çıkmıştı. Her biri ulu ve biçimliydi. Ama milyonlarca eş ağaç görmek insanı bezdiriyordu. Tepelerinden biraz gökyüzü görünüyordu. Şimdilik hava açıktı, fakat dağılmış bulutlar tekrar saldırıya geçmek için toplaşmaya başlamışlardı bile.

Orman nemli sıcağı koruyor, onun için de trenin hareketiyle oluşan rüzgârın bile bir yararı dokunmuyordu.

Bruce, «Yüzün nasıl?» diye sorunca Mike Haig alnındaki çift şişe dokundu. Deriler berelenip çürümüştü.

Adam mırıldandı. «Nasıl olsa geçecek.»

Sonra gözlerini uzaktaki Wally Hendry'e dikti.

«Beni durdurmamalıydın, Bruce.»

Bruce cevap vermedi ama öndeki vagonun yanına dayanmış, hhalinden acı çektiği belli olan Hendry'e bakıyordu. O başını çevirmiş Andre'yle konuşuyordu.

'Mike devam etti. «Onu öldürmeme izin ver meliydin. iki küçük çocuğu kılı kıpırdamadan vuran ve ondan sonra bu işe gülen bir adam..'

«Mike devam etmedi ama kucağındaki yumrukları açılıp sıkılıyordu durmadan.

Bruce bu sözlerdeki gizli imayı sezdi. «Bu senin işin değil. Sen nesin? Tanrının intikam meleklerinden biri mi?»

Mike hemen dönerek Bruce'a baktı. «Benim işim değil mi? Tanrım sen nasıl bir adamsın? Senin hesabına, bu sözleri içten gelerek söylemediğini umarım.»

Bruce soğuk bir sesle konuştu. «Nasıl bir adam olduğumu sana Bir tek sözle anlatayım, Haig. Ben sadece kendi işlerine bakan ve başkanının yaşamlarına karışmayan bir insanım.

Ama toplumun bizler için hazırladığı kuralları, başkalarının çiğnememeleri için gereken çarelere başvurmaya da hazırım. Hepsi bu kadar.

Hendry cinayet işledi. Bunun kötü bir şey olduğunu kabul ediyorum. Elizabethsville'e gidince de bunu görevli kimselere bildireceğim. Fakat bu yüzden bayraklar sallayıp, din kitabından pasajlar okuyup ağzım köpürerek saldırmıyacağım.»

«Hepsi bu kadar mı?»

«Bu kadar.»

«O çocuklara acııyor musun?»«

«Acıyorum. Fakat acıma kurşun deliklerini saçtığı yaraları iyi etmez. Bu sadece beni sar sar. Onun için de acımayı bir yana bırakıyorum. Çocukların buna ihtiyacı yok artık.»

«Demek Hendry'e kızmıyor, ondan tiksiniyor ya da dehşete kapılmıyorsun,»

Bruce sabrının taşıdığını hissediyordu yine.

«Hepsi aynı kapıya çıkar. Senin gibi duygusaf b r orjiye kalk şsaydım, ben de Şu anda çok Sinirlenebilirdim.»

Mike, «Demek bu yüzden Hendry kadar korkunç bir yaratığı kayıtsız bir hoŐgörüyle karŐılıyabiliyorsun ha?» diye sordu.

Bruce, «Tanrım,» diye söylendi. «Ne yapmamı istiyorsun?»

«Sadece  l  rolü yapmaktan vazge meni istiyorum. Kötülüğü fark edebilmeni ve bunu ortadan kaldırmamı arzu ediyorum.» Artık Mike da öfkelenmeye başlamıştı.

Sinirleri iyice gerilmişti zaten.

«Harika doğrusu! Elden düŐme bir Őövalye kılığı ve bir kır at alabileceğim bir yer biliyor musun? O zaman tek başıma kötülük, cahillik, Őehvet, a  gozl l k, nefret ve yoksullukla savaşa çıkar...»

«Demek istediğim b  değildi... Ben...» Mike onu durdurmaya çalıştı.

Fakat yakıŐıklı yüzü hiddetten ve güneşten iyice kızaran Bruce, ona izin vermedi. «Kötülüğü bulduğum yerde ortadan kaldırmamı istiyorsun, Ey yaşlı budala bunun yüz kafası olduğunu ve her keŐiđine karşılık yerinde yüz tane daha kafa belirlediğini bilmiyor musun? Bunun aynı zamanda senin içinde de bulunduğunun farkında değil misin? Kötülüğü yok edebilmek için kendini de ortadan kaldırmam gerektiğini anlayamıyor musun?»

«Sen korkaksın, Curry! İlk kez parmağın yandığında, hemen kaçıp kendine amyanttan bir sığınak hazırlıyorsun...»

«Bana böyle adlar takılması hiç hoşuma gitmez, Haig. Dilini tutmayı bilmelisin.»

Mike durdu ve yüzünün ifadesi birden değişti. Hafifçe gülümsedi. « z r dilerim, Bruce. Sana öğretmeye çalışıyordum ki...»

Bruce, «Teşekkür ederim,» diye söylendi.

Sesi hâlâ sertti. Bu  z r dileme onu yatıŐtırmamıŐtı. «Demek bana öğreteceksin.

Çok teşekkür ederim! Ama bana  ğreteceğin nedir, Haig? Sen ne  ğretebilirsin bana? 'Başarı ve mutluluğa nasıl eriŐilir' Katanga'nın kara ordusunda bir teğmen olacak kadar kendisini düŐüren iyimser Haig tarafından hazırlanmıŐ bir konuşma.

Bu ada ne dersin? Yoksa daha teknik bir adi mı tercih ederdin. S zgeleiŐi; Ruhsal araŐtırmalarda alkolün kullanılması... »

«Pekâlâ, Bruce. Bu konuyu kapat. Ben vazgeçtim.» Bruce adamı ne kadar derinden yaraladığını anlayarak pişman oldu. O anda bu sözleri söylememiŐ olmayı isterdi. Fakat bu hayatta asla yapılamayacak bir Şeydi.

Yanında duran Mike Haig, birden çok daha yaşlanmış ve bitkin bir hal almıştı.

Gözlerinin altındaki kırık ŐiŐler son bir kaç saniye içinde daha belirginleŐmiŐ, gözlerinin ıŐıltısı daha da azalmıŐtı. G l Ő nde de neşe değil sadece acılık vardı.

«Konuyu böyle koyduğun zaman gerçekten gülünç oluyor.»

Bruce, «İşin biraz tadını kaçırdığımı biliyorum,» diye itiraf etti. «Belki de Hendry'i öldürmene izin vermeliydim. Aslında bu boşuna mermi harcamak sayılırdı.

Ama madem bu kadar fazla istiyorsun?» Bruce tabancasını çıkararak namlusundan tutup Mike'a uzattı. «Benimkini kullan.» Büyük bir içtenlikle Mike'a gülümsedi.

Buna dayanmaya imkan yoktu. Mike'da gülmeye başladı. Aslında bu pek yerinde bir şaka değildi, ama birden neşelenip birlikte katıla katıla gülmeye başladılar.

Mike Haig'in bitkin çehresi bir anda aydınlandı ve o anda yirmi yaş gençleşti.

Bruce da hâlâ elinde tuttuğu tabancayla kum torbalarına dayanarak gülmeye devam etti. İnce vücudu kahkahalarla sarsılıyordu.

Ama bu gülüşte biraz da telaş vardı sanki. Böylece kan ve nefretin tadını kahkahayla unutmaya çalışmaktaydılar. Bir bakıma bu, umutsuzluk gülüşü de sayılabilirdi.

Aşağıda vagonlardaki adamlar dönerek onları seyretmeye başladılar. Önce şaşırdılarsa da sonra onlar da bu sesteki rahatsızlığı anlamayarak gülmeye koyuldular.

Ruffy, «Hey Patron,» diye seslendi. «Seni ilk defa gerçekten gülerken görüyorum.»

Gülme bir salgın gibi yayıldı. Andre de Surrier bile gülümsüyor ve herkes kahkaha atıyordu.

Sadece Wally Hendry'i etkilememişti bu gülme salgını. Adam sessiz sedasız oturuyor ve kas vetli kasvetli onlara bakıyordu. Küçük gözleri de ifadesizdi.

** *

Cheke'nin üstündeki köprüye ikindiye doğru geldiler. Karayolu da, demir yolu da buradan yan yana geçiyordu. Ama ikisi kısa süre için birleştikten sonra ayrılıyorlar, kara yolu sola dönüyordu. Nehrin her iki kıyısı sık dikenler ve bodur ağaçlarla kaplıydı. Bunların aralarında da yer yer çiçek açmış ağaçlar görülüyordu.

Mike Haig yeşilliklerden oluşmuş duvarlara bakarak, «Baskın için çok uygun bir yer,» diye mırıldandı.

Bruce da başını salladı.. «Bulunmaz fırsat, değil mi?» Jandarmaların dikkat kesilmesi ve endişeli halleri, Mike'ın sözlerini doğruluyordu.

Tren, yemyeşil otlar, bodur ağaçlar ve çalılarının arasından geçti ve sonunda köprüye geldiler.

Bruce telsizi açtı. «Makinist köprünün bu tarafında dur. Değerli yükümüzle karşıya geçmeden köprüyü incelemek istiyorum.»

«Başüstüne, Mösyö.»

Cheke Nehri, orada kırkbeş metre genişliğinde ve oldukça derindi. Sel suları yüzünden iyice

kabarmış, iki kıyıdaki yeşilliğin önünde kalan bembeyaz kumları hemen hemen kaplamıştı. Suyun yemyeşil rengine yer yer çamurlar karışıyordu. Köprünün taş ayaklarının çevresinde girdaplar belirliyordu.

Haig fikrini açıkladı. «Bana köprü sağlanmış gibi geldi. Port Reprieve'den ne kadar uzaktayız?»

Bruce haritayı vagonun üstünde bacaklarının arasına serdi. Nehrin üstünde çift kıvrımla işaretlenmiş olan köprüyü buldu.

Parmağıyla o noktayı işaret etti. «İşte buradayız. «Sonra eliyle bir çizgiyi izleyerek kırmızı bir yuvarlağa geldi. Bunun üstünde Port Reprieve yazılıydı. «Otuz mil kadar bir yolumuz var.

Yani ortalama bir saat. Karanlık basamadan oraya varacağız.»

Mike Haig önlerindeki ormanın ardında mavi bir leke gibi gözüken yeri gösterdi.

«Bunlar da Lufira tepeleri.»

Bruce, «Bu durumda kasabayı yukarıdan görme imkanını elde edeceğiz,» diye mırıldandı..

«Nehir sol taraftan o tepelere paralel gidiyor..

Bataklık da sağda kalıyor. Nehrin asıl kaynağı, da o bataklık.»

Haritayı kıvrırarak Ruffy'e uzattı. Ruffy de bunu plastik harita çantasına yerleştirdi.»

«Ruffy, Teğmen Haig'le ben köprüye bakmaya gidiyoruz. Sen nehir kıyısındaki yeşilliklere dikkat et.»

«Peki, Patron. Yanınıza bir bira almak ister misiniz?»

«Teşekkürler.» Susamış olan Bruce, yere Mike'in yanına inmeden yarım şişeyi boşalttı.

Tüfekleri ellerinde iki kıyıdaki yeşilliklere endişeyle bakarak hızlı hızlı yürüdüler. Köprüye varınca da rahat bir soluk alıp ortasında durdular.

Mike, «Sağlama benziyor,» diye fikrini açıkladı. Köprüye kimse ilişmemiş.»

«Bu köprü tahta.» Ayağıyla yabani maundan yapılmış kalın tahtalara vurdu.

Bunların her biri doksan santim kalınlığındaydı ve çürümemeleri için koyu renkli özel bir kimyasal bileşimle boyanmışlardı.

Mike, «Demek tahta?» diye sordu.

Bruce düşüncesini açıkladı. «Tahta yanar.

Bunu yakmak çok kolay.» Dirseklerini parmaklığı dayayıp birayı bitirerek şişeyi altı metre aşağıda kalan nehre attı. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirmişti.

Eliyle kıyıları işaret etti. «Oralarda Baluba'-

ların gizlenmiş olmaları ihtimali kuwetli. Belki şu anda bizi gözetliyorlardı. Onlar da aynı şeyi düşünebilirler. Acaba buraya bir nöbetçi bırakmamız gerekir mi?»

Mike da onun yanında parmaklığı dayandı ve birlikte nehrin iki yüz metre kadar ileride döndüğü kısma baktılar. Orada çevredekilerin iki kat boyunda bir ağaç vardı. Gövdesi gümüş renkli ve düzgün

olan bu ağacın yemyeşil dal ları bulutlara uzanır gibiydi. Kafaları köprü sorunuyla meşgulken, gözlerini oraya dikmeleri doğal sayılırdı.

Bruce bu ulu ağaç karşısında bir an kafar sındakileri unutarak, «Ne tür bir ağaç acaba?» diye mırıldandı. «Ömrümde hiç böyle bir ağaç görmedim. Dev bir mavi sakıza benziyor.» Mike de kabul etti. «Fevkalade bir şey. Orada gidip yakından bakmayı...»

Birden vücudu gerildi. Eliyle işaret ederken sesinde hafif bir telaş belirmişti.

«Bruce, orada! Alt dallardaki şey nedir?»

«Nerede?»

Mike eliyle gösteriyordu. «İlk çatalda Solda...» Bruce birden gösterileni gördü.

Önce bir leopar sandı, ama sonra bunun fazla koyu ve uzun olduğunu fark etti.

Mike, «Bir insan!» diye bağırdı.

Bruce atıldı. «Baluba.» Artık ağaçtaki adamın şeklini, çıplak siyah derisini, takmış olduğu hayvan kuyruklarını ve başındaki tüyleri seçebiliyordu. Dala yatıp dengesini sağlamış olan adamın omzunun gerisinde uzun bir yay duruyordu. Bir eliyle ağacın gövdesine dayanmış, Mike ve Bruce'u seyrediyordu.

Bruce trene baktı. Hendry onların telaşını fark etmiş ve Mike'in işaret ettiği tarafa bakıp Baiuba'yı da görmüştü. Bruce onun ne yapacağını hemen anladı. Fakat o daha bağırmak için ağzını açarken, Hendry omzundaki tüfeği kaptığı gibi Bdluba'nın olduğu tarafa ateşe başladı.

Bruce, «Seni ateş etmeye aşık budala!» diye kükreyerek dönüp tekrar ağaca baktı. Ağacın gövdesinden küçük kabuklar koparak havalanıyordu. Kurşunlar yaprakları da biçmekteydi ama Baluba gözden kaybolmuştu.

Kurşun yağmuru birden kesildi ve Hendry heyecandan kısılan bir sesle bağırmaya başladı:

«Onu vurdum. Namussuzu vurdum.»

Bruce'un sesi de kısılmıştı ama bunun nedeni öfkeydi. «Hendry! Sana ateş etmen için kim emir verdi?»

«Pis bir Baluba'ydı. Kocaman, pis bir Baluba. Onun görmedin mi? Onu görmedin mi be adam?»

«Buraya gel, Hendry!»

Hendry vagondan atlayıp gelirken, Bruce Haig'e, «Onu vurdu mu?» diye sordu.

«Sanmıyorum. Emin değilim. Bana kalırsa yerli ağaçtan atladı. Eğer vurulsaydı geriye doğru düşerdi. Biliyorsun bu tür mermiler onları nasıl devirir.»

Bruce, «Evet,» diye mırıldandı. «Biliyorum.»

Bir FN tüfeğinin A. 300 mermisi bir tondan daha fazla bir güçle vurur. Bir adamı vurduğunuz zaman bu konuda kuşkunuz kalmazdı.

Hendry heyecanla gülerek ve kabadayılık taslayarak yaklaştı.

Bruce, «Demek onu öldürdün ha?» diye sordu.

«Cesedi kazık gibi kesildi. Nalları dikti.»

«Onu görebiliyor musun?»

«Hayır, o yeşilliğin içine düştü.»

«Gidip ona bir bakmayı istemez misin, Hendry.» Gidip kulaklarını kesip almayı istemiyor musun?»

Bir insandan alınabilecek en iyi zafer alameti kulaklardı. Bu siyah yeşilli bir aslanın postu veya bir yaban öküzünün iri boynuzları kadar önemli sayılmazdı ama baş derisinden daha iyiydi. Bir Afrikalının kuzu postu gibi kıvrırcık saçlı baş derisini tabaklamak zordu. Bunu tuzladıktan sonra bir miğfere tersine takıp germek gerekliydi. O zaman bile pek pis kokardı. Oysa kulaklar böyle zorluk çıkarmazdı.

Hendry de bu konuda pek meraklı bir koleksiyoncuydu. Ama Katanga ordusunda böyle tek koleksiyoncu o değildi. Kulak kesmek çok rastlanan bir işti.

«Evet, onları istiyorum.» Hendry, tüfeğinin ağzındaki süngüyü çekip çıkardı.

«Aşağıya inip kulakları alıvereyim.»

Haig hafif sesle itiraz etti. «Oraya kimseyi yollayamazsın, Bruce. Hatta onu bile gönderemezsin.» , «Neden olmasın? Hakketti onu. Bunun için elinden geleni yaptı.»

Hendry süngünün keskin olup olmadığını anlamak için kenarını parmağıyla yokladı.

Bruce, «Aman Tanrım!» diye düşündü. «Bu işte ciddi. Bir çift kulak için o duvar gibi yeşilliğin içine girecek. O cesur değil. Sadece hiç hayal gücü yok.»

Hendry omzunun üstünden seslendi. «Beni bekle Bruce. Hemen dönerim.»

Mike, «Ciddi değilsin değil mi Bruce?» diye sordu.

«Hayır. Ciddi söylemedim.» Birden sesi sertleşip buz gibi oldu. Aynı anda Hendry'yi omuzundan tutarak durdurdu.

«Dinle beni! Sana daha fazla fırsat tanınmıyacak. Hepsi bu. Artık seni bekliyorum, Hendry.

Bir tek hata daha yapmanı bekliyorum. Sadece bir tek.»

Hendy'nin suratı asıldı yine. «Beni böyle itmeye kalkma, ahbap.»

Bruce aşağı gören bir tavırla konuştu. «Haydi git ve treni karşıya geçir.»

Sonra Haig'e döndü. «Burada bir nöbetçi bırakmak zorundayız. Karşıya geçtiğimizi bilecekler. Bu küçük fiyaaskodan sonra artık köprüyü mutlaka yakacaklardır.»

«Kimi bırakacaksın?»

«Bir çavuşun emrinde on kişi. Biz bu gece ya da en fazla yarın sabah döneriz.

Onlar da burada güvende olurlar. Burada büyük bir savaşçı grubu olduğunu sanmıyorum. Belki birkaç Baluba buraya kadar uzandı. Asıl güçleri kasabaya yakın bir yerde olacak.»

«Haklı olduğunu umarım.»

Bruce dalgın dalgın, «Ben de öyle,» diye mırıldandı. O anda kafası köprüyü savunma işiyle meşguldü, «vdgonlardaki bütün kum torbalarını çıkarır ve yolun ortasına bir siper yaparız. Pili projektörlerden ikisini de buraya bırakırız. Ayrıca bir kasa işaret fişegi, Brenlerden biriyle iki kasa da bomba. Bir haftalık su ve yiyecek. Yok onlara bir şey olmaz.»

Tren yavaş yavaş onlara doğru geliyordu, Ormanın kıyısından bir tek ok havalandı; uçarken kavis çizerek trene doğru geldi. Baştaki açık vagondaki adamların arasına hiç ses çıkar madan düştü.

Demek Hendry, Baluba'ya isabet ettirememişti. Baluba da o sık yeşilliklerin arasından geçerek nehrin yukarısına doğru gelmiş, ateşe karşılık olarak okunu fırlatmıştı. Bruce hemen köprünün parmaklığına dayandı; tüfeğini de oraya dayayarak ateşe başladı. Yeşilliği gözleriyle araştırarak kurşun yağdırıyordu.

Yeşilliğin kurşunlar yüzünden sarsıldığını görüyordu. Haig de okun atıldığı tarafı silahıyla taramaya koyulmuştu.

Tren yanlarına yaklaşmıştı. Bruce silahını omzuna asarak hemen vagonun yanından yukarıya tırmandı. Doğru telsize gitti.

«Makinist, kapalı vagonları tam köprünün ortasında durdur.» telsizi kapatarak Ruffy'i aradı.

«Baş Çavuş, vagonun üstündeki bütün kum torbalarını yola götür.» Onlar çalışırken, trenin gövdesi jandarmaları Baluba'ların oklarından koruyacaktı.

«Peki, patron.»

«Kanaki!» Bruce en güvenilir çavuşu seçti.

«Seni burada ön adamla köprüyü tutman için bırakıyorum. Brenlerden birini ve projektörlerden ikisini al.» Bruce çabucak emirleri verdi.

Sonra Andre'ye soru soracak fırsatı buldu. «O oka ne oldu? Kimse yaralandı mı?»

«Hayır, bir iki santim açığımıza düştü. İşte burada.»

«Talihimiz varmış.» Bruce oku Andre'den alarak çabucak inceledi. Hafif bir saza ilkel bir biçimde yeşil yapraklar takılmış ve demirden yapılmış sivri uç da bir parça deriyle bağlanmıştı. Ok çabuk kırılabilir ve fazla zarar vermez gibi görünüyordu.

Fakat demir baştaki dikenlere zamk gibi kurumuş, koyu renk macunumsu bir şey sürülmüştü. , Bruce, «Tanrı korusun,» diyerek hafifçe titredi. Bunun vücudune gömülmüş olduğunu hayal etmişti. Uçtaki zehir derinin altındaki eti mora boyayacaktı. Bunun hiç de rahat bir ölüm olmadığını duymuştu. Birden demir uçlu saz ona korkunç ve iğrenç geldi. Oku ortadan kırarak köprüden aşağıya attıktan sonra, vagondan atlayıp nöbetçi yerinden yapılmasına gözcülük etti.

«Yeteri kadar kum torbası yok, Patron.»

Bruce bu sorunu kolayca halletti. «Vagonlardaki bütün yatakları al, Ruffy.» Deri kaplı olan kuşetler bu tür oklara kolaylıkla engel olabilirdi.

On beş dakika sonra nöbetçi yeri hazırıldı.

Omuz hizasına gelen kum torbalarıyla deri kaplı kuşetlerden yapılan yer, on adam ve malzemeleri alacak kadar genişti. Hem yanlarda da köprünün iki ucuna bakabilecek mazgallar bile vardı.

«Biz yarın sabah erkenden döneceğiz, Kanaki. Adamlarından hiç biri ne olursa olsun buradan ayrılmayacak. Köprü tahtaları arasındaki açıklıklar, o ihtiyacınız, için uygundur.» , «Her türlü rahatımız yerinde, Yüzbaşı. Sadece yatıştırıcımız yok.» Kanaki anlamlı anlamlı Bruce'a gülümsedi.

«Ruffy, onlara bir kasa bira bırak.»

«Bir kasa mı?» Ruffy böylesine cömert bir emir karşısında şaşkınlık ve hoşnutsuzluğunu gizleyemedi.

«Hiç kredim yok mu?»

Ruffy, «Olmaz olur mu patron,» dedikten sonra itirazını Fransızca anlattı. «Böyle değerli bir malı tekrar nasıl yerine koyacağımızı düşünüyordum.»

«Zaman kaybediyorsun, Ruffy!»

Köprüye Port Repreive arasında otuz mil vardı. Kasabaya varmadan altı mil önce yine şoseyle tren yolu birleşti. Demiryolunu kesen şose tekrar ormana girip kayboldu. Böylece bu yol tepelerin çevresinden dolaşarak Port Repreive' e gidiyordu. Fakat demiryolu dönerek tepelere tırmanıyor ve kasabanın yüz seksen metre kadar yukarısına çıkıyordu. Taşlı, kayalık tepelerde ağaç yetişememişti pek ve bitki de azdı. Dolayısıyla manzarayı kapatan bir şey yoktu.

Bruce vagonun üstünde ayağa kalkarak kuzeydeki Lufira bataklığına baktı. Göz alabildiğine giden zehirli yeşil bataklık otları ve durgun sular, sıcaklığın neden olduğu sisler arasında kayboluyor ve sanki sonsuzmuş gibi gözüküyordu. Bataklığın güney ucu Lufira nehrine açılmaktaydı. Nehir yarım mil genişliğindeydi.

Zeytin yeşili derin sular, rüzgârın oluşturduğu dalgalar yüzünden daha da koyulaşıyordu. Kıyılar çok sık nehir sazlarıyla kaplıydı. Bataklıkla nehrin meydana getirdiği açının içinde kalıyordu Port Reprieve limanı. Kasaba bir dil gibi uzanıyor, bir yanında liman ve öbüründe de daha küçük bir bataklık bulunuyordu. Yol tepelerin sağ tarafından geçiyor, bataklığın üstündeki düz beton geçidi izleyip kasabanın tek caddesine öbür yandan giriyordu.

Kasabanın ortasında, tren istasyonunun tam karşısında büyük üç bina vardı.

Damları güneşte birer fener gibi parlıyordu. Bunların çevresinde de belki elli kadar, damları sazdan yapılmış küçük ev toplaşmıştı.

Limanın kıyısında bulunan yassı uzun barakanın atelye olduğu belliydi. Önünde iki iskele suya doğru uzanıyordu. Elmas tarayıcı tekneler iskelelerin yanına demirlemişlerdi. Kışları dümdüz, kasaraları iyice yüksek siyah tekneler oldukça çirkindi.

Burası, yeşil yılanı andıran nehrin yanında sıcak, pis bataklık kokuları ve sıtma mikroplarıyla dolu küçük çirkin bir kasabaydı.

Mike Haig, «Emekli olunca dinlenmek için iyi bir yer,» diye söylendi.

Bruce da, «Ya da insanın sağlığına kavuşacağı temiz havalı yazlık bir yer,» diye ekledi.

Şosenin gerisinde, yine bir kaç bina vardı.

Orman yüzünden bunların ancak damları gözüküyordu. Aralarında da bir kilisenin bakır renkli kulesi yükselmekteydi.

Bruce, «Misyon merkezi olmalı,» diye tahmin yürüttü.

Ruffy başını salladı. «St. Augustine Misyonu. İlk karımın küçük erkek kardeşi orada eğitim görmüştü. Kendisi şimdi Elizabethville'de bir bakanlığın ataşesi.

Çocuk yükselmeyi iyi becerdi doğrusu. «Biraz da övünür gibiydi.

Bruce, «Aferin ona,» dedi.

Tren tepeden döne döne kasabaya doğru inmeye başlamıştı.

«Neyse, bu işi başardık sanırım, Patron.»

«Ben de öyle sanıyorum. Şimdi bütün sorun geri dönebilmekte.»

«Evet, efendim. Hepsi bu kadar.»

Sonra kasabaya girdiler.

Onları karşılamak için istasyona kırktan fazla insan toplanmıştı.

Bruce, 'Dönüşte ağır bir yükümüz olacak,' diye düşündü. Bir yandan da bekleyenleri süzüyordu. Erkeklerin arasında parlak renkli elbiseli kadınları da seçti. Dört kadın gördü. 'Bu da başka bir sorun. Bu dünyada bir gün tam tasarladığım gibi olacak bir durumla karşılaşacağımı umarım.

Şöyle herşeyin uygun bir biçimde mantıklı sonuca erişeceği... sadece bir umut...

Yerin dibine batasınca bir umut işte.»

İstasyondakilerin kurtulma, sevinci ve ferahlığı, karşılamalarından belli oluyordu.

İç sızlatıcı bir sahneydi bu. Kadınlardan çoğu ağlıyordu. Erkekler de ağırlaşan trenin yanında çocuklar gibi koşmaktaydılar. Bruce hepsinin karışık kandan olduğunu fark etti. Tenler fildişi renginden siyaha kadar değişiyordu. Belçikalılar burada kendilerini anımsatacak çok şey bırakmışlardı anlaşılan.

Kalabalığın biraz gerisinde, genel şenliğe katılmayarak biraz da kayıtsız tavırla duran yarı Belçikalı kanından biri vardı. Adamdaki otoriter hava açık seçik belliydi.

Yanında da kendisi gibi yaşını almış, iri göğüslü, boylu boslu bir kadın duruyordu.

Kadın, erkekte daha koyu tenliydi. Fakat Bruce hemen onun adamın karısı olduğunu anladı. Adamın öteki yanında da yakası açık beyaz bir erkek gömleğiyle blucin giymiş biri vardı. Bruce önce onun bir erkek çocuk olduğunu sandı ama, başını çevirince sırtına inen, gür siyah saçlarını gördü. Hem beyaz gömleğin göğsü erkeklerde olmayacak şekilde kabarmıştı.

Tren durunca, Bruce platforma atlayıp gülererek kalabalığı yardı ve Belçikalıya doğru gitti.

Bruce Kongo'da bir yıl kalmakla birlikte, iki üç gündür traş olmamış ve sarımsakla sert tütün kokan kimseler tarafından öpülmeye hâlâ alışamamıştı.

Belçikalının yanına varana kadar bu tatsız iş belki bir düzine defa başına geldi.

Belçikalı, Bruce'un miğferinin önündeki çift çizgiyi görerek elini uzatıp, «Yardımaımıza geldiğiniz için Tann sizden razı olsun, Mösyö Yüzbaşı,» dedi. Bir öpücük daha bekleyen Bruce, elinin sıkılmasını memnurlukla kabul etti.

«Vaktinde yetişebildiğimiz için memnunum.»

«Kendimi tanıtayım. Ben Unione Miniere» Şirketinin bölge müdürü Martin Boussier'yim..

Bu da eşim Madam Boussier.» Adam uzun boylu ve karısının tersine zayıftı.

Saçları tümüyle aklaşmış, yüzü tropik güneşinde kırışıp koyulmuş ve sertleşmişti.

Bruce, ondan hemen hoşlandı. Madam Boussier de sarılıp Bruce'u büyük bir coşkuyla öptü. Kadının yumuşak bıyığı Bruce'u rahatsız etmedi. Hem kadının kolonya kokması da büyük bir fevkaladelik sayılabilirdi.

«Size Madam Cartier'yi de tanıtabilir miyim?»

Bruce ilk kez genç kıza baktı; o anda da bir çok şeyi aynı zamanda fark etti.

Soluk renginin sağlıksızlıkla ilgisi yoktu. Bu düzgün tene dokunmak istiyordu. Çok iri gözleri yüzünün adeta yarısını kaplamıştı. Kız dudaklarının ne kadar baştan çıkarıcı olduğunun farkında değildi galiba. Hem Madam denildiğine göre evliydi.

Bruce, «Katanga ordusundan Yüzbaşı Curry,» dedi. Bir yandan da 'Evlenemeyecek kadar genç,' diye düşünüyordu. 'Onyedisinden daha fazla olamaz.

Hâlâ küçük kızlara özgü tazeliğe sahip. Onun memeden kesilmemiş bir köpek yavrusu gibi koktuğundan da eminim.'

«Geldiğiniz için teşekkür ederiz, Mösyö.»

Genç kadının sesinde sanki gülmek üzereymiş ya da aşk yapacakmış gibi hafif bir boğukluk vardı. Bruce tahminine üç yaş daha ekledi. Bu ses küçük bir kıza ait değildi. Blujinin örttüğü bacaklar da küçük bir kızın olamazdı. Hem küçük kızların, bluzlarının önü bu kadar dolmazdı.

Gözleri yine kadının yüzüne gitti. O zaman genç kadının yanaklarının kızarmış olduğunu ve gözlerinde de öfkeli bir pırıltı belirdiğini fark etti.

«Tanrım,» diye düşündü. «Karaya yeni ayak basmış bir gemici gibi gözlerimle yiyiyorum kadını: «Hemen dikkatini Boussier'ye verdi ama soru sorarken boğazı sıkışmıştı.

«Kaç kişisiniz?»

«Beş kadın ve ikisi de çocuk olmak üzere kırk iki kişiyiz.»

Bruce başını salladı. Bunu bekliyordu zaten.

Kadınlar kapalı vagonlardan birinde yolculuk edeceklerdi. Dönerek ağır ağır istasyona baktı.

«Burada lokomotifin manevra yapmasını sağlayacak bir makas ve hat var mı?»

«Hayır, Yüzbaşı.»

Bu duramda Msapa Kavşağına kadar geri geri gideceklerdi ve bu da ayrı bir sorundu. Bu yüzden ilerideki demiryollarını gözetlemek daha zorlaşacak, ayrıca lokomotifin dumanıyla kurumuna da katlanacaklardı.

«Saldırıya karşı ne gibi tedbirler aldınız, Mösyö?»

Boussier, «Bunlar yetersiz. Yüzbaşı,» diye itiraf etti. «Kasabayı korumak için yeterli adamım yok. Kasabalıların çoğu bu olaydan önce burasını terkedip gittiler. Onun için girişlere nöbetçiler koydum ve oteli de elimden geldiği kadar tahkim ettirdim. Saldırı olursa oraya sığınmaya karar vermiştik.»

Bruce tekrar başını sallayarak güneşe baktı. Ufka doğru inmekte olan güneş kızıllaşmaya başlamıştı bile. Sadece bir, iki saat gün ışığı kalmıştı demek.

«Mösyö bütün adamlarınızı trene doldurup hava kararmadan yola çıkmak için vakit geç.

Geceyi burada geçirip sabah erkenden yola koyulacağız.»

«Biz buradan bir an önce ayrılmak için sabırsızlanıyoruz. Ormanın kıyısında iki defa büyük Baluba grupları gördük.»

Bruce, «Anlıyorum,» diye cevap verdi. «Ama gece yolculuk etmek oniki saat beklemekten çok daha tehlikelidir.»

«Karar sizin, Mösyö. Şimdi ne yapmamızı istiyorsunuz?»

«Lütfen buradakilerin trene binmeleriyle ilgilenin. Sadece en gerekli eşyalarını trene alabileceklerini üzülerek söylemeliyim. Aşağı yukarı yüz kişi olacağız.»

Boussier, «Bununla ben ilgilenirim,» dedi.

«Başka?»

Bruce eliyle karşı taraftaki iki katlı büyük binayı işaret etti. «Otel bu mu?»

Durdukları yerden ancak yüz seksen metre ötedeydi otel.

«Evet, Yüzbaşı.»

Bruce, «İyi,» diye mırıldandı. «Buraya yeteri kadar yakın. Sizler trende kalmaktansa geceyi orada rahat rahat geçirebilirsiniz.»

Yine genç kadına baktı. Kadın yüzünde hafif bir gülüşle onu seyrediyordu.

Oğlunun askerlik oyunu oynamasını seyreden bir anne de böyle gülümseyebilirdi.

Bu sefer sinirlenme sırası Bruce'a gelmişti. Ama sonra üniforması, apoletleri, kalçasındaki tabanca, omzundaki otomatik tüfek ve başındaki ağır miğferden utandı.

Boussier'e, «Burasın bilen birinin benimle gelmesini istiyorum,» dedi.

«Korunmanızı gözden geçireceğim.»

Boussier'nin karısı saf bir tavırla konuştu.

«Madam Cartier size her yeri gösterebilir.»

Bruce, «Acaba kadın bakışmamızı gördü mü?» diye düşündü. «Görmüştür tabii.

Bütün kadınların bu konuda çok dikkatli oldukları malum.»

Madam Boussier genç kadına döndü. «Yüzbaşıyla birlikte gider misin, Shermaine?»

Genç kadın hâlâ gülümsüyordu. «Yüzbaşı isterlerse.»

Bruce sertçe bir sesle söylendi. «Öyleyse bu iş halloldu. Burada gerekli önlemleri aldıktan sonra, yani on dakika sonra, sizinle otelde buluşuruz.» Tekrar Boussier'ye döndü. «Siz yükleme işine başlayabilirsiniz, Mösyö.» Onları bırakarak trene döndü.

«Hendry!» diye bağırdı «Sen de, de Surrier de trende kalacaksınız. Sabaha kadar buradayız ama kasabalılar eşyalarını şimdiden yüklemeye başlayacaklar. Bu arada projektörleri iki tarafı tarayacak yerlere yerleştir ve Brenlerin uygun yerlerde olmalarını sağla.»

Hendry, Bruce'a bakmadan söylenerek emri kabul etti.

«Mike, on adam alarak otele git. Gece tatsızlık çıkarsa orada olmanı istiyorum.»

«Peki, Bruce.»

«Ruffy!»

«Komutanım!»

«Adamlarını al ve makinistin kömür yüklemesine yardım et.»

«Peki patron. Hey patron!»

«Evet.» Bruce ona döndü.

«Otele gittiğinde etrafına bir bak. Belki orada bira vardır. Biramız yeni bitti.»

«Olur, bakarım.»

«Teşekkürler, Patron.» Ruffy rahatlamıştı.

«Bu delikte susuzluktan ölmeyi istemem doğrusu.»

Kasabalılar otele doğru gidiyorlardı. Shermaine adındaki kadın da Boussier'lerle birlikte uzaklaşıyordu. Bruce tepeden gelen Hendry'nin sesini duydu.

«Tanrım, şu güzelin pantolonundakilere bak. Orada ne varsa var ama bu bir tek şeyden eminim: Bu yuvarlak ve iki parça. Hem iki parça da birbirleriyle ilgileri yokmuş gibi hareket ediyorlar.»

Bruce aksi aksi, «Yapacak işin yok mu Hendry?» diye sordu.

Hendry onunla alay etti. «Ne oldu, Curry?

Yoksa senin de özel planların mı var, ahbap?»

Bruce, «O kadın evli,» diye karşılık verdi ve sonra bunu söylemesine şaşıtı.

Hendry güldü. «Tabii. Bütün güzel olanlar evlidir. Ama bunun hiç mi hiç anlamı yoktur.»

Bruce, «İşine bak,» diye çıkıştı ve sonra Haig'e döndü. «Hazır mısın? Haydi benimle gel.»

Otele eriştiklerinde, Boussier onları açık verandada bekliyordu. Bruce'u bir kenara çekerek hafif sesle konuşmaya başladı. «Mösyö boşuna sizi telaşlandtırmak istemem fakat çok tatsız bir haber aldım. Modern silahları bulunan haydutlar kuzeyden inerek her tarafı yağma ediyorlarmış. Son habere göre, kasabamızın üç yüz kilometre kuzeyine düşen Senwati'yi yağma etmişler.»

Bruce başını salladı. «Evet, bunları biliyorum. Bu haberi radyodan duyduk.»

«Öyleyse haydutların kısa süre içinde buraya erişeceklerinin de farkındasınız.»

«Onların yarın öğleden sonradan önce buraya varabileceklerini sanmıyorum. O sırada biz Msapa Kavşığı yolunda olacağız.»

«Haklı olduğunuzu umarım, Mösyö. General Moses'in Senwati'de yaptığı iğrenç şeyler akıllara durgunluk verecek gibiymiş. Kendisi Avrupalı soyundan gelenlere patolojik bir nefret besliyormuş.» Boussier bir on durakladıktan sonra ilave etti. «Senwati'de bir düzine beyaz rahibe vardı. Duyduğuma göre onları...» .

Bruce bu olayı dinlemek istemediği için hemen onun sözünü kesti. «Olanları tahmin ediyorum. Yalnız bu hikayenin sizinkiler arasında yayılmasını önlemeye çalışın. Onların paniğe kapılmalarını istemem.»

Boussier başını salladı. «Tabii.»

«General Mosesin yanında kaç kişi olduğunu biliyor musunuz?»

«Yüz kişiden fazla değil ama daha önce de söylediğim gibi hepsinde modern silahlar varmış. Hatta yanlarında belirli bir tür top olduğunu da duydum ama buna pek ihtimal veremiyorum. Çalınmış taşıt araçlarıyla yol alıyorlarmış.

Senwati'de de petrol şirketlerinden birine ait bir tankeri ele geçirmişler.»

Bruce, «Anlıyorum,» diye mırıldandı. «Fakat bu, geceyi burada geçirmemiz kararımı değiştiremez. Bununla birlikte yarın gün ışıırken buradan ayrılmamız gerek.»

«Nasıl isterseniz, Yüzbaşı.»

Bruce konuyu değiştirdi. «Şimdi bana bir taşıt aracı gerek. Şu araba çalışır durumda mı?

«Verandanın önünde duran açık yeşil renkli Ford pikapı işaret etti.

«Evet. Bu şirketime ait.» Boussier cebinden bir anahtarlık çıkararak Bruce'a uzattı. «Anahtarlar burada. Depo doludur.»

«İyi. Şimdi Madam Cartier'yi bulursak...»

Genç kadın otelin antresinde bekliyordu ve Boussier'yle Bruce içeriye girince ayağa kalktı.

«Hazır mısınız, Madam?»

Genç kadın, «Emirlerinize amadeyim,» diye karşılık verince, Bruce dikkatle onu süzdü. Kadının menekşe rengi gözlerindeki hafif pırıltı, sözlerinin çift anlamının farkında olduğunu belirtiyordu.

Birlikte Ford arabaya gittiler. Bruce onun binmesi için kapıyı açtı.

«Çok nazıksınız, Mösyö.» Kadın teşekkür ederek oturdu. Bruce da direksiyona geçti.

«Hava neredeyse kararacak,» dedi.

«Msapa Kavşağı yoluna doğru dönün. Orada bir nokta olacak.»

Bruce toprak yolda ilerleyerek kasabadan geçti. Son eve gelince genç kadın, «Burası,» dedi ve Bruce arabayı durdurdu. Orada ellerinde av tüfekleri olan iki adam bekliyordu. Bruce onlarla konuştu. İkisi de Baluba'ları görmemişlerdi ama çok endişeli oldukları da belliydi.

Bruce kararını verdi. «Otele dönmenizi istiyorum. Baluba'lar trenin geldiğini gördüler. Onun için de birlikte saldırmazlar. Bu gece güvendeyiz. Fakat sizi burada bırakırsak Baluba'lar bir kaç gırtlak kesmeye kalkışabilirler.»

Melez adamlar eşyalarını toplayarak kasabanın merkezine doğru yola çıkarlarken rahatladıkları gözlerinden okunuyordu.

Bruce genç kadına, «Ötekiler nerede?» diye sordu.

«Nehrin yanındaki benzin istasyonunda üç adam var.»

Bruce onun tarifine uyarak yola koyuldu.

Zaman zaman yan gözle kadını süzüyordu. Madam Cartier bacaklarını yukarıya toplamış köşede hareketsiz oturuyordu. Bruce, 'Durmadan kımıldanan kadınlar gibi değil,' diye düşündü.

'Sakin kadınları severim. Bu insanın içini yatıştırır.' Sonra kadın gülümsedi. 'Ama bu hiç de yatıştırıcı değil. Tam tersine insanın kafasını karıştırıyor.»

Kadın birden dönerek Bruce'u yine ona bakarken yakaladı ama bu kez gülümsedi.

«Siz İngilizsiniz değil mi, Yüzbaşı?»

Bruce, «Hayır,» diye cevap verdi. «Rodezyalıyım.»

«İkisi aynı şey sayılır. Fransızcayı çok kötü konuştuğunuza göre İngiliz olmanız gerek.

Erkek, bir kahkaha attı. «Belki İngilizceniz benim Fransızcamdan daha iyidir.»

Genç kadın İngilizce cevap verdi. «Belki ama daha kötü olamaz. Güldüğünüz zaman çok farklısınız. O kasvetli, kahramanca haliniz kalmıyor. İleride sağdaki yola sapın.»

Bruce Fordu limana doğru sürdü.

«Açık sözlüsünüz doğrusu. Hem İngilizceniz de kusursuz.»

Genç kadın, «Sigara içer misiniz?» diye sorcu. Erkek başını sallayınca da iki tane yakarak birini ona verdi.

«Siz sigara içmemesi gerekecek kadar gençsiniz. Yine evlenmemesi gerekecek kadar gençsiniz.»

Genç kadının gülüşü silindi ve bacaklarını koltuktan indirdi.

«İşte benzin istasyonu orada.»

«Özür dilerim. Bunu söylememeliyim.»

«Önemli değil.»

Bruce, «Küstahlıktı,» diye ısrar etti.

«Önemi yok.»

Bruce arabayı durdurup kapıyı açtı/ Tahta rıhtımda ilerleyerek benzin deposuna giderken, ayaklarının altında kalaslar tok sesler çıkarıyordu. Limanın çevresindeki sazlardan hafif bir sis yükseliyor, kurbağalar elli ayrı tür sesle bağlıyorlardı. Bruce benzin istasyonunun tek odasındaki adamlarla konuştu.

«Acele ederseniz karanlık çökene kadar oteîe dönersiniz.»

Adamlar, «Peki, Mösyö,» diyerek kabul ettiler. Bruce arabaya dönene kadar onların yola çıktıklarını gördü. Motoru çalıştırırken genç kadın, «Adınız nedir, Yüzbaşı Curry?» diye sordu.

«Bruce.»

„ Genç kadın adı, «Bruz,» diye teloffuz ederek tekrarladı. Sonra mırıldandı.

«Neden askersiniz?»

«Pek çok nedenden dolayı.» Sesi küstahtı.

«Apoletleriniz, silahlarınız, sertliğiniz ve sık sık emir vermenize rağmen hiç de askere benzemiyorsunuz.»

«Belki de iyi bir asker değilim.» Genç kadına gülümsedi.

«Güldüğünüz zamanlar dışında çok başarılı ve sertsiniz. Ama bir askere benzemediğiniz için de memnunum.»

«Bundan sonraki nokta nerede?»

«Demiryolunda. Orada iki adam var. Tepede tekrar sağa dön, Bruce.»

«Çok da beceriklisin, Shermaine.» Birbirlerinin ilk adlarını söyledikten sonra ikisi de sustu. Bruce aralarında çok tatlı, iyi bir duygu belirlediğini hissediyordu. «Ama kocası?» diye düşündü. «Acaba kocası nerede ve nasıl bir tip?

Hem 'neden adam onun yanında değil?»

Genç kadın hafif sesle, «kocan öldü,» dedi.

«Dört ay önce sıtmadan öldü.

Shermaine'in onun sormadığı soruyu bilmesi ve cevaplandırması Bruce'u şaşırtmıştı.

Bu yüzden bir an bir şey söyleyemedi.

Sonra, «Üzüldüm,» diye mırıldandı.

«İşte korunma noktası orada, saz damlı kulübe.»

Bruce arabayı durdurup motoru kapattı Sessizlikte genç kadın tekrar konuştu.

«Kocam iyi bir erkekti. Çok yumuşaktı. Onu sadece bir kaç ay tanıyabildim ama iyi bir adamdı.»

Loşlukta yanında oturan kadın üzgündü ve Bruce'un yanında pek ufak tefek duruyordu. Erkek, ona karşı derin bir şevkat duygusuna kapıldığını hissetti. Kolunu onun omzuna dolamayı, sıkıca tutmayı ve üzüntülerden korumayı istiyordu. Söyleyecek sözler aradı ama bir şey diyemeden genç kadın kendisini toplayarak sakın bir tavırla konuştu.

«Acele etmeliyiz. Hava kararıyor.»

Otelin salonu Boussier'nin memurlarıyla doluydu. Haig üst kattaki pencerelerinden biririne bir Bren yerleştirmiş, ana caddeyi koruyordu. Ayrıca arkayı korumak için de mutfığa iki adam bırakmıştı. Siviller küçük gruplar halinde oturmuş, adralarında hafif sesle konuşuyorlardı.

Adamların kendine köpek gibi sadık gözlerle bakmaları Bruce'u rahatsız etti.

Aksi aksi, «Her şey yolunda mı, Mike?» diye sordu.

«Evet, Bruce. Bu binayı sinsice bir saldırıya karşı koruyabiliriz. İstasyondaki de Surrier ve Hendry de bunda zorluk çekmiyeceklerdir.»

Bruce oradakileri işaret etti. «Eşyalarını trene yerleştirdiler mi?»

«Evet, eşyalar trende. Ruffy'e onlara kumanyamızdan yiyecek vermesini de söyledim.»

«İyi.» Bruce rahatlamıştı. Şimdilik bir sorun yoktu.

«Boussier nerede?»

«Bürosunda olacak.»

«Onunla konuşmaya gidiyorum.»

Shermaine çağrılmadan Bruce'a katılarak birlikte yoldan geçti, ama adam kadının yanına yanma gelmesinden memnun olmuştu.

Boussier, Bruce ile Shermaine bürosuna girince başını kaldırıp baktı. Petrol lambasının parlak ışığında gözlerinin ve dudaklarının kenarlarındaki çizgiler daha da derinleşmişti; dikkatle taranmış ak saçlarının altından pembe baş derisi gözüküyordu.

Shermaine, «Martin!» diye bağırdı. «Hâlâ çalışıyor musun?»

Adam yılların verdiği bir sakinlikle ona gülümsedi. «Hayır şekerim. Sadece bir kaç şeyi topluyordum. Lütfen oturun. Yüzbaşı.»

Adam kalkıp bir koltuktaki deri kaplı ağır dosyaları alarak yerdeki tahta sandığa yerleştirdi, sonra kendi iskemlesine döndü. Bir çekmeyi açarak bir kutu püro çıkardı ve Bruce'a ikram etti.

«Burada olduğunuz için ne kadar rahatladığımı anlatamam, Yüzbaşı. Son bir kaç ay pek yorucu oldu doğrusu. Kuşkular, endişeler...»

Bir kibrit çakarak öne doğru eğilen Bruce'un purosunu yaktı. «Fakat artık her şey bitti. Omuzlarımdan ağır bir yük kaldırılmış gibi geliyor bana.» Sonra sesi birden sertleşti. «Fakat neden daha çabuk geiemediniz? Sön bir saat içinde General Moses'ın adamlarıyla Sewati'den ayrılarak güney yoluna çıktıklarını duydum. Yani buranın ikiyüz kilometre kuzeyindeler. Böyle ilerlerlerse

yarın burada olacaklar.»

Bruce, «Bunu nereden duydunuz?» diye sordu.

«Adamlarımdan birinden ama bunu nasıl öğrendiğini sormayın. Bunca yıl geçmesine karşın bu ülkedeki haberleşme usulünü anlayamadım. Belki de bu gece duyduğum davullar bu haberi verdi. Orasını bilemiyorum. Bununla birlikte adamlarımın verdiği haberler genellikle doğrudur.»

Bruce, «Bu kadar yakın olduklarını bilmiyordum,» diye mırıldandı. «Bunu bilseydim belki bu gece yola çıkma tehlikesini göze alır ve hiç olmazsa köprüye kadar giderdik.»

«Gece burada kalmaya karar vermeniz doğru bence. General Moses gece yol almaz. Adamlarından hiç biri bu tehlikeye atılmaz. Hem üç aylık ihmalden sonra Senwati yolu berbat haldedir. Generalin bunu aşabilmesi için ona on, oniki saat gerekecektir.»

Bruce endişelenmişti. «Haklı olduğunuzu u marım. Hemen yola çıkmamızın daha uygun olabileceğini düşünmeye başladım.»

Boussier, «Bu da tehlikeli, Yüzbaşı,» diye belirtti. «Bu kasabanın pek yakınında yerliler var. Onları görenler oldu. Yerliler geldiğinizi de biliyorlar kuşkusuz. Onun için buradan ayrılmanızı engellemeye kalkarak demiryollarını sökmüş olabilirler. İlk kararınız iyi.»

«Biliyorum.» Bruce koltukta kamburunu çıkarıp öne eğilmiş, dalgın dalgın purosunu içiyordu. Sonunda arkasına yaslandı ye yüzünün aşıklığı da kayboldu.

«Bu tehlikeyi göze alamam.

Sadece şoseye nöbetçi dikebilirim. Moses denilen haydut gelecek olursa, sizinkileri buradan uzaklaştırana kadar nöbetçiler onu oyalarlar.»

Boussier, «En doğrusu da bu sanırım,» diye kabul etti. Susup açık pencereye baktıktan sonra sesini alçalttı. «Başka bir sorun deha ver..

Yüzbaşı. Buna dikkatinizi çekmek istiyorum.»

«Evet?»

«Bildiğiniz gibi şirketimin Port Reprive'deki işi Lufira bataklıklarından elmas çıkarmaktır.»

Bruce başını salladı.

Boussier parmağıyla masasının arkasındaki duvara gömülü Çelik kapıyı işaret etti. «Kasamda dokuzbin beş yüz kıratlık pırlanta sınıfına giren elmas ve yirmi altı bin küsür kıratlık da sanayi elması var.»

«Bunu bekliyordum.» Bruce'ün sesi ifadesizdi.

«Bu taşların buradan götürülmesi konusunda bir anlaşmaya varmamız yerinde olur.»

Bruce, «Elmaslar nereye yerleştirildi?» diye sordu.

«Bir tek tahta sandıkta.»

«Sandığın ağırlığı ve boyutları nasıl?»

«Size göstereceğim.»

Boussier kasaya giderek onlara arkasını döndü. Kısa süre sonra kasa şifre kolunun dönerek tıkırtılı sesler çıkardığını duydular. Bruce beklerken, Shermaine'in adamı selamladıktan sonra hiç konuşmamış olduğunu fark etti. Başını çevirip bakınca genç kadın ona gülümsedi.

Bruce, «Gerektiği zaman susmasını bilen kadın hoşuma gider,» diye düşündü.

Boussier büyük kasanın kapısını açarak küçük bir tahta sandığı çıkarıp getirdi ve masasına bıraktı. «İşte bu.»

Bruce bunu inceledi. Bu sandık değil, büyük bir tahta kutu sayılabilirdi. Kırkbeş santim genişliğinde, yirmi iki santim yüksekliğinde ve otuz santim enindeydi. Sınar gibi kutuyu Kaldırdı'. .

«On kilo kadar var,» diye düşüncesini açıkladı. «Kilidi de mühürlü.»

Boussier dört mühüre dokundu. «Öyle.»

Bruce, «İyi,» diye mırıldandı. «Bunun başına nöbetçi koyup gereksiz yere dikkati çekmek istemiyorum.»

«Doğru. Ben de kabul ediyorum.»

Bruce bir kaç saniye daha tahta kutuya baktıktan sonra sordu. «Bu taşların değeri nedir?»

Boussier omuz silkti. «Beş yüz milyon Frank olabilir.» Bu Bruce'u etkiledi. Taşlar yarım milyon Sterlin değerindeydi. Yani çalmaya, uğruna adam öldürmeye değermişti.

«Mösyö, bence bu kutuyu eşyalarınızın arasına gizleyin. Örneğin battaniyenize sarabilirsiniz. Msapa Kavşağına gelene kadar hırsızlık tehlikesi olacağını sanmıyorum. Çünkü hırsızın kaçabileceği bir yol olmayacaktır. Msapa Kavşağına gelince bunların güvende olması için başka şeyler düşünürüz.»

«Pekâlâ, Yüzbaşı.»

Bruce ayağa kalkarak saatine baktı. «Yediye geliyor. Sizden ayrılıp şoseye nöbetçi dikilmesini söyleyeceğim. Lütfen herkesin şafak sökmeden trende olmalarını sağlayın.»

«Tabii.»

Bruce Shermaine'e bakınca, genç kadın da hemen ayağa kalktı. Geçmesi için kapıyı açtığı sırada Bruce'un birden aklına önemli bir şey geldi.

«Misyon merkezi... St. Augustine Misyonu'

ydu değil mi? Orası terk edilmiştir herhalde.»

«Hayır, orası terk edilmedi.» Boussier biraz utanmıştı. «Rahip İgnatius orada.

Hastanede de epey insan var.»

«Bunu haber verdiğiniz için teşekkürler.»

Bruce'un sesi acılaşmıştı.

«Özür dilerim Yüzbaşı. Pek çok şeyi bir anda düşünmek gerektiği için bu aklımdan çıktı.»

Bruce genç kadına çıkışır gibi, «Misyon yolunu biliyor musun?» diye sordu.

Shermaine'in durumu ona söylemesi gerekirdi.

«Evet, Bruce.»

«Öyleyse bana yol gösterme lutfunda bulunursun belki.»

«Tabii.» Kadın da suçlu suçlu bakıyordu.

Bruce, Boussier'nin bürosunun kapısını çarparak otele doğru gitti. Shermaine ona yetişebilmek için koşarcasına yürüyordu. Bruce, hiç bir kimseye güvenilerhiyeceğini düşünmekteydi.

Sonra istasyondan gelen ve alacakaranlıkta kocaman bir ayıyı andıran Ruffy'i görerek, «Sadece bir kaç kişi dışında,» diye fikrini değiştirdi.

«Baş Çavuş.»

«Merhaba, Patron.»

«General Moses, bize sandığımızdan daha da yakın. Kendisi Senwati yolunun ikiyüz kilometre kuzeyindeymiş.»

Ruffy dişlerinin arasından bir ıslık çaldı.

«Hemen yola çıkacak mıyız, Patron?»

«Hayır. Bu şosenin sonuna bir makineli yerleştirilmesini istiyorum. Eğer gelecek olurlarsa buradan uzaklaşana kadar onları oyalayabiliriz.

Komutayı da senin almanı istiyorum.»

«Hemen bununla ilgileneceğim.»

«Ben de misyona gidiyorum. Orada beyaz bir rahip varmış. Ben yokken komuta Teğmen Haig'de.»

«Peki, Patron.»

Shermaine arabanın koltuğunda bir kenara büzülmüş, suçlu suçlu oturuyordu.

«Özür dilerim, Bruce. Sana söylemem gerekirdi.»

Bruce, «Aldırma,» diye mırıldanırken, hiç de öyle düşünmüyordu.

«Peder İgnatius'u kasabaya getirmek için elimizden geleni yaptık. Martin onunla pek çok defalar bunu tartıştı ama rahip oradan ayrılmaya yanaşmıyor.»

Bruce ses çıkarmadı. Arabayı dikkatle yolun ortasından sürüyordu. Bataklıktan yükselen sisler beton geçide doğru geliyordu. Farların "Sığında pırıl pırıl parlayan küçük böcekler ön çama çarparak eziliyorlardı.

Bataklıktaki kurbağaların sesleri kulakları sağır edecek kadar artmıştı.

Shermaine yeniden, «Özür dilerim,» diye mırıldandı.

«Evet seni duydum. Tekrar özür dilemene de gerek yok.»

Sharmaine bir süre ses çıkarmadı ama sonra, «Daima böyle aksi misin?» diye sordu.

Bruce homurdandı. «'Daima' dilden çıkarılması gereken sözlerden biridir.»

«Ama bunu yapmadıklarına göre ben kullanmaya devam edeceğim. Soruma cevap vermedin. Daima bu kadar aksi misin?»

«Sadece işlerin karıştırılmasından hoşlanmam.»

«Bu ne deme koluyor?»

«Biraz önce olan şey. Bir hata, beceriksizlik yüzünden ortaya çıkan bir durum ya da birinin kafasını kullanamaması dolayısıyla beliren bir sorun.»

«Sen hiç hata yapmaz mısın, Bruce?»

Bruce cevap vermedi. Ama içinden, «İşte bu çok garip,» diyordu. «Hiç hata yapmam! Aslında benim kadar hatalı biri daha bulunamaz.»

Shermaine bir elini beline dayayarak doğrulup oturdu.

«Bonaparte,» diye mırıldandı. «Soğuk, sessiz ve usta.»

Bruce, «Bunu demek istemedim...» diye kendisini savunmaya çalıştı. Sonra ön panelin hafif ışığında genç kadının muzip gülüşünü görerek dayanamadı. Gülmeye başladı.

«Pekâlâ kabul, çocukça davrandım.»

Genç kadın, «Sigara ister misin?» diye sordu.

«Evet, lütfen.»

Shermaine sigara yakarak ona uzattı.

«Hata yapmasını sevmiyorsun... Peki sevdiğin bir şey var mı acaba?»

Bruce, «Pek çok şey,» diye karşılık verdi.

«Bunların birazını anlatsana.»

Beton yoldan çıktılar ve Bruce sahilde hızla yol almaya başladı.

«Rüzgâr eserken dağda olmayı severim.

Sonra denizin tadını. Frank Sinatra'yı, fırında pişirilen İstakozu, küçük bir kızın kahkaha atarken çıkardığı sesi severim. Bir odun ateşinden yakılan sigaradan çekilen ilk soluğu, yasemin kokusunu, ipeğe dokunmayı severim. Ayrıca sabahları geç vakte kadar uyumak hoşuma gider.

Kumarda elimdeki valeyle damı bir araya getirmek bana heyecan verir. Bir ormanın dibindeki gölgeler çok zevklidir. Bu arada tabii para. Ama özellikle fazla soru sormayan kadınlardan hoşlanırım.» 5

«Hepsi bu kadar mı?»

«Hayır ama bu bir başlangıç.»

«Peki hatalar bir yana hoşlanmadığın şeyler hangileri?»

Bruce, «Çok soru soran kadınlar,» derken Shermaine'in gülümsediğini gördü.

Kendim dışında başkalarının bencilliği, şalgam çorbası, sarı pubik tüyleri, İskoç viskisi, klasik müzik ve her türlü akşamdan kalmalık.»

«Hepsinin bu kadar olmadığından eminim »

«Hayır, hepsi bu kadar değil.»

«Sen duyularına bağlı bir tipsin. Saydıklarının hepsi de duyularla ilgili.»

«Kabul.»

«Başka insanlardan söz etmiyorsun. Neden?»

«Misyonun yolu bu mu?»

«Evet. Ağır git. Yol kötüdür. Neden insanlarla olan ilişkilerinden söz etmiyorsun.»

«Neden bu kadar çok soru soruyorsun?

Belki bunu bir gün sana anlatırım.»

Shermaine bir süre ses çıkarmadı. Sonra hafifçe mırıldandı. «Peki yaşamdan ne istiyorsun? Sadece sözünü ettiğin şeyleri mi? Bütün istediğin bunlar mı?»

«Hayır. Bunları bile istemiyorum. Hiç bir şey istemiyorum. Hiç bir şey beklemiyorum.

Böylece hayal kırıklığına uğramama da imkana kalmaz.»

Shermaine birden kızdı. «Sen sadece çocuk gibi hareket etmiyorsun, aynı zamanda bir çocuk gibi konuşuyorsun.»

«Bir şey daha var: olumsuz eleştiriden hoşlanmam.»

«Gençsin. Kafalısın... yakışıklısın...»

«Teşekkür ederim. Bu daha iyi.»

«Ve ayrıca aptalsın.»

«Bu o kadar iyi değil ama beni düşünerek boşuna sinirlenme.»

Shermaine birden parladı. «Hayır böyle bir şey yapacak değilim. Hiç üzülme.

«Kırıcı bir söz bulmaya çalıştı. «Gidip kendini gölden atabilirsin.»

«Yani gölün içine atlamamı söylemek istiyorsun değil mi?»

«İçine, dışına, yanına, gerisine. Umrunda bile değil!»

«İyi, bu konuyu halletmemize memnun oldum. İşte Misyon orada, Bir ışık seçiyorum.»

Genç kadın cevap vermeyerek köşesine büzüldü. Öfkeyle soluk alıyor, sigarasından öylesine derin nefesler çekiyordu ki, ateşi arabanın içini aydınlatıyordu.

Kilise karanlıktaydı ama bunun gerisinde ve yan tarafında kalan yayvan enli bir binada ışık vardı. Bruce pencerelerden birinin önünden geçen gölgeyi de fark etti.

«Orası hastane mi?»

Kadının sesi sertti. «Evet.»

Bruce Ford arabayı küçük verandanın önünde durdurup farları ve kontağı kapattı.

«İçeriye geliyor musun?»

«Hayır.»

«Beni Rahip İgnatius'la tanıştırmamı isterdim.»

Genç kadın bir an kımıldanmadı. Sonra kapısını açarak Bruce'a bakmadan doğru verandanın basamaklarını çıktı.

Bruce onuh ardı sıra ön bürodan, koridordan, küçük ameliyat odasından, koğuşa geçti.

Rahip İgnatius bir karyolanın üstüne eğilmişti. Onları görünce doğrulup yaklaştı.

«Ah, Madam Cartier. Kasabayı boşaltacak trenin geldiğini duydum. Sizin çoktan yoia çıktığınızı sanıyordum.»

«Henüz değil, Peder. Yarın sabah.»

Bruce, İgnatius'un çok boylu olduğunu fark etti. Bir seksen yedi ya da bir doksan boyundaki adam çok da zayıftı. İklime uymak için kahverengi cüppesinin kollan kısa kesilmişti. Açıkta kalan tüysüz kolları bir deri bir kemikti. Kocaman elleri de kemikliydi. Büyük ayaklarına da açık sandallar geçirmişti.

Pek çok uzun boylu, zayıf adam gibi onun da omuzları dardı. Yüzü akılda kalacak türden değildi. Çelik çerçeveli gözlüğünü şekilsiz sayılabilecek burnunun üstüne oturtmuştu. Ne genç, ne de yaşlıydı. Kırışmamış saçları da akılda kalamazdı.

Ancak onda, Tanrı adamlarında sık görülen telaşsız, huzurlu bir hava vardı.

Adam, Bruce'a dönerek yumuşak bakışlarla onu gözlüğünün ardından süzdü.

«İyi geceler, oğlum.»

«İyi geceler. Peder.» Bruce rahatsız olmuş tu. Rahipler hep böyle sıkılmasına yol açardı Bruce, «Keşke,» diye düşündü. «Bu adamın yaşamda herşeyden emin olmasına karşılık ben sadece bir tek şeye güvenebilseydim.» Bu düşüncesinde bir tür haset gizliydi.

«Peder, bu -Yüzbaşı Curry.» Shermaine'in sesi soğuktu ama birden gülümsedi.

«Kendisi insanlara aldırmıyor ve bu yüzden de sizi güvene »

kavuşturmak için buradan götürmeye geldi.»

Rahip İgnatius elini uzattı. Bruce bu elin soğuk ve kuru olduğunu fark ederek kendi elinin terinden utandı.

Rahip ikisi arasındaki gerilimi hissederek gülümsedi. «Çok düşüncelisiniz.

Nankörlük edermiş gibi gözükmeyi istemem. Fakat teklifini zi kabul edemiyeceğim için üzgünüm.»

«Bir rapor aldık. Silahlı haydutların buranın sadece iki yüz kilometre kuzeyinde Olduklarını öğrendik. Bir, iki gün içinde burada olacaklar.

Büyük bir tehlike içindesiniz, çünkü bu adamlar son derece acımasız.»

Rahip İgnatius başını salladı. «Evet. Aynı şeyleri ben de duydum ve gereken tedbirleri de aldım. Yanımdakilerle bütün hastalarımı ormana götüreceğim.»

Bruce, «Fakat haydutlar sizi izleyeceklerdir,» dedi.

«Sanmıyorum.» İgnatius, başını salladı. «Boşuna vakit kaybetmeyeceklerdir. Onlar hastaların değil, yağma peşindeler.»

«'Misyonunuzu yakacaklardır.»

«Bunu yapacak olurlarsa, onlar gittikten sonra binaları tekrar yapmamız gerekecek.»

Bruce başka bir yolu denedi. «Orman Boluba'larla kaynıyor. Sonunda onların yemek kazanına düşersiniz.»

. İgnatius dudak büktü. «Hayır. O kabilenin aşağı yukarı her üyesi bir ara bu hastanede yatıp benim hastam olmuştur. Orada korkacak bir şeyim yok. Onlar dostlarımdır.»

«Bana bakın, Peder. Boşuna tartışmayalım.

Aldığım emir gereğince sizi Elizabethcille'e götürmem gerekiyor. Bu konuda ısrar etmek zorundayım.»

«Ben de burada kalmak için emir aldım.

Hem benim emirlerimin çok daha yüksek bir yerden verildiğini kabul ediyor, musunuz?» İgnatius. hafifçe gülümsedi. Bruce tartışmak için ağzını açacak oldu ama sonra dayanamıyarak güldü.

«Hayır, bu noktada sizinle tartışamam. Acaba gereksinme duyduğunuz şeyleri sağlayabilir miyim?»

İgnatius, «İlaç mı?» diye sordu.

«Acriflavine, morfin, gazlı bez ve sargı. Ne yazık ki, fazla bir şeyimiz yok.»

«Bunların da yararı olur. Yiyecek var mı?»

Bruce, «Evet, var,» diye mırıldandı. «Size ayırabildiğim bütün yiyecekleri vereceğim.»

Koğuşun dibindeki yatakta yatan bir kadın birden bir çığlık atınca Bruce irkildi.

İgnatius hafif sesle, «Sabah olmadan ölecek,» diye açıkladı. «Yapabileceğim bir şey de yok.»

«Kıdımın nesi var?»

«İki gündür doğum sancısı çekiyor. Bu işte bir terslik olduğunu sanıyorum.»

«Onu ameliyat edemez misiniz?»

«Ben doktor değilim, oğlum. Bu tatsızlıklar başlamadan önce burada bir doktor vardı. Ama kendisi artık burada değil. Elizabethville'e döndü. Hayır...» Sesinde insanlığın çektiği azaplar yüzünden aciz dolu bir üzüntü vardı. «Hayır, O ölecek.»

Bruce, «Haig!» dedi.

«Anlayamadım?».

«Peder, burada bir ameliyat odanız var. Ameliyat için her şey tamam mı?»

«Evet, öyle sanıyorum.»

«Anestezi için gerekli ilaç?»

«Klorform ve pentatol'ümüz var.»

Bruce, «İyi,» diye karşılık verdi. «Size bir doktor getireceğim. Gel, Shermaine.»

«Bu sıcak, bu pis sıcak!» Wally Hendry kirli bir mendille yüzünü silerek kendisini yeşil deri kanepeye attı. «Curry'nin seninle beni trende, Haig'i de otele bıraktıktan sonra, o Fransız parçasıyla gittiğini fark ettin, değil mi? Onunla dostu Haig rahat ettiği sürece, seninle benim bu vagonda pişmemizin bir önemi yok. Bunuda fark ettin mi, ha?»

Andre, «Birinin trende kalması gerekli, Wally,» diyecek oldu.

«Evet ama bak kim? Daima sen ve ben. Bu yüksek sosyeteden adamlar daima birbirlerini tutarlar. Bu yönlerini itiraf etmek gerek. Onlar birbirlerini korurlar.»

Yine dönerek kompartma nın açık penceresinden baktı. «Güneş battı ama hava hâlâ yumurta pişirecek kadar sıcak. Bir içki çok işime yarardı doğrusu.» Orman botlarının bağlarını çözüp çoraplarını çıkardı ve kocaman beyaz ayaklarını hoşnutsuzlukla , süzdü.

«Bu pis sıcak yüzünden ayağımdaki mantar hastalığı tekrar azdı.»

İki ayak parmağını ayırarak arasındaki kabukları temizledi. «Hiç merhemim kaldı mı, Andre?»

«Evet, sana vereyim.» Andre, sırt çantasının kapağının içindeki gözden çıkardığı tüpü alarak wally'nin oturduğu yere yaklaştı.

Wally sırt üstü uzanarak ayağını uzattı.

«Haydi sür,» diye emir verdi. Andre oraya oturarak wally'nin ayağını kucağına alıp merhemi sürmeye başladı.

Wally de bir sigara yakarak dumanı tavana doğru üfleyip dağılmasını seyretti.

«Tanrının cezası bir içki bana ne iyi gelirdi, şimdi. Üstünde şöyle kalın bir köpüğü olan, bardağı buğulanmış bir bira. «Dört parmağını bitişirip hayali köpüğü işaret ettikten sonra, dirseğinin üzerinde doğrularak Andre'nin uzun, iri ayak parmaklarının arasına merhemi sürmesini seyretmeye koyuldu.

«Nasıl gidiyor?»

«Bitirmek üzereyim, Wally.»

«Çok mu kötü?»

«Geçen seferki kadar kötü değil. Daha yaralardan su sızmaya başlamamış.»

Wally, «Ne kadar kaşındığını bilemezsin»

diye söylendi.

Andre cevap vermeyince, Wally öteki ayağının tabanıyla onun kaburgalarına vurdu.

«Ne söylediğimi duydun mu?»

«Evet kaşındığını söyledin.»

«Öyleyse ben konuşunca cevap ver. Burada kendi kendime konuşmuyorum.»

«Özür dilerim, Wally.»

Wally ağzının içinde bir şeyler homurdandı.

Bir süre sessizlikten sonra da, «Beni sever misin, Andre?».diye sordu.

«Böyle olduğunu biliyorsun; Wally.»

«Dostuz değil mi, Andre?»

«Tabii... Bunu biliyorsun, Wally.»

wallynin yüzündeki sıkıntının yerini sinsilik almıştı. «Ayağıma merhem sürmek gibi işleri yapmanı istediğim zaman sinirlenmiyorsun, değil mi?»

«Hayır, Wally. Bu bir zevk.»

«Bir zevk ha?» wally'nin sesi sertleşmişti.

«Bunu yapmak hoşuna gidiyor öyle mi?»

Andre endişeyle ona baktı. «Buna bir itirazım yok.» Sarımsı renkli gözlerini, wally'nin Mogolunkini andıran küçük gözlerine dikmişti.

«Bana dokunmak hoşuna gidiyor mu, Andre?»

Andre merhemi sürmekten vazgeçerek ellerini sinirli bir tavırla havluyla sildi.

«Bana dokunmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını sordum. Bazen sana dokunmamı arzuluyor musun?»

Andre ayağa kalkmaya çalıştı ama Wally birden sağ kolunu uzatarak Andre'yi boynundan yakaladı ve yüzüstü kanapeye bastırdı.

«Bana cevap ver. Hoşlanıyor musun?», Andre, «Canımı yakıyorsun, Wally,» diye fısıldadı.

«Yazık. Doğrusu buna çok yazık işte!»

Wally sırtıyordu. Elini andrenin gırtlak kemiğine götürdü. Parmaklarını iyice bastırdı. Neredeyse parmakları eti ezerek birleşecekti.

Andre yüz üstü orada kıvranıyordu. «Yapma Wally. Lütfen yapma.»

«Bunu seviyorsun değil mi? Haydi bana cevap ver.»

«Evet. Pekâlâ... evet. Ne olur canımı yakma, Wally.»

«Şimdi bana doğru söyle, erkek bebek.

Şimdiye kadar bu işi yaptın mı? Yani gerçekten yaptın mı?» Wally dizini Andre'nin beline dayayarak bütün ağırlığıyla abandı.

Andre, «Hayır!» diye feryad etti. «Yapmadım. Wally, canımı yakma.»

«Bana yalan söylüyorsun, Andre. Bunu yapmamalısın.»

«Pekâlâ, yalan söyledim.» Andre başını çevirmeye çalıştı ama Wally onun yüzünü yine kanepeye gömdü.

«Haydi bana bunu anlat...Haydi erkek bebek.»

«Sadece, bir kez Brüksel'de.»

«Bu et haydudu kimdi?»

«Patronum. Yanında çalışıyordum. Bir ihracat bürosu vardı.»

«Sonra seni başından mı attı? Senden bıkınca başından mı attı erkek bebek?»

Andre beklenmedik bir şiddetle itiraz etti birden. «Hayır, sen anlayamıyorsun!

Sen anla, iniyorsun. O bana baktı. Kendi dairem, araban herşeyim vardı. Hem beni asla bırakmazdı... Eğer o olay çıkmasaydı... Bu durumda elinden bir şey gelmedi. Aslında bana sadıktı. Sana yemin ederim beni seviyordu.»

Wally kaba bir sesle güldü. Eğlenmeye başlamıştı artık. «Seni sevdi ha! Sevsinler sizi!»

Başını geriye atarak boğulacakmış gibi gülmeye devam etti. Ancak bir süre sonra kendisne gelerek sordu. «Sonra o sadık sevgilinle aranda ne oldu? Neden evlenip birlikte oturarak çoluk çocuk sahibi olmadınız ha?» Söylediği imkansız şeyi çok gülünç bulan Wally yine katıla katıla gülmeye başladı.

«Bir soruşturma oldu. Polis... Ohhh! Canımı yakıyorsun, Wally.»

«Konuşmaya devam et, matmazel.»

«Polis... Bu durumda başka çaresi yoktu.

O önemli bir mevkide olan adamdı ve böyle bir rezalete dayanamazdı. Başka çare yoktu. Bizler için hiç bir zaman da yoktur zaten. Bu umutsuzdur. Bizim için mutluluk yoktur.»

«Bu traşı bırak erkek bebek. Bana hikayeyi anlat.»

«Patronum Elizabethville'de bana bir iş buldu. Para verdi. Uçak biletimi aldı ve bütün masrafları da gördü. Elinden gelen her şeyi yaptı ve bana baktı. Hâlâ da bana mektup yazar.»

«Bu çok güzel, gerçek aşk işte. Neredeyse beni ağlatacaksın.»

wally'nin kahkaları birden değişip iyice sertleşti. «Şimdi beni iyi dinle erkek bebek. Şunu aklına iyice yerleştir. Ben o biçimlerden hoşlanmam!» Parmaklarını yine Andre'nin boğazına gömdü. Genç adam bir çığlık attı.

«Şimdi sana bir hikâye anlatayım. Ben 15-

âhanedeyken orada bana yaklaştırmaya çalışan bir sapık vardı. Bir gün düş yerinde onu elimde bir jiletle kısırdım. Şöyle rasgele bir jiletle. Öteki bölmelerde yirmi genç duş yapıyor, şarkı söylüyor ve birbirlerine çağırıyorlardı. Soğuk su vucutlerine çarpınca çığlık atıyorlardı. İşte o da ötekiler gibi haykırdı. Bu yüzden de kimse durumu fark etmedi. O kadın olmayı istiyordu ve ben de ona yardım ettim işte.» Hendry bu olayı anımsayarak övünürken, sesi bir hırıltı halini almıştı «Tanrım!» diye fısıldadı. «Amanın kan nasıl aktı!» Andre ağlıyordu artık ve vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu.

«Bunu unutmayacağım.. ne olur yapma Wally. Bu elimde değil. Hem sadece bir kez oldu. Lütfen beni bırak.»

«Sana yardım etmeme ne dersin, Andre?»

Andre, «Yok!» diye haykırdı. Hendry'nin ilgisi de sönmüştü. Andre'yi bırakıp çoraplarına uzandı.

«Kendime bir bira bulmaya gidiyorum.»

Postallarını bağlayarak kalktı.

Yüz üstü kanepede yatan gencin başına dikilerek, tehdit dolu bir sesle, «Sadece unutma,» dedi. «Aklına benimle ilgili şeyler gelmesin, ahbap.» Tüfeğini alarak koridora çıktı.

Wally, Boussier'yi otelin verandasında bir grup adamıyla konuşurken buldu.

Hemen, «Yüzbaşı Curry nerede?» diye sordu.

«Misyon binasına gitti.»

«Ne zaman ayrıldı.»

«On dakika kadar oluyo.r»

Wally, «İyi,» dedi. «Barın anahtarı sende mi?»

Boussier durakladı. «Yüzbaşı orasının kilitli kalacağını söyledi.»

Wally kolundan tüfeğini indirdi. «İşimi zorlaştırma, ahbap.»

«Özür dilerim, Mösyö, fakat Yüzbaşı'nın emirlerine uymak zorundayım.»

Bir dakika kadar birbirlerine baktılar. Yaşlı adamda korku belirtisi yoktu.

Wally, «Dediğin gibi olsun öyleyse,» diye söylenerek kabara kabara yürüyüp salondan geçti. Barın kapısında durdu. Ayağını kapının kilidine dayadı. Zayıf kilit bu basınç karşısında kırılıverdi. Kapı ardına kadür açılınca Wally doğru Amerikan bara gitti. Tüfeğini oraya bırakıp Simba birasıyla dolu raflara uzandı.

İlk şişeyi bir solukta boşalttı. Memnun memnun geçirerek ikinci şişeye uzandı.

Kapağını açacakla çekip attıktan sonra beliren köpüğe baktı.

«Hendry!»

Wally başını kaldırarak kapıda beliren Mike Haig'e baktı. Sdnra, «Merhaba, Mike,» diye sıırıttı.

Mike, «Burada ne yapıyorsun?» diye çıkıştı.

«Sen ne yapıyorsun dersin?» Wally selâm verirmiş gibi şişeyi kaldırıp köpüğünü emdi.

«Bruce buraya kimsenin girmemesi için kesin emir verdi.»

«Aman Haig, kocakarı gibi dırdır etmekten vazgeç.»

«Buradan çık, Hendry. Burası benim emrime Verildi.»

Wally sıırıtıyordu. «Mike, susuzluktan ölmemi mi istiyorsun?» Dirseklerini Amerikan bara dayadı. «Bana bir iki dakika daha ver. Bırak da biramı bitireyim.»

Mike Haig başını çevirince, salonda oturan kasabalıların dikkatle bara baktıklarını gördü.

Kapıyı kapatarak gidip Hendry'nin karşısında durdu.

Dost olmayan bir sesle, «Sadece iki dakika, Hendry,» dedi. «Ondan sonra çıkıp gideceksin.»

«Sen kötü bir insan değilsin, Mike. Seninle boş yere dalaştık. Sana bir şey söyleyeyim mi? Böyle olmamıza üzuldüm.»

Mike, «Haydi içkini bitir!» diye söylendi.

Wally arkasını dönmeden uzanıp raftan bir şişe Remy Martin konyağı aldı. Bunun tıpasını dişleriyle çıkarıp bir kadeh seçti. Boş eliyle kehriber renkli konyağı balon kadehe koydu.

«Benimle birlikte iç, Mike,» Kadehi Amerikan barın üstüne bırakıp Haig'e doğru sürdü.

Mike Haig önce ifadesiz gözlerle baktı kadehe.

Sonra yüzü allak bullak oldu. Dudaklarını yaladı. Bir anda bitkinleşip yaşlanmış çökmüştü.

Büyük bir çaba harcayarak gözlerini kadehten ayırabildi.

«Tanrı belânı versin, Hendry.» Sesi çok hafiflemişti. «Tanrı belanı versin! Canın cehenneme!» Bir vuruşta kadehi karşı duvara yolladı Kadeh duvara çarparak parçalandı.

Hendry tatlı tatlı sordu. «Kötü bir şey mi yaptım, Mike? Sana sadece bir içki ikram ettim.

Hepsi bu kadar.»

Dökülen konyağın keskin ve tatlı kokusunu duyan Mike yine dudaklarını yaladı.

Durmadan ağzı sulanıyor, midesinden dayanılmaz bir istek yükselerek onu, yavaş yavaş uyuşturuyordu.

Hendry ikinci kadehi doldururken, Haig yalvarır gibi, «Kahrol,» diye fısıldadı.

«Kahrol!»

«Ne kadar süredir içmiyorsun, Mike? Bir yıl mı... İki miHaydi bîr yudum içip dene. Bunun seni nasıl canlandırdığını anımsa. Haydi oğlum. Çok çalıştın ve yorgunsun. Sadece bir kadeh... İşte burada. Bunu benimle birlikte iç.»

Mike ağzını elinin tersiyle sildi. Alnında ve dudaklarının üstünde boncuk boncuk ter taneleri belirmişti. Vücudunun amansız isteği yüzünden böyle terliyordu.

Wally'nin sesi heyecandan kısılmıştı. Haig'i baştan çıkarmaya çalışıyordu.

«Haydi, oğlum.»

Mike'ın parmakları balon .kadehi kavradı.

El kendiliğinden havaya kalkarak birden gevşeyip titremeye başlayan dudaklara gitti. Gözleri nefretle karışık bir arzuyla dolmuştu.

Hendry, «Sadece bu,» diye fısıldadı. «Bir kadeh.»

Mike içkiyi ani bir hareketle yuttu, Boş kadehi iki eliyle tutarak başını önüne eğdi.

«Senden nefret ediyorum. Tanrım, senden nefret ediyorum.» Bu sözleri Hendry'e, kendine ve boş kadehe söylüyordu.

Wally, «Yaş a oğlum!» diye bağırdı. «Haydi gel, kadehini doldurayım.»

Bruce yanında kendisine yetişmeye çalışan Shermaine'le otelin kapısından girdi.

Salondaki bir düzine kadar insanın pek telaşlı olduğu belliydi. Onların arasında olan Boussier hemen Bruce'a yaklaştı. «Özür dilerim. Yüzbaşı. Onlara engel olamadım.

O... Kızıl saçlı olanı şiddete başvurmaya kalktı. Elinde tüfeği vardı ve bunu kullanmaya da hazırdu sanırım.»

Bruce, «Neden söz ediyorsunuz?» diye sordu. Fakat daha Boussier cevap veremedi, barın oradan Hendry'nin kaba kahkahası yankılandı.

Boussier anlattı. «Son bir saatten beri oradalar.»

Bruce, «Hepsinin de belasını versin!» diye söylendi. «Tam zamanını bulmuşlar.

Hele o Tanrının cezası pis hayvan!»

Koşarcasına giderek çift kanatlı kapıyı açtı.

Hendry, karşı duvara yaslanmış bir elinde kadehi, ötekinde tüfeği duruyordu.

Tüfeği kundağından yakalamış, zaman zaman sallıyordu.

Mike Haig de Amerikan barın üstüne kadehleri sıralıyordu. O sırada son kadehi bara bırakmak üzereydi.

Haig, «Merhaba, Bruce, eski dost,» diye bağırıp abartılmış bir tavırla elini sallayarak selam verdi. «Tam zamanında geldin.

Sen de bir kaç kadeh atabilirsin. Fakat önce Wally. Önce o içecek. Kurallara uymalıyız. Hile yapamayız. Demokrasi var ve herkes eşit haklara sahip. Öyle değil mi, Wally?» Haig'in yüz hatları, sanki eriyip birbirine karışmış gibi beirsizleşmişti.

Dudakları da gevşeyerek sarkmış, gözleri nemlenmişti.

Hendry, «Önümden çekil, Mike,» diyerek tüfeğini kaldırdı. Tek elle barın üstünde birikmiş kadehlere nişan aldı.

Haig, «Her atışta hedef zıplar,» diye güldü.

«Her isabet ettirişinde bir hindistan cevizi kazanacaksın. Haydi başla bakalım; ahbap.»

Bruce sert sesle çıkıştı. «Hendry, dur!»

Hendry, «Haydi oradan,» diyerek tetiğe asıldı. Tüfek omzunda geri teptiği için Wally duvara doğru düştü. O sırada silah patladı ve kadehler param parça oldular.

İçeriye barut kokusu doldu.

Mike, «Bu beye bir hindistan cevizi verin!»

dîye bağırdı.

Bruce üç 1 adımda Hendry'nin yanına varıp elindeki tüfeği çektiği gibi aldı. «Bu kadarı yeter sarhoş goril. Yeter.»

Hendry; homurdanarak bir küfür salladı. Bir yandan da tüfek yüzünden burkulan bileğini ovuşturuyordu.

Haig barın arkasından konuştu. «Yüzbaşı Curry, arkadaşımın sözlerini duydunuz.

Onun dediği gibi yapın.»

«Kes sesini, Haig.»

Hendry, «Bu kez hesabını göreceğim, Curry,» diye hırladı. «Çok uzun süredir başıma çıktın, daima benimle uğraşıyorsun. Taktın bir kere. Artık seni başımdan atacağım.»

Mike Haig de atıldı. «Lütfen arkadaşımı rahat bırakın. O yük taşıyan, sırtına binilecek bir fil değil. Kendisi kan kardeşim. Ona eza etmenize izin veremem.»

Wally, «Haydi gel, Curry!» diye kafa tuttu.

«Haydi gel!»

Haig kadehini doldurarak konuştu. «Tamam Wally. Onun canına oku. Sırtına binmesine izin verme.»

«Haydi gel, Curry.»

Bruce, «Sen sarhoşsun,» dedi.

«Konuşma be adam. Haydi gel. Yoksa ben mi başlayayım.»

Bruce, «Hayır senin başlamana gerek yok,»

diyerek tüfeği kaldırdığı gibi kundağıyla Hardy'-

nin çenesini altına vurdu. Hendry'nin başı geri giderek duvara çarptı. Bruce onun gözlerine baktı. Gözlerin camlaşmış olduğunu fark edince de, 'Bu kadarı ona yeter,'

diye düşündü. Hendry'i omzundan yakaladığı gibi sandalyelerden birine attı. 'Daha fazla içmeden Haig'i götürmeliyim. Ruffy'i çağırıp vakit kaybedemem. Haig'i ayıltmaya çalışırken de onu arkamda bırakamam.'

«Shermaine,» diye seslendi. Kapıda duran genç kadın yanına geldi. «Tabanca kullanabilir misin?»

Shermaine başını sallayınca, Bruce Smith Wesson tabancayı kılıfından çıkararak uzattı.

«Şu adam sandalyeden kalkacak olursa vuracaksın. Sana erişemeyeceği yerde dur.»

Shermaine, «Bruce...» diye başlayacak oldu.

«O tehlikeli bir hayvandır. Dün iki küçük çocuğu öldürdü. Fırsat verecek olursan sana da aynını yapacaktır. Ben ötekini ayıltana dek o yerinde kalmalı.»

Genç kadın silahı iki elle tutarak kaldırdı.

Reng'udaha da solmuştu.

Bruce, «Bunu yapabilecek misin?» diye sordu.

«Evet, yapabilirim.» Tabancanın emniyet mandalını açtı.

Bruce adamı saçından yakalayıp başını havaya kaldırdı. «Beni dinle, Hendry.

Sandalyeden kımıldayacak olursan kadın seni öldürecek. Anlıyor musun? Seni vuracak.»

«Senin de küçük Fransız orospunun da belasını versin. Bütün gece nehrin yanında arabada ne yaptığınızı biliyorum zaten.»

Bruce duyduğu öfkenin şiddetine şaşıtı.

Hendry'nin saçını bütün gücüyle çekip bukerken, bunun tutam tutam elinde kaldığını fark etti. Hendry acıyla kımıldanıyordu.

«Pis ağzını kapat... Yoksa seni öldürürüm.»

Sözleri içtenlikle söylemişti. Hendry birden onun dediğini yapacağını anladı.

«Peki... Tanrı aşkına peki. Sadece beni bırak.»

Bruce onun saçlarını bırakarak doğruldu «Çok üzgünüm, Shermaine.»

«Zıyanı yok. Sen öbürüne bak.» , Bruce'ın yaklaştığını gören Haig onu süzdü.

«Ne istiyorsun Bruce? Bir içki iç.» Endişelenmişti. «İçki iç. Hepimiz biraz içki içiyoruz.

Bu temiz bir eğlence Bruce.»

«Hayır artık içki içmiyorsun. Hatta tam tersi olacak.» Bruce yaklaşınca Haig geriledi.

«Ne yapacaksın?»

Bruce, «Şimdi göreceksin,» diyerek onu bileğinden yakalayıp çevirdi ve kolunu geriye bükte.

«Hey, Bruce, yapma. Bak senin yüzünden içkimi döktüm.

Bruce, «İyi,» diye cevap verdi. Onun elindeki boş kadehi vurup düşürdü. Haig mücadeleye başlamıştı. Hâlâ güçlü bir adam olmakla birlikte içki onu bitkinleştirmişti. Bruce bileğini çekmeye devam edince, Haig ayaklarının ucunda yükselmek zorunda kaldı.

Bruce, «Gel ahbap,» diye söylenerek onu barın arka kapısına götürdü. Haig'in üstünden uzanıp kilidin anahtarı çevirerek kapıyı açtı.

«Buraya gir.» Mike'ı mutfğa itip kapıyı kapattı, sonra musluğa sürükledi.

«Tamam, şimdi işimize bakalım, Haig.» Adamın başını lavaboya doğru itip orada bulduğu bir bulaşık bezini bükte ve baş parmaklarıyla Haig'in çenelerini açıp bezi azı dişlerinin arasına soktu.

«Haydi bakalım şimdi, hepsini çıkar.» Parmağını da Haig'in boğazına soktu.

Kusmuklar püskürüp Bruce'un elinden aktı. Bunları yapar ken bir yandan da mide bulantısını bastırmaya çalışıyordu. Haig'i. iyice kusturduktan sonra soğuk su musluğunu açarak Haig'in kafasını altına soktu. Adamın yüzünü elleriye yıkadı.

«Şimdi yapacağın küçük bir iş var, Haig.»

Hızla akan suyun altından sesi güç belâ duyulan Haig, «Beni rahat bırak, baş belâsı herif,» diye söylendi. Bruce onu çekip duvara dayadı.

«Misyonda doğurmak üzere olan bir kadın var. O ölecek, Haig. Eğer sen bir şey yapmazsan ölecek.»

Haig, «Hayır,» diye fısıldadı. «Hayır, bu olamaz. Tekrar aynı şey olamaz.»

«Seni oraya götüreceğim.»

«Ne olur bunu yapma. İmkansız... Yaparrıyacağımı görmüyor musun?» Burnundaki ve yanaklarındaki kırmızı kılcal damarlar sapsarı yüzüyle canlı bir tezat meydana getiriyordu. Bruce yüzüne bir tokat attı. Bu darbeye sarsılan Haig'in saçlarından sular damladı.

«Hayır,» diye mırıldandı. «Yalvarırım, Bruce, yapma.»

Bruce ona iki sert tokat daha attı. Dikkatle bakınca Haig'in gözlerinde hafif bir hiddet pırıltısı gördü.

«Tanrı belânı versin, Bruce Curry. Canın cehenneme.»

Bruce, «Bu işi başaracaksın,» diye gülümsedi. «Tanrıya şükürler olsun.»

Haig'i yakalayarak bara soktu. Shermaine elinde tabancayla hâlâ Hendry'nin karşısında duruyordu.

«Gel Shermaine. O hayvanı bırakabilirsin artık. Dönüşümde onunla meşgul olacağım.»

Salondan geçerlerken de, «Ford'u kullanabilecek misin, Shermaine?» diye sordu.

«Evet.»

«İyi. İşte anahtarlar. Ben Haig'le arkada oturacağım. Bizi Misyona götür.»

Haig otelin ön basamaklarında dengesini kaybederek az kalsın yuvarlanıyordu ama Bruce onu yakalayıp yarı sürükleyerek arabaya götürdü. Adamı arkaya sokup kendisi de yanına oturdu. Shermaine motoru çalıştırıp yoldan ustalıkla döndü.

Haig, «Bunu bana yaptıramazsın, Bruce,»

diye yalvarıyordu. «Başaramam... Başaramam.»

«Bakalım göreceğiz.»

«Bunun nasıl olduğunu bilmiyorsun. Bilemezsin. Kadın masada kalacak.» Ellerini öne uzattı. «Şunlara bak. Bu ellerle nasıl ameliyat yapabilirim.» Elleri şiddetle titriyordu.

Bruce sert bir sesle, «Zaten kadın ölecek,»

diye karşılık verdi. «Onun için kadının daha çabuk ölmesini sağlar, bu işi bitirirsin.»

Haig ellerini ağzına götürüp dudaklarını sildi.

«Bir içki içebilir miyim, Bruce? Bunun yardımı olur. Bana bir içki verirsen bunu deneyeceğim.»

Bruce, «Hayır,» diyince Haig küfre başladı Dudaklarından türlü pis sözler dökülürken yüzü allak bullaktı. Bruce'a da, kendisine de. Tanrıya da, genç adamın o güne kadar duymamış olduğu korkunç

müstehtecen bir dille sövdü. Sonra birden saldırıparka kapıyı açmaya kalktı. Bruce böyle bir şeyi beklediği için Haig'in yakasının arkasını tutup çekti ve koltuğa yapıştırdı. Haig'

in debelenmesi birden kesildi ve hafif sesle hıçkırmaya başladı.

Shermaine arabayı hızla sürüyordu. Beton yoldan geçip sahil boyunca tırmandı ve yan yola saptı. Far karanlıkları yarıyor rüzgâr arabaya çarparak hafif sesler çıkarıyordu. Haig hâlâ arkada hıçkırıyordu.

Misyonun ışığı karşıda ağaçların arasından gözüktü. Shermaine arabayı yavaşlatıp kiliseyi geçerek hastanenin önünde durdu.

Bruce, Haig'in arabadan inmesine yardım etti. O sırada kapı açılarak Rahip İgnatius elinde bir petrol lambasıyla görüldü. Lambanın bembeyaz sert ışığı hepsini aydınlatarak gölgelerini arkalarına düşürdü. Lamba özellikle Haig'

*in yüzünü acımasızca aydınlatmaktaydı.

Bruce, «Doktorunuz burada. Peder,» diye haber verdi.

İgnatius lambayı kaldırıp gözlüğünün arkasından Haig'i süzdü. «Hasta mı?»

«Hayır, Peder. Sadece sarhoş.»

«Sarhoş mu? Öyleyse ameliyat yapamaz.»

«Hayır, bal gibi yapar!»

Bruce, Haig'i tuttuğu gibi kapıdan ve koridordan geçirerek küçük ameliyat odasına soktu. «Shermaine, Peder'le git ve kadını getir,» diye emir verdi. Onlar uzaklaşınca da Haig'e döndü.

«Beni anlayamayacak kadar bu pisliğin içine mi gömüldün?»

«Bunu yapamam, Bruce. Yararı yok.»

«O-zaman kadın ölecek. Fakat bilinen bir tek şey var. O da kadını kurtarmak için müdahale edeceğin tabii.»

«Bir içki içmem gerek Bruce.» Haig dudaklarını yaladı. «Bu içimi yakıp kavuruyor. Bana bir içki vermelisin.»

«İşi bitir. Sana bir kasa vereyim.»

«Şimdi bir kadeh içmem gerek.»

Bruce kesinlikle, «Olmaz,» dedi. «Burada ne alet olduğuna bakmalısın. Bunlarla ameliyat yapabilir misin?» Aletleri sterilize eden aygıtı giderek kapağını açtı.

Bundan bulut halinde buhar yükseldi. Haig de baktı.

«Bunlar bana yeterli. Yalnız burada ışık az ve bir içki istiyorum.»

«Sana daha fazla ışık bulacağım. Temizlenmeye başla.»

«Bruce ne olur bana...»

Bruce, «Kes sesini,» diye kükredi. «Leğen orada. Haydi hazırlanmaya başla.»

Haig leğene gitti. Ayaklarının üstünde daha iyi durabiliyordu artık ve yüz hatları da biraz düzelmişti. Bruce, «Zavallı adam,» diye düşündü.

«Bunu yapabileceğini umarım. Bunu nasıl diliyorum. Tanrım.»

«Haydi kımılta, Haig. Bütün gece burada kalacak değiliz.»

Bruce odadan çıkarak koridordan geçip koğuşa gitti. Ameliyat odasının pencereleri kilitliydi. Haig ancak koridora çıkıp kaçabilirdi ama Bruce, kaçmaya kalkacak olursa onu hemen yakalayabileceğinden emindi.

Koğuşa baktı. Shermaine ve İgnatius, Afrikalı bir hademenin yardımıyla hastayı tekerlekli ameliyat sedyesine yatırmışlardı.

«Peder, daha fazla ışığa ihtiyacımız var.»

«Size bir lamba daha bulabilirim. Hepsi o kadar.»

«Hemen bulun öyleyse. Ben kadını götürürüm.»

Rahip İgnatius hademeyle gözden kayboldu. Bruce da Shermaine'in tekerlekli sedyeyi koğuştan çıkarıp koridordan geçirmesine yardım etti. Kadın acıyla inliyordu; yüzü de beyazımsı gri bir renk almıştı. Yerliler çok korktukları ya da ölecekleri zaman böyle olurlardı.

Bruce, «Fazla vakti kalmamış,» diye mırıldandı.

Shermaine, «Biliyorum,» diye cevap verdi.

«Acele etmeliyiz.»

Kadın, sedyede rahatsız rahatsız kımıldanıp bir kaç kelime mırıldandı. Sonra içini çekti ve gri battaniyenin örttüğü kocaman karnı yükselip indi. Kadın yine inlemeye başladı.

Haig ameliyat odasındaydı. Savaş ceketini ve yeleğini çıkarmıştı. Leğenin üstüne eğilmiş sabunlanıyordu. Kadını getirdiklerinde dönüp bakmadı.

Kollarını dirseklerine kadar köpürterek, «O-nu masaya yatırın,» dedi.

Sedye masayla aynı düzeydeydi. Onun için battaniyeyi tutarak kadını masaya kaydırmak zor olmadı.

Bruce haber verdi. «Kadın hazır, Haig kollarını temiz bir havluyla kurulayarak döndü. Yaklaşık kadının üstüne eğildi. Yerli kadının gözleri açıktı ama doktorun orada olduğunun farkında bile değildi. Haig derin bir soluk aldı. Alnında ter tanecikleri belirmişti.

Battaniyeyi çekti. Kadın karnını kapatmayan, önü açık bir ceket giymişti. Şişmiş karnı sert görünüyordu ve göbek de dışarıya fırlamıştı. Dizler hafifçe bükülmüş ve köylülere özgü kalın bacak üstleri doğuma hazırlanarak iyice aralanmıştı. Bruce bakarken yerlinin vücudu yine acıyla büküldü. Koyumsu gri derinin altındaki "kasların, içerideki çocuğu atmak için olanca güçleriyle çalıştıklarını gördü.

Bruce doğumun acısı karşısında afallamıştı. «Çabuk ol, Mike. Doğum denilen şeyin böyle olduğunu bilmiyordum.» Kadının şişmiş, grileşmiş kuru dudaklarından bir inilti dhaa yükselince Bruce, Mike

Haig'e döndü.

«Çabuk olsana, Tanrının cezası herif!»

Mike Haig muayeneye başladı. Koyu renk karnı yoklayan elleri pek soluk duruyordu. Sonra istediğini anlamış olacak ki masadan uzaklaştı.

İgnatius ve hademe iki lambayla geldiler.

Rahip bir şey söyleyecekken odadaki gerilimi hissederek ses çıkarmadı. Hepsi de Mike Haig" in yüzüne bakıyorlardı.

Adamın gözleri sıkıca yumulmuştu ve lambanın ışığında yüzü keskin çizgi ve açılardan oluşmuş gibiydi.

Bruce o anda durumu sezdi. «Artrk ona yüklenmemeliyim. Kendisini uçurumun kenarına kadar getirdim. Bundan sonra kendi isteğiyle uçurumdan atlaması gerek.»

Mike gözlerini açarak konuştu. «Sezeryen ameliyatı.» O anda kendi ölüm emrini okur gibiydi. Sonra soluğu kesildi. Ötekiler beklediler.

Sonunda içini çeker gibi soluk aldı. «Bunu yapacağım.»

Bruce rahibe baktı. «Önlük ve eldivenler?»

«Dolapta.»

«Getirin!»

«Bruce bana yardım etmelisin. Sher-

«maine... sen de öyle.»

«Olur, bana ne yapacağımı gösterirsin.»

Bruce'la genç kadın hemen ellerini kollarını yıkayıp giyindiler. İgnatius'un tuttuğu yeşil ameliyat önlüklerini üstlerine geçirdiler.

Mike sterilize aygıtını açarak, «Tepsiyi buraya getir,» diye emretti. Uzun uçlu bir pensle aletleri buharlı kutudan çıkarıp tepsiye dizerken hepsinin adlarını söyledi.

«Neşter, forseps, kocher pensi.» Bu sırada hademe kadının karnını alkolle silmiş çarşafları hazırlıyordu.

Mike enjektöre pentothal çekti. Bunu ışığa tuttu. Artık yabancı biriydi o. Yüzünde maskesi vardı ve yeşil takke saçlarını örtüyordu. Bol ameliyat gömleği ayak bileklerine kadar iniyordu. Enjektörün silindirine hafifçe basınca iğnenin ucundan bir iki damla soluk sıvı damladı.

Mike, Bruce'a baktı. Maskenin üstünden sadece azap dolu gözleri gözüküyordu.

«Hazır mısın?»

Bruce başını salladı. «Evet.» Mike kadının üstüne eğilip kolunu tutarak iğneyi dirseğinin iç kısmındaki yumuşak yere soktu ve bir damar aradı. Enjektördeki sıvı birden çekilen kanla koyulaştı. Mike ilacı ağır ağır damara verdi.

Kadının inlemesi durdu ve vücudu gevşedi.

Solukları da derinleşip normalleşti.

MikeShermaine'e, «Buraya gel,» diye emrederek ameliyat masasının başına geçirdi. Genç kadın klorform maskesini alarak içindeki gazlı bezi klorformla ıslattı.

«Sana söyleyene kadar bekle.»

Shermaine başını salladı. Bruce ona bakarken, «Tanrım ne güzel gözleri var,» diye düşündü.

Mike, «Neşter,» diyerek tepsideki bıçağı işaret etti. Bruce bunu tutup verdi.

Daha sonra olanları, Bruce hayal meyal hatırlayabildi.

Neşter karnı varmıştı. Gergin deri ayrılmış ve küçük damarlardan kan fişkırmaya başlamıştı.

Pembe beyaz kaslar birbirine dolanmıştı.

Deri altında sapsarı renkte kalın bir yağ tabakası vardı. Ondan sonra da birbirine karışmış gibi duran mavimsi renkli barsakları görmüştü.

Mike'ın seri eldivenli elleri yarılmış karnın içinde hareket ediyordu. Siliyor, kesiyor, damarları tutturuyor, sonra dikiyordu.

Sonunda şişmiş mor bir torbaya .benzeyen rahim de birden neşterle açılıverdi.

O anda en inanılmıyacak şeyi gördü Bruce.

Başı vücudüne göre büyük, gri renkli kol ve bacakları olan çocuk, koyu kurşuni bir top gibi bükülmüş duruyordu ve pembe bir yılanı andıran plasenta da onu sarıyordu.

Mike çocuğu ayaklarından tutarak havaya kaldırdı. Hâlâ annesine bağlıydı.

Makas göbek bağıını kesti. Mike biraz daha çalışınca bebek ağlamaya başladı.

Bebek canlı olduğunu göstermek ister gibi hiddetle ve tiz bir sesle bağıırıyordu.

Shermaine masanın baş tarafında durarak büyük bir sevinçle güldü. Sonra heveste el çırpıttı.

Bruce da dayanamıyarak gülmeye başladı. Bu kahkaha çok eskilerden ve derinden geliyordu.

Haig, «Al,» deyince, Chermaine ıslak bebeği kollarına aldı. Haig kestiği kısımları dikerken, Shermaine bebekle bekledi. Bruce onun yüzüne ve duruşuna bakarken, birden kahkahasının boğazına tıkanıldığını ve bilmediği bir neden yüzünden ağlamayı istediğini hissetti.

Haig, usta bir terzi gibi karmaşık bir dikiş yapıp düğümler atarak rahmi kapattı. Daha sonra karnın kesiğini bitiştirip dikti ve yaranın üstüne de kocaman beyaz bir flaster yapıştırdı.

Kadının üstünü örttükten sonra yüzünden maskeyi çekip Shermaine'e baktı.

«Çocuğu yıkamama yardım edebilirsin.» Sesi yine güçlü ve gururluydu. İkisi leğene doğru gittiler.

Bruce da önlüğü çıkararak odadan ayrıldı ve koridordan geçerek karanlık geceye çıktı.

Fordun burnuna dayanarak bir sigara yaktı.

Kendi kendine büyük hayretle, «Bu gece tekrar güldüm,» dedi. «Ondan sonra da az kalsın ağlayacaktım. Bütün bunların nedeni de bir kadın ve bir çocuk. Böylece numara yapmam da sona erdi. Kendimi herşeyden uzaklaştırmıştım güya. Büyük rol. Orada bu gece birden fazla doğum oldu. Tekrar güldüm.

Yine gülmeyi istiyorum ve ağlamaya ihtiyacım var. Bir kadın ve bir çocuk yani yaşamın bütün anlamı.» Çıban patlamış, irin püskürmüştü. Vücut zehirden arınmıştı ve artık iyileşebilirdi.

Bruce, Bruce neredesin?» Genç kadın kapıdan çıkmıştı ama sigarasının ateşini gördüğü için erkeğin cevap vermesine gerek kalmadı.

Karanlıkta yan yana durdular.

«Shermaine...» Bruce sustu. O anda sadece kadına sarılmayı, sıkıca sarılmayı istiyordu.

«Evet, Bruce?»

«Shermaine, istediğim...» Yine sustu. , Genç kadın, «Evet ben de,» diye fısıldayarak uzaklaştı. «Gel doktorun ne yaptığına bakalım.» Onu elinden tutarak içeriye soktu. Uzun parmaklı eli, Bruce'un ovucunda serin ve kuruydu.

Mike Haig ve Rahip Ignatius, üstü battaniyeyle örtülü Baluba'lı kadının yattığı masanın yanında duran sepete doğru eğilmişlerdi. Kadın hafif hafif soluk alıyordu ve yüzünde derin bir huzur vardı.

Haig seslendi. «Bruce, gel bak. Pek güze!

bir bebek.»

Bruce ve Shermaine, el ele beşiğe yaklaştılar.

Haig gururla konuştu. «Çocuk dört kilo var.»

«Bruce ona baktı. Yeni doğan zenci bebekleri daima beyazlardan güzel olurdu.

Onlarda yan haşlanmış gibi kırmızılık bulunmazdı.

Bruce mırıldandı. «Ne yazık bir alabalık değil. O zaman milli rekor kırılırdı.» Haig bir an anlamayan gözlerle baktıktan sonra bir kahkaha attı. Bu hoş bir sestti. Haig birden değişmişti.

Başının dikliği, duruşu kendisine olan yeni güvenini açıklıyordu.

Bruce onu sınadı. «Sana söz verdiğim içkiye ne dersin?»

«Benim yerime sen iç. Bu sefer ben içmiyeyim.» Bruce onısn bunu laf olsun diye söylemediğini fark etti. Doktorun yüzüne bakınca içkiye ihtiyacı olmadığını da anladı.

Bruce saatine bir göz attı. «Kasabaya döner dönmez bir duble içeceğim. Onu geçiyor.

Gitmemiz gerek.»

Haig, «Kadın ayılana kadar başından ayrılamam,» diye yan çizdi. «Sabah gelip beni alırsınız.»

Bruce bir an durakladı. «Pekâlâ. Haydi gel.

Shermaine.»

Arabanın yakınlık veren karanlığında birbirlerine sokularak oturmuş Port Repreive'e dönüyorlardı. Beton yola gelene dek konuşmadılar.

Sonra Shermaine, «Senin doktorunda iyi bir insan,» dedi. «Paul gibi.» 1

«Paul kim?»

«Kocamdı.»

«Oh.» Bruce rahatsız olmuştu. Bu ad o sihirli havayı yokediverdi. Shermaine farların aydınlattığı yola bakarak yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti. «Paul da onun yaşındaydı. Anlayışlı olmayı öğrenecek kadar yaşlıydı. Genç erkekler çok hain oluyorlar.»

Bruce kıskançlığını gizlemeye çalışarak mırıldandı. «Onu seviyordun.»

«Sevginin türlü şekilleri vardır. Evet onu sevmeye başlamıştım. Kısa süre içinde onu gereken şekilde severek bu...» Birden durdu.

Bruce haşın bir sesle, «Ne?» diye sordu. Bir yandan da herşeyin yine başladığını ve azap çekebileceğini düşünüyordu.

«O sıttmadan... hastalıktan dört ay önce evlenmiştik.»

«Yani?» Bruce gözlerini yola dikmişti.

«Bir şeyi bilmeni istiyorum. Bunu sana açık iamam gerek. Çok önemli. Bunu anlatırken sabır gösterir misin?» Onun sesindeki yalvarmaya dayanmayan erkek yumuşadı.

«Shermaine, bana bir şey söylemene gerek yok.»

«Söylemem gerekli. Bilmeni istiyorum. «Bir an durakladıktan sonra sakın bir sesle konuşabildi. «Ben yetim ve öksüzüm, Bruce. Annemle babam Almanların bombalaması sırasında ölmüşler. O zaman ben bir kaç ayıtkmışım. İkisini de anımsamıyorum. Hiç bir şey hatırlamıyorum.

Bende bir tek resimleri bile yok.» Bir an sesi Ama ne de oisa farklı bu. Aslında onlar gerçek ailem gibi olamazlardı. Ömrümde bana ait olan, tümüyle benim saydığım hiç bir şeyim olmadı.»

Bruce uzanarak onun elini tuttu. 'Şimdi,' diye düşündü. 'Tam anlamıyla bana sahiptin.'

«Sonra zamanı gelince rahibeler Paul Cartier'yle anlaştılar. Kendisi Kongo'da Union Miniere de Haut'da maden mühendisiydi. Rahibelerin kızlarından biri için durumu iyi sayılan bir adamdı.

«Uçakla Brüksel'e geldi ve evlendik. O senin... Doktor Mike kadar yaşlı olmakla birlikte mutsuz değildim. Kendisi çok nazik, iyi ve çok anlayışlıydı. Fakat aramızda bir şey...» Birden dönerek iki eliyle Bruce'un elini yakaladı. Yarı karanlıkta omuzlarına dökülen siyah saçları gözüküyordu. Sesi de yalvarış doluydu. «Bruce sana anlatmaya çalıştığım şeyi anlıyor musun?»

Bruce arabayı otelin önünde durdurup motoru kapattı ve kararlı bir sesle kelimelerin üstüne basa basa konuştu. «Evet, anladım sanırım »

Shermaine, «Teşekkür ederim,» diyerek kapıyı açtı ve koşarak otele gitti.

Blucinden belli olan güzel bacaklarının üstünde uçar gibiydi; uzun siyah saçları sırtında havalanıyordu.

Bruce onun çift kanatlı kapıdan geçmesini seyretti. Sonra arabanın çakmağına bastı. Paketinden bir sigara alıp yakarak dumanı içine çekti. Birden mutlu oldu.

Tekrar gülmek istiyordu.

Dörtte birini içtikten sonra sigarayı atarak Ford'dan indi. Saatine bir göz attı.

«Gece yarısını geçmiş. Tanrım, ne kadar yorulдум. Bu gün pek çok şey oldu.

Tekrar doğmak sinirleri sarsan bir duygu.» Sonra yüksek sesle gülerek bunun zevkini çıkardı.

Boussier onu otelin girişinde bekliyordu. Adam bir bornoz giymişti ve yüzünden uykusuzluğu belliydi. «Bütün hazırlıklarınızı tamamladınız mı, Mösyö?»

Yaşlı adam, «Evet,» diye cevap verdi. «Kadınlarla iki çocuk yukarıda uyuyorlar.

Madam.

Cartier de yeni yukarıya çıktı.»

«Biliyorum.»

Boussier devam etti. «Gördüğünüz gibi bütün erkekler de burada.» Eliyle oturma salonu ve barda uyuyan adamları işaret etti.»

Bruce, «İyi,» diye mırıldandı. «Yarın hava ışıır ışımaz yola çıkacağız.» Esneyip gözlerini, parmaklarıyla oğuşturdu.

«Kızıl saçlı subayım nerede?»

«Çok sarhoş olarak trene döndü. Siz gittikten sonra burada yine olay çıkardı.

Yukarıya kadınların yanına gitmeye kalktı.«»

«Belâsını versin.» Bruce yine öfkelenmeye başlamıştı.

«Baş Çavuşunuz... İri yarı olan adam onu vazgeçirip aldı, götürdü.»

«Ruffy olduğu için Tanrıya şükrediyorum.»

Boussier, rahat bir deri koltuğu işaret etti.

«Size uyumanız için yer ayırdım. Çok bitkin olmalısınız.»

«Çok iyisiniz. Fakat önce savunma batlarımıza bakmamı gerek.»

Bruce koltuğun üstüne eğilen Shermaine'in burnunu gıdıklamasıyla uyandı. Bruce botlarının bağını gevşetip miğferiyle tüfeğini yanına bıraktıktan sonra sızıp kalmıştı.

Shermaine boğuk sesle gülerek, «Horlamıyorsun, Bruce,» diye onu tebrik etti.

Erkek uykulu uykulu doğruldu.

«Saat kaç?»

«Beşe yaklaşıyor. Sana mutfakta kahvaltı hazırladım.»

«Boussier nerede?»

«Giyiniyor. Sonra onları trene götürecektir.»

Bruce dilini dişlerinde gezdirdi. «Ağzımın içi pas gibi.»

«Öyleyse seni 'Günaydın' diyerek öpmeyeceğim, mon capitaine.» Gözleri pırıl pırıl parlayan Shermaine doğruldu. «Fakat traş olman için gerekli şeyler mutfakta.

Jandarmalarından birini yollayarak onları trenden aldirttim. Oradaki (muslukta yüzünü filan da yıkayabilirsin.»

Bruce botlarını bağlayarak onun ardı sıra mutfığa giderken uyuyan adamların üstünden atladı.

Shermaine, «Sıcak su yok,» diye özür diledi.

«Tek derdim de bu işte.» Bruce masaya gidip özel küçük çantasını açtı. Ustura, diş fırçası, sabun ve tarağını çıkardı.

Shermaine itiraf etti. «Senin için kümese baskın yaptım. İki yumurta buldum. Bunları nasıl pişireyim?»

«Bir dakika haşla.» Bruce ceketini ve gömleğini çıkararak musluğu açtı. Yüzünü ve başını bol suyla yıkarken, hoşnutlukla içini çekti. Sonra aynasını musluğun üstüne dayayıp yüzünü sabunlayarak traş oldu. Shermaine onun yanında durarak açık bir ilgiyle seyretti. «Sakalını kesmene üzıldüm. Bir misk faresinin kürküne benziyordu. Hoşuma gitmişti.»

Bruce ona gülümsedi. «Belki bir gün senin için sakal uzatırım. Gözlerin menekşe mavisi, Shermaine.»

Genç kadın dudak büktü. «Bunu çok uzun süre sonra anlayabildim» Teni ipek gibiydi ve serin duruyordu. Boyasız dudakları koyu pembeydi. Arkaya toplandığı saçları, gözlerinin iriliğini ve çıkık elmacık kemiklerini daha belirli hale koymuştu.

Bruce, «Hindistan'da 'Sher' kaplan anlamına gelir,» diyerek yan gözle ona baktı.

Genç kadın dudak bükmekten vazgeçerek yalandan kükredi. Dişleri çok beyaz ve düzgündü. Birden şaşırان Bruce az kalsın ustrayla yüzünü kesiyordu.

Bir kahkaha attı. «Sabah kahvaltısından önce şaka yapan bir kadına dayanmam. Bu yüzden sindirim düzenim bozulur.»

«Kahvaltı!» Sharmaine, koşarak ocağa gitti. «Tam zamanında yetiştim.» Saatine bakıyordu. «Bir dakika ve yirmi saniye. Beni bağışlayacak mısın?»

«Sadece bu seferlik. Bir daha asla.» Bruce dişlerini ovup yüzünü yıkadıktan sonra saçlarını da taradı ve sofraya geldi. Shermaine onun için masanın başına bir sandalye yerleştirmişti.

«Kahvene kaç şeker atayım?»

«Üç lütfen.» Bruce yumurtanın tepesini kırarken, fincanı getirip önüne bıraktı.

«Senin için kahvaltı hazırlamak hoşuma gidiyor.» Bruce cevap vermedi. Bu tehlikeli konuşmaydı. Shermaine onun karşısına oturup dirseklerini masaya dayayarak çenesini avuçlarına aldı.

«Çok hızlı yemek yiyorsun.» Bruce kaşını kaldırınca ilave etti. «Ama hiç olmazsa ağzın kapalı yiyorsun.»

Bruce ikinci yumurtayı yemeğe koyuldu.

«Kaç yaşındasın?»

Erkek, «Otuz,» diye cevap verdi.

«Ben yirmisindeyim... Yirmibirime basacağım yakında.»

«Olgun sayılacak yaşa gelmişsin.»

«Ne iş yapıyorsun?»

Bruce, «Askerim,» dedi.

«Hayır, değilsin.»

«Pekâlâ. Avukatım.»

Shermaine ciddi ciddi, «Akıllı olman gerek,»

«diye mırıldandı.

«Dahi olduğum için buradayım zaten.»

«Evli misin?»

«Hayır... Evliydim. Bu nedir? Resmi soruşturma mı?»

«Karın öldü mü?»

«Hayır.» Bruce üzüntüsünün yüzünden okunmasına engel oldu. Bunu daha kolaylıkla yapabiliyordu artık.

«Ya!» Shermaine bir kaşık alarak onun kahvesini karıştırmaya koyuldu. «Peki, güzel mi?»

«Hayır... Evet... Öyle sanırım.»

«Nerede şimdi?» Sonra telaşla ekledi. «Ö zür dilerim üstüme vazife değil.»

Bruce fincanı onun elinden alarak kahveyi içti. Sonra saatine baktı. «Beşi çeyrek geçiyor.

Gidip Mike Haig'i almam gerek.»

Shermaine hemen ayağa kalktı. «Ben hazırım.»

«Yolu biliyorum. En iyisi sen istasyona git.»

«Seninle gelmek istiyorum.»

«Neden?»

«Sadece istiyorum işte.» Bir neden arad.ı

«Bebegi görmek istiyorum.»

«Sen kazandın.» Bruce, çantasını aldı ve birlikte salona geçtiler. Giyinmiş olan Boussier orada adamlarını trene götürmeye hazırlanıyordu.

«Madam Cartier'yle ben doktoru almak için Misyona gidiyoruz.» Yarım saat sonra döneriz.

O vakte kadar hepiniz trene binmiş olmalısınız.»

«Peki, Yüzbaşı.»

Bruce verandada duran Ruffy'e seslendi.

«Misyona gidecek malzeme ve yiyecekleri yükledin mi?»

«Hepsi Ford'un arkasında Patron.»

«İyi. Nöbetçilerini topla ve istasyona götür.

Makiniste istimin hazır olmasını söyle. Teğmen Haig'le döner dönmez hareket edeceğiz.»

«Peki, Patron.»

Bruce ona küçük çantasını verdi. «Bunu da trene götürüver Ruffy.» Sonra gözleri zencinin ayakları dibindeki büyük mukawa kutulara ilişti. «Bunlar nedir?»

Ruffy utandı. «Bir kaç şişe bira, Patron. Eve dönerken susayacağımızı düşündüm.»

Bruce güldü. «Aferin sana! Onları iyi bir yere koy ve ben dönene kadar da hepsini bitirme.»

Ruffy, «Size bir, iki şişe ayırıyorum,» diye söz verdi.

Bruce, «Gel bakalım kaplan kız,» diyerek Shermaine'i Ford'a götürdü. Genç kız bir günküne kıyasla ona daha sokulup oturdu. Yine ayaklarını altına almıştı. Beton yoldan çıkınca iki sigara yakıp birini adama verdi. «Buradan ayrılacağıma memnunum,» derken sislerin hafif hafif yükseldiği bataklığa bakıyordu. «Paul öldüğünden beri buradan nefret ettim. Bataklıklardan da, sivrisineklerden de, çevredeki ormanlardan da nefret ediyorum. Gideceğimize seviniyorum.»

Bruce, «Nereye gideceksin?» diye sordu.

«Bunu düşünmedim. Herhalde Belçika'ya döneceğim. Kongo'dan uzak olsun da neresi olursa olsun. Bu sıcaktan kurtulup soluk alabileceğim bir yere gideceğim.

Hastalık ve korkudan uzaklaşacağım. Yarın kaçmak zorunda olmayacağımı bileceğim bir yere gideceğim. İnsan yaşamının anlamı olan bir yerde, bu cinayetler, yakıp yıkmalar ve ırza geçmelerden uzak olacağım.»

Bruce, «Ben Afrika'da doğdum,» diye anlattı. «Ama o zamanlar bir yargıcın tokmağı, otomatik bir tüfeğin dipçığı değildi. O zamanlar yaylım ateşle oy vermezdin. «Hafif sesle ve üzüntüyle konuşuyordu. «O zamanlar nefret yoktu. Fakat artık bilemiyorum. Ben de geleceği pek düşünmedim.»

Bir süre ses çıkarmadı. Misyona giden yola sapınca mırıldandı. «Her şey çabucak değişti.

Kongo'ya gelene der bunun ne kadar çabuk olduğunu anlayamamıştım.»

«Burada mı kalacaksın, Bruce? Yani Kongo'da mı?»

Erkek, «Hayır,» diye cevap verdi. «Bu kadarı yetti. Neden savaştığımı bile bilmiyorum.»

Sigarasını camdan attı.

Misyon binaları karşılarındaydı.

Bruce arabayı hastanenin önüne park ettr ve yan yana sessiz sedasız oturdular.

Bruce, «Başka bir ülke olmalı,» diye fısıldadı. «Eğer varsa bunu bulacağım.»

Kapıyı açarak indi. Shermaine de kayıp direksiyonun arkasından geçerek onun ardı sıra gitti. Yan yana hastaneye doğru yürüdüler. Erkek onun elini tutarak hafifçe sıktı. Shermaine' in parmaklarının basıncını da duydu. Kızın başı omzunun hemen üstüne erişiyordu ancak.

Mike Haig ile Rahip İgnatius, kadınlar koğuşunda işe daldıklarından Ford'un geldiğini: duymamışlardı.

Bruce, «Günaydın Mike,» diye seslendi. «Bu süslü kılık da ne?»

Mike Haig başını kaldırarak gülümsedi.

«Günaydın Bruce, Merhaba Shermaine.» Sonra üstündeki rengi soluk rahip cüppesine baktı.

«Bunu İgnatius'dan ödünç aldım. Boyu biraz uzun ve beli de dar ama bir hastane koğuşu için savaş kılığından daha uygun.»

Shermaine, «Size yakışıyor, Doktor Mike.» dedi.'

«Birinin bana yine doktor dediğini duymak ne güzel.» Yüzü bir gülüşle aydınlandı. «Herhalde bebeği görmek istiyorsun, Shermaine?»

«Bebek iyi mi?»

Mike, «Bebek de, annesi de iyi,» diye karşılık verdi. Shermaine'i arap kıvrırcığı siyah saç lı kadınların yattığı yatakların arasından geçirerek köşeye götürdü.

«Bebeği kucağıma alabilir miyim?»

Ama uyuyor, Shermaine.»

«Oh, ne olur!»

«Bu yüzden öleceğini sanmıyorum. Pekâlâ.»

«Bruce, gel bak. Ne güzel değil mi?» Minik, siyah bebeği göğsüne dayamıştı.

Bruce eğilerek ona baktı.

«Çok hoş,» diyerek İgnatius'a döndü. «Söz verdiğim malzeme ve kumanyayı getirdim. Lütfen onları arabadan alması için bir adamınızı yollar mısınız?» Sonra Mike Haig'e baktı. «Hemen değişsen iyi olur, Mike. Hareket etmek üzereyiz.»

Mike, Bruce'a bakamayarak boynundaki steteskopla oynamaya başladı. «Seninle geleceğimi sanmıyorum.»

Bruce şaşırarak onun karşısına dikildi.

«Ne?»

«Burada İgnatius'la kalmayı düşünüyorum.

Kendisi bana bir iş teklif etti.»

«Çıldırılmış olmalısın, Mike.»

Haig, «Belki,» diyerek bebeği Shermaine'in kucağından aldı ve annesinin yanındaki beşiğe yatırdı. Çarşafı da minik vücudun üstüne örttü. «Ama belki de deli. değilim.» Eliyle koğuştaki yatakları işaret etti. «Burada çok iş olduğunu itiraf etmelisin.»

Genç adam ona umutsuzlukla baktıktan» sonra Shermaine'e döndü. «Onu kandırmalısın.

Belki bu işin ne kadar boş olduğunu ancak ona sen anlatabilirsin.»

Shermaine başını salladı. «Hayır, Bruce.Bunu yapmayacağım.»

«Mike, Tanrı aşkına mantıklı ol. Bu hastalık yuvası, ıssız yerde kalamazsın. Sen...»

«Seninle arabaya kadar geleyim, Bruce. A-celen olduğunu biliyorum.» Onları yan kapıdan çıkardı. İki arabaya binerlerken, Ford'un şoför camının yanında bekledi. Bruce elini uzatınca Mike bu eli tuttu. «Güle güle Bruce. Her şey için teşekkür ederim.»

«Tanrıya emanet ol, Mike. Herhalde bu mezhebe girecek ve insanlığın kurtarılması için çalışacaksın.»

«Bunu bilemiyorum, Bruce. Pek sanmam.

Sadece tek bildiğim işi tekrar yapabilmek için bir fırsat istiyorum. Şimdiye kadar borç hanesine yazılan korkunç hesabı, son dakikada biraz azaltmayı arzu ediyorum.»

Bruce, «Senin 'Kaybolduğunu' rapor edeceğim,» diye mırıldandı. «Öldüğünün sanıldığını bildireceğim. Üniformanı nehre at.»

«Bunu yapacağım.» Doktor geriledi. «İkiniz birbirinize iyi bakın.»

Shermaine gülümsemeye çalışarak ciddi ciddi konuştu. «Ne demek istediğinizi anlayamadım.»

Mike gülümsedi. «Ben kandırılmıyacak ka dar yaşlı bir köpeğim. Birlikte mutlu olmak için çaba gösterin.»

Bruce, freni boşaltınca Ford hareket etti.

Mike el sallarken yüzü bir gülüşle aydınlanmıştı. «Yolunuz açık olsun, çocuklar.»

«Au revoir Doktor, Michael.»

«Tanrıya emanet ol, Mike.»

Bruce dikiz aynasından arkaya baktı. Vücudüne uymayan cüppeyi giymiş olan adam dimdik duruyordu ve onda kendine güvenen, gururlu bir hal vardı. Mike bir daha el salladıktan sonra dönüp telaşla hastaneye girdi.

Ana yola erişene kadar ikisi de konuşmadılar. Shermaine hafifçe Bruce'a yaslanmış kendi kendine gülümsüyordu. İki tarafı ağaçlıklı yola bakmaktaydı.

«O iyi bir insan, Bruce.»

«Lütfen bana bir sigara yak, Shermaine.»

Bundan söz etmeyi istemiyordu. Sözlerle kirletilebilecek konulardan biriydi bu.

Bruce kavşakta ağırlaşarak arabayı ikinci vitese taktığı sırada otomatik olarak başını sola çevirdi. Sapmadan yolun boş olup olmadığına bakıyordu. Sonra, «Tanrım!» diye içini çekti.

Shermaine yaktığı sigaradan başını telaşla ! kaldırdı. «Ne var, Bruce?»

«Bak!»

Yolun yüz metre kadar ilerisinde ormanın kıyısına park edilmiş altı ağır taşıttan oluşmuş bir konvoy vardı. İlk beşi üstleri branda kaplı askeri kamyonlardı. Altıncısıysa üstünde Shell Şirketinin işareti bulunan parlak sarı ve kırmızıya boyalı bir benzin tankeri idi. En öndeki kamyonun arkasına lastik tekerlekli on kiloluk türden bir tank savar topu takılıydı. Bunun uzun namlusu havaya kaldırılmıştı. Taşıtların çevresinde değişik üniforma ve miğferleri olan en az altmış adam vardı. Kimi otomatik silahlar, kimi eski tip tüfekler takmıştı. Coğu durmuş yolun kenarındaki otların orada su döküyordu. Ötekiler toplaşmış aralarında konuşmaktaydı.

Korkudan sesi kısılan Shermaine mırıldandı. «General Moses!»

Bruce, «Yere yat!» diye emrederek serbest eliyle onu aşağıya itti. Gaz pedalına sonuna dek basıp ana yola çıkarken Ford şiddetle sallandı.

Bruce direksiyonu düzelterek dikiz aynasına uir göz attı. Arkada kalan adamlar birden şaşırmışlardı. Ford'un motor sesi onların bağrıışmalarını bastıramıyordu. Bruce ileriye baktı. Onları gizleyip bataklıkın üstündeki beton yoldan geçirecek olan dönemece daha yüz metre vardı.

Shermaine diz üstü doğrulmuş arka tarafa bakmaya çalışıyordu.

Bruce, «Yerden kalkma!» diye gürleyerek onun başını sertlikle aşağıya itti.

Bunları söylerken birden yolun kenarından topraklar havalanmaya başladı.

Arkadan makineliyle ateş açılmıştı.

Dönemece bir kaç saniye kalmıştı. Az sonra arkadan gelen mermiler arabaya isabet ede

rek sallanmasına sebep oldular. Ön cam çatlayıp donuk bir renk alarak örümcek ağı gibi oldu. Ön paneldeki saatin camı tuzla buz olup küçük parçalar Shermaine'in saçlarına doldu.

İki mermi koltuğa isabet edip deriyi paralayarak içindeki plastik maddeleri dışarıya çıkardı.

Bruce haykırdı. «Gözlerini kapat!» Sonra ön cama bir yumruk attı. Kısıtıldığı gözlerini açınca açtığı

delikten dışarısını görebildiğini fark etti.

Neyse dönemece gelmişlerdi ve Bruce direksiyonu kıvrarak adeta iki tekerlek üstünde yola daldı. Artık son hızla beton geçide gidiyorlardı.

«Bir şeyin yok ya, Shermaine?»

«İyiyim. Ya sen?» Aşağıya gizlenmiş olan kadın doğruldu. Bir cam parçası yanağını çizmiş, kanıyordu. Gözleri korkudan daha da irilemişti.

«Boussier ve Hendry'nin harekete hazır olduklarını umarım. Bu namussuzlar beş dakikaya kalmadan peşimize takılacaklardır.»

Kilometre saati yüzyirmiyi gösterirken, bataklığı geçip Port Repreive'in ana yoluna çıktılar. Bruce kornaya dayanarak tehlikeyi haber vermek için sürekli çalmaya koyuldu.

Bir yandan da, «Tanrım ne olur hazır olsunlar,» diye mırıldanıyordu. Yolun boş ve otelin de terk edilmiş gibi durduğunu görünce biraz rahatladı. İstasyona giderlerken hâlâ korna çalıyordu. Arkalarında kocaman bir toz bulutu yükselmekteydi. Şiddetle frene basarak Fordu !s-

losyona sokup platformun önünde durdu.

Boussier'nin adamlarından çoğu trenin önünde bekliyordu. Boussier de karısı ve küçük bir grup kadınla son vagonun yanındaydı. Bruce arabanın açık camından onlara haykırdı. «Kadınları trene bindirin! Haydutlar arkamızda! Hemen hareket ediyoruz!»

Boussier hiç sesini çıkarmadan kadınları toplayıp hemen vagonun çelik merdivenine götürdü. Bruce da arabayla platformda ilerleyerek bağırmaya devam etti.

«Binin! Tanrı aşkına acele edin! Geliyorlar!»

Lokomotifin yanında fren yaparak kabak kafalı makiniste haykırdı. «Hareket et!

Bir saniye bile vaktimiz yok. Son sürat gideceksin. Haydutlar peşimizde! Beş dakikaya kalmaz burada olacaklar.»

Makinist her zamanki gibi nazik nazik «Evet, Mösyö,» demeye gerek görmeden hemen başını pencereden içeriye çekti.

«Gel, Shermaine.» Bruce onu elinden tutarak sürüklercesine arabadan çıkardı.

Birlikte kapalı vagonlardan birine koştular. Bruce kadını basamaklardan yukarıya itti.

Aynı anda tren hareket ettiği için Shermaine dengesini kaybederek Bruce'un üstüne düştü. Erkek de sendeledi ve birlikte tozlu platforma yıkıldılar. Tren hızlanmış gidiyordu. Bruce çocukluğundan kalma bir kabusu anımsadı. Bir trenin arkasından koşup onu asla yakalayamıyordu. Shermaine'le ayağa fırlarken paniğini bastırmaya çalışarak bağırdı. «Koş! Koş!» Vagonlar önlerinden geçiyordu. Güçlkle İkinci vagonun kol demirini tutabildi. Sıkıca yapıştı.

Bir kolunu da Shermaine'in beline atmıştı. Baş Çavuş Ruffararo, eğilip Shermaine'i bir kedi yavrusuymuş gibi boynundan tuttuğu gibi içeriye aldı ve sonra Bruce'a uzandı.

«Böyle oyunlar oynamaya devam edersen bir gün seni kaybedeceğiz, Patron.»

Shermaine soluk soluğa ona yaslanıp kaldı.

«Affedersin, Bruce.»

«Neyse bir yerimize bir şey olmadı.» Ona gülümseyebildi. «Şimdi o kompartmana girmeni ve çıkabileceğini söyleyene kadar da orada kalmanı istiyorum. Anlıyor musun?»

«Evet, Bruce.» .

«Haydi git.» Sonra Ruffy'e döndü. «Vagonun tepesine çıkalım, Baş Çavuş! Ateş açacaklar bize. O haydutlarda bir tank savar topu var ve ta tepeye tırmanana kadar da kasabadan görüleceğiz.»

Vagonun üstüne tırmandıklarında tren Port Repreive'den çıkmıştı. Tepeye tırmanmak için ilk dönemece giriyordu. Güneş ufku sıyrarak iyice ortaya çıkmıştı.

Bataklığın sisi de kalktığından aşağıda kalan tüm kasabayı görebiliyorlardı.

General Moses'ın konvoyu beton geçidi aşarak Ana Caddeye giriyordu. Bruce onları sey rederken, öndeki kamyon yolun ortasında birden dönerek durdu. Adamlar tentenin altından çıkarak tank savar topunun çevresine toplandılar, topu bağlı olduğu yerden çözerek ateş etmek için hedefe doğru çevirdiler.

Ruffy, «O Arapların ömürlerinde bu topu hiç hiç kullanmamış olmalarını dilerim,» diye söylendi.

Bruce düşünceli düşünceli karşılık verdi.

«Bunu kısa süre içinde anlayacağız.» Bir yandan da trene bakıyordu. En son vagonda Boussier, dört kadın ve iki çocuktan oluşan grubu korumak için başlarında duruyor, bu haliyle koyunları savunan beyaz tüylü bir çoban köpeğine benziyordu.

Vagonun çelik yanının dibine çamelmış olan Andre de Surrier ve altı jandarma, iki Breni çevirerek hedefi ayarlıyorlardı. Her an ateşe açmaya hazırdılar.

Ruffy, «Ne bekliyorsunuz?» diye gürledi.

«Şu tank savar topuna isabet ettirin.' Ateşe başlayın!»

Askerler tüfeklerine sarılıp yaylın ateşe baş ladılar. Sonra ağır makineliler de onlara katıldı.

Her ateşte Andre'nin miğferi gözlerine doğru kayıyor ve genç adamı bunu geri itmek için duruyordu. En öndeki vagonun üstünde yatan Wally Hendry profesyonellere özgü bir şekilde ateş etmekteydi.

Tank savar topunun çevresindeki haydutlar dağıldılar. Sadece içlerinden birini yolda yatar bıraktılar. Ama Bruce zırhlı top kalkanının ar kasındaki miğferli adamları görebiliyordu.

Birden tank savar topunun namlusundan uzun beyaz bir duman çıktı. Gülle dev bir sülünün kanat çırpması gibi bir ses çıkararak trenin üstünden geçti.

Ruffy, «Iska geçti,» dedi.

İkinci gülle aşağıda kalan ağaçların arasına düşünce de, «Altta kaldı!» diye bağırdı.

Bruce, «Üçüncüsü tam boğazımıza isabet edecektir.» dedi. Ama bu trenin arkasına geldi.

Adamlar zırh paralayıcı güllerle kullanıyorlardı.

Neyse ki yüksek güçte patlayıcıları yoktu, çünkü yüksek güçteki patlayıcıya özgü sarı dumanlar yerine, güllenin çarpma sesini ve trenin sarsılmasını duydu.

Bruce endişeyle hasarı anlamaya çalıştı.

Arka vagonlardaki kadın ve erkekler sarsılmışlardı ama hiç birine bir şey olmamıştı. Tam rahat bir soluk alacağı sırada olanı anlayarak dehşetle içini çekti.

«Bağlama çengeline isabet ettirdiler. Son vagonun bağlama çengelini paraladılar.»

Aradaki açıklık gittikçe artmaya başlamıştı bile. Son vagon bir kertenkelenin kesilmiş kuyruğu gibi tepe aşağı kayıyordu.

Bruce ellerini ağzına götürerek, «Atlayın!» diye haykırdı. «Vagon hız almadan atlayın.»

Belki de onu duymadılar ya da hareket edemeyecek kadar sersemlemişlerdi; çünkü kimse kımıldamadı. Vagon gittikçe hızlanarak tepeden

aşağıya, kasabaya doğru inmeye başladı. General Moses ve bekleyen adamlarına doğru gidiyordu.

«Ne yapabiliriz. Patron?»

Bruce, «Hiç,» dedi.

Bruce'un çevresindeki ateş edenler durdular. Hepsi hatta Wally Hendry bile bayır aşağı giden vagona bakakalmıştı. Bruce yaşlı Bouissie'nin eğilip karısını ayağa kaldırdığını, kendisine doğru çektiğini, karı kocanın kendisine doğru baktıklarını görünce, boğazına bir şeyin tıkanmış olduğunu hissetti. Boussier veda eder gibi sağ elini havaya kaldırıp indirdi, sonra hareketsiz durdu. Onun arkasındaki Andre de Surrier Breni bırakıp miğferini çıkarmıştı. O da Bruce'a bakıyordu ama el sallamadı.

Kasabadaki tank savar topu belirli aralıklarla patlıyordu fakat Bruce'un bunu duyduğu bile yoktu. Haydutların vagonu karşılamak için istasyona koşuşmalarını seyrediyordu. Vagonun yavaş yavaş hızı kesildi, istasyona girerek hattın sonuna gelince sarsılıp durdu. Haydutlar, bir böceğin başına üşüşen karıncalar gibi vagona saldırdılar. Bruce birbiri izleyen tüfek seslerini duydu ve güneşte parlayan süngüleri fark etti.

Birden arkasını döndü.

Tepeye yaklaşmışlardı. Trenin altında hızlandığını hissediyordu. Fakat rahatlayamamıştı.

Gözleri yanıyor, boğazına tıkanan bir şey ona acı veriyordu.

Ruffy yanında homurdandı. «Zavallılar. Ah

zavallılar. «Sonra tren yine gürültüyle sarsıldı.

Tank savar topunun güllesi isabet etmişti yine.

Bu kez öne, lokomotifin çarpmıştı gülle. Kaçan buhar çığlık gibi bir ses çıkardı.

Trenin hızı azalır gibi oldu. Gücünü kaybetmişe benziyordu.

Fakat bayıra geldikleri için tren aşağıya inerken kendiliğinden hızlandı. Yalnız lokomotiften

bembeyaz buharlar fışkırıp duruyordu. Bruce lokomotifin ağır yara aldığını anlamıştı. Telsizi açtı.

«Makinist, beni duyabiliyor musun? Durum çok mu kötü?»

«Göremiyorum, Yüzbaşı. Çok fazla buhar çıkıyor. Fakat kadran basıncın hızla düştüğünü gösteriyor.»

«Bizi tepeden indirmek için elinden geleni yap. Durmadan önce karşı düzlüğe erişmemiz gerekli. Bu çok önemli. Eğer bu tarafta durursak kamyonlarıyla bize yetişebilirler.»

«Elimden geleni yapacağım, Yüzbaşı.»

Tepeden hızla indiler ama düzlüğe varır varmaz hızları süratle azaldı. Bruce buhar bulutlarının arasından bakınca, ilerideki açık kahverengi kurdeleye benzeyen yolu gördü. Hem bunu geçerlerken yine saate otuz mil gibi oldukça iyi bir hızları vardı. Tren sonunda duracak gibi ağırlaşınca, Bruce düz yolun dört mil kadarını geride bıraktıklarını tahmin etti. Artık geçtikleri üç dönemeç ve ağaçlar, onları güvenle gizlenmekteydi.

«Bizi burada bulabileceklerini sanmıyorum.

Fakat bunu yapmaya kalkacak olurlarsa, düz yoldan inerek buraya erişmeleri gerekir. O arada biz de bir mil geri giderek yolun iki yanında ormanda pusuya yatacağız.»

Ruffy, «O Araplar bizi kovalamayacaklar, Patron,» diye cevap verdi.

«Kendilerine kadın ve bir bar dolusu içki buldular. General Moses yola çıkmaları için onları ancak iki üç gün sonra ayırtabilir.

«Herhalde sen haklısın, Ruffy. Fakat yine de işi ihtimale bırakmayacağız. Baskın için tertibat al. Ondan sonra geriye dönmek için bir çare düşünüyoruz.»

Birden aklına bir şey geldi. Elmaslar Martin Boussier'nin yanındaıdı.

Elizabetville'dekiler bunu duyunca pek memnun kalmayacaklardı.

Bruce böyle düşündüğü için kendisinden tiksindi. Port Repreive'de bıraktıkları en önemsiz işey o elmaslardı.

Andre de Surrier, tıpkı cenazede bir erkeğin şapkasını tutması gibi, miğferini çıkarıp göğsüne dayadı. Terden ıslanmış koyu renk saçlarını serin rüzgâr okşuyordu. Son vagonu trenden ayıran gülle yüzünden kulakları ağır işitmeye başlamıştı. Ama yine de bir çocuğun ağladığını ve annesinin tatlı sesle onu yatıştırmaya çalıştığını duyuyordu. Başını çevirerek demiryoluna baktı. İkinci vagonun üstünde duran Bruce Curry'nin yanındaki dev yapılı zenci Ruffy'i seçti.

«Artık bize yardım edemezler.» Boussier, hafif sesle konuşuyordu.

«Yapabilecekleri hiç bir şey yok.» Elini askeri bir selam verir gibi sert bir hareketle kaldırdı ve sonra indirdi. Karısına, «Cesur olmalısın, ma enere,» dedi. «Lütfen cesur ol.» Karısı sıkıca ona sarılmıştı.

Andre elindeki miğferi bıraktı. Bu vagonun madeni zemininde sert bir ses çıkardı. Yüzündeki terleri endişeden titreyen ellerle silerek ağır ağır dönüp kasabaya baktı.

«Ölmek istemiyorum,» diye fısıldadı. «Böyle ve şimdi ölmeyi istemiyorum. Ne olur şimdi ölmüyeyim.» Jandarmalardan biri neşesiz bir sesle gülerek Brene yaklaştı. Andre'yi oradan iterek istasyonda koşuşan adamlara ateşe başladı.

Andre bir çığlık attı. «Hayır! Bunu yapma.

Onları bize düşman etme. Bunu yaparsan bizi öldürürler!»

Jandarma güldü. «Bizi nasıl olsa öldürecekler.» Şarjörü umutsuzlukla düşmanın üstüne boşalttı. Andre jandarmayı ağır makineli den ayırmak için ona doğru bir adım attı ama adamın kararlılığı karşısında silaha kadar gidemedi. Elleri yanına düştü.

Yumruklarını sıkıp açıyor, dudakları titriyordu. Sonra haykırmaya başladı. «Hayır! Yalvarırım, hayır! Oh Tanrım merhamet et. Korum beni Tanrım. Başıma bunun gelmesine izin verme. Ah, Tanrım ne olur...»

Sendeleyerek gidip vagonun yanına tırmandı. İstasyona giren vagon ağırlaşmıştı. Ellerinde tüfeklerle bağırarak koşan, yaklaşan eski püskü, pis üniformalı zencileri görüyordu. Adamlar avın peşindeki köpekler gibi bağırıyorlardı.

Andre atlayınca, tozlu beton platform yanağını bereleyip soluğunun kesilmesine yol açtı.

Sürünerek dizlerinin üstünde doğruldu ve karnını tutarak feryad etmeye çalıştı.

Bir tüfeğin dipçiği küreklerinin arasına inince yere yığıldı.

Tepesinde biri Fransızca bağırıyordu.

«Bu beyaz! Generale saklayın onu. Öldürmeyin.» Yine dipçik indi ama bu sefer başının yanına vurulmuştu. Andre ağzında kanın tadını duyarak sersem sersem yerde yattı ve haydutların ötekileri sürükleyerek vagondan indirmelerini seyretti.

Zenci jandarmaları hiç bir şeye gerek görmeden hemen platformda kurşuna dizdiler. Haydutlar cesetleri süngülemek için birbirleriyle yarışırken gülüyorlardı.

Annelerinin kucağından koparılıp alınan iki çocuk, ayaklarından tutulup hızla sallanarak kafaları vagonun yanına vurulduğu için hemen öldüler.

Yaşlı Boussier karısını soymalarına engel olmaya çalıştı ama onu hiddetle arkadan süngülediler ve adam yerde yatarken de başına dayanan bir tabancayla iki defa vurdular.

Bütün bunlar Moses'in ordusundaki subaylar gelip durumu kontrol altına alana kadar olmuştu. Vagondakilerden geriye sadece Andre ve dört kadın kalmıştı.

Andre düştüğü yerde yatıyor, kadınların elbiselerinin üstlerinden paralanarak çıkarılmasını dehşetle karışık bir şaşkınlıkla seyrediyordu.

Kadınların her bacak ve kolunu bir adam tutuyor ve onları damgalanacak birer buzağı gibi platforma yatırıyorlardı. Adamlar yerde debelenen çıplak vücutlere bakarak kahkahalarla gülüyor ve sıraya girmek için birbirlerini itip tartışırken, bir yandan da kemerlerini çözüyorlardı. Bazılarının üstü başı öldürdükleri kimselerin kanıyla boyanmıştı.

O sırada otoriter tavırlı ve göğüslerinde kırmızı kordonlar bulunan iki adam kalabalığa yaklaştı. Onlardan biri dikkatlerini çekmek için silahını havaya kaldırıp ateş etti. Sonra iki adam oradakilerle uzun bir tartışmaya giriştiler ve bunun etkisi yavaş yavaş görüldü. Kadınları sürükleyerek kaldırıp otele doğru götürdüler.

Subaylardan biri, Andre'nin yattığı yere yaklaştı; üstüne eğilip saçlarını yakalayarak başını havaya kaldırdı.

«Hoş geldin, man ami. General seni görünce çok memnun olacaktır. Yazık ki, öteki beyaz arkadaşların bizi bıraktılar ama bir tane de hiç yoktan iyidir.»

Andre'yi çekip diz üstü kaldırdıktan sonra yüzüne bakıp birden şiddetle gözlerine tükürdü.

«Onu götürün! General daha sonra kendisiyle konuşacaktır.»

Andre'yi otelin ön verandasındaki sütunlardan birine bağlayıp orada bıraktılar.

Başını çevirip salonun büyük pencerelerinden içeriye bakabilir ve kadınlara ne yaptıklarını görebilirdi ama bunu yapmadı. Neler olduğunu duyuyordu.

Öğle vakti feryatlar inilti ve hıçkırık halini aldı.

İkinci vakti ise kadınlardan hiç ses çıkmıyordu artık. Ama haydut sürüsü hâlâ salonun önünde kuyruktaydı. Bazıları bekleyenlerin başına gelip salona girdikten sonra, üç dört defa daha yine kuyruğa girmişlerdi.

Hepsi de sarhoştı artık. Neşesini bulmuş bir adamın bir elinde Parfait Amour likörü, ötekinde de bir şişe Harpers viskisi vardı. Kuyruğa girmek için her döndüğünde Andre'nin önünde duruyordu.

«Benimle içki içer misin, küçük beyaz oğlan?» Buna kendi karşılık veriyordu. «Tabii içersin.» Bir şişedeki içkiyle ağzını dolduruyor sonra bunu Andre'nin yüzüne tükürüyordu. Her sefer de sırada bekleyenler buna katılarak gülüyorlardı. Zaman zaman haydutlardan biri Andre'nin önünde durup tüfeğini omzundan indiriyor ve bir kaç adım gerileyerek süngüyle Andre'nin yüzüne nişan alıyordu. Sonra saldırıyordu ve süngüyü son anda yana çevirdiği için bıçak Andre'nin yanağını sıyrıp geçiyordu. Her seferinde de Andre dayanamayarak dehşetle feryad ediyordu. Bekleyen adamlar

neşeli neşeli gülerek yerlere yıkılacak hale geliyorlardı.

Geceye doğru kasabanın eteklerinde kalan evleri yakmaya başladılar. İçki ve ırza geçme yüzünden hüzne kapılan bir grup verandanın köşesine oturarak şarkıya başladı. Kalın güzel sesleri Afrika'nın melankolik vahşetini yansıtıyordu. Otelin önündeki yolda iki zenci arasındaki tartışma bıçaklı kavgaya dönüştüğünde, onlar hâlâ şarkı söylemekteydiler.

Tatlı bas sesler, yarı bele kadar soyunmuş, tozlu toprakta ayaklarını sürüyerek birbirinin çevresinde dönen bıçaklı kavgacıların sert soluklarını bastırıyordu.

Sonunda iki adam öldürücü darbeyi indirmek için birbirlerine saldırdıklarında şarkı bir zafer sesiyle daha da yükseldi.

Adamlardan biri ötekinin karnına gömülmüş olan bıçağını tutarak geriledi. Yenik düşen ağır ağır yere yıkılırken bıçak karnından çıktı. Şarkı da onunla birlikte keder ve yasla alçaldı, sonra kesildi.

Andre'yi almaya hava karardıktan sonra geldiler. Bu dört kişi ötekiler kadar sarhhoş değil di. Onu yoldan geçirip Union Miniere'in bürosuna götürdüler. General Moses orada, ön odadaki büyük masanın arkasında tek başına oturuyordu.

Adamın halinde hiç de korkunç bir şey yoktu. Bağa gözlük takmış ve kısa kesilmiş kıvrırcık saçları şakaklarda ağırmış olan ufak tefek adam, daha çok yaşını almış bir katibe benziyor-, du. Göğsünde üç sıra madalya vardı. Elinin her parmağının ikinci boğumuna kadar yüzükler takmıştı. Çoğu kadınlar için yapılmış yüzüklerin arasında pırlantalar, zümrütler ve kıpkırmızı yakutlar seçiliyordu. Bu yüzükler onun parmaklarına uyması için genişletilmişti. Gözler dışında yüz yumuşak ifadeliydi. Gözler ise bomboştu.

Bunlar bir delinin ifadesiz gözleriydi. Önünde, masanın üstünde cilasız tahtadan yapılmış ve yanında Union Miniere Şirketi yazılı büyük bir tahta kutu duruyordu.

Kutunun kapağı açılmıştı.

Andre yanında zencilerle odaya sokulduğunda.

General Moses kutudan beyaz bir branda torba alarak bağını gevşetti. Önündeki sumene koyu gri renkli endüstri elmaslarını döktü.

Bunları düşünceli düşünceli parmaklarıyla karıştırdı. Lambanın sert ışığında elmaslar donuk donuk parladılar.

Adam başını kaldırmadan, «Vagondaki tek kutu bu muydu?» diye sordu.

«Evet, Generalim.» Konuşan Andre'yi getirenlerden biriydi. «Tek kutu bulduk.»

«Emin misin?»

«Evet, sayın Generalim. Vagonu kendim baştan aşağı aradım.»

General başka bir torba alarak yine masanın üstüne boşalttı. Grimsi renkli taşları görünce hoşnutsuzlukla söylendi. Başka bir torbaya uzandı. Her sefer sadece gri renkli endüstri elmaslarını bulduğu için öfkesi gitgide artıyordu Kısa süre içinde masada büyük bir bira bardağını dolduracak kadar sanayi elması birikti.

General, «Kutuyu açtınız mı?» diye kükredi.

«Hayır, generalim. Kutu mühürlüydü. Mühürlerin kırılmamış olduğunu gördünüz.»

General Moses yine homurdandı. Siyah yüzünden hoşnutsuzluğu okunuyordu. Yeniden elini tahta kutuya soktu ama birden gülümsedi.

Sevinçle, «Ah,» dedi. «Evet! Evet! Bü nedir?» Üstündeki renkli etiketi çıkarılmamış olan bir püro kutusuna bakıyordu. Tırnağıyla bunun kapağını açınca mutlulukla güldü.

Bir pamuğun üstüne ışıktaki gök kuşağı gibi renkler çıkaran iri elmaslar sıralanmıştı.

General Moses bunlardan birini alarak baş ve işaret parmaklarının arasında tuttu.

«Güzel,» diye mırıldandı. «Güzel, çok güzel.» Endüstri elmaslarını bir yana iterek değerli taşı sumenin ortasına bıraktı. Sonra püro kutusundaki elmasları teker teker alarak okşadı ve sumene dizdi. Hepsini sayarken tekrar gülümsedi. Taşları türlübiçimlerde dizerek bakıyor, gönül eğlendiriyordu.

«Güzel,» diye fısıldamaya da devam ediyordu. «İyi. Kırk bir, kırk iki. Güzel!

Sevgililerim benim. Kırk üç.»

Sonra bütün elmasları toplayarak bez torbalardan birine doldurdu; bağını da bağladıktan sonra madalyaların üstündeki düğmeli göğüs cebine soktu.

Mücevherlerin parladığı siyah ellerini masaya dayayarak Andre'ye baktı.

Gözlüğün arkasındaki gözler dumanlı kehribar rengiydi. Hem de pek hülyalıydı bu gözler.

Gözleri kadar ifadesiz bir sesle, «Üstündekileri çıkarın,» diye emretti.

Adamlar kaba hareketlerle Andre'yi soyunca. General onun vücudüne baktı.

«Çok beyaz,» diye mırıldandı. «Neden bu kadar beyaz?» Birden çene kasları gerildi ve alnında hafif bir ter belirdi. Masasının arkasından kalkıp yaklaşan ufak tefek adam, büyük gücü yüzünden çok daha boylu gibi duruyordu.

«Bir fili yiyen kurtlar gibi beyaz.» Yüzünü Andre'nin suratına yaklaştırdı. «Uzun süre ve çok iyi karın doyurduğun için daha şişman olmalıydın ey kurt. Çok daha şişman olmalıydın.»

Andre'nin vücudüne dokunup okşar gibi elini bacaklarından aşağıya doğru indirdi.

«Fakat artık çok geç, küçük beyaz kurt»

Onun sesi de, dokunuşu da Andre'nin korkuyla büzülmesine neden oldu. «Çünkü fil seni silkeleyip yarasından attı. Seni yere ayaklarının dibine attı. Seni ezdiğinde barsakların patlayacak mı?»

Sesi hâlâ yumuşaktı ama terler yağlı çizgiler halinde yanaklarından süzülüyordu. O hülyalı gözleri de değişmiş, korkunç bir ışıkla parlamaya başlamıştı.

«Göreceğiz,» diyerek geri çekildi. «Göreceğiz benim kurdum.» Dizini kaldırarak Andre'nin bacak arasına şiddetle vurdu. Bu yüzden genç adamın vücudu sarsıldı ve omuzları geriye gitti. '

Acı Andre'nin belden aşağısını yakarak yükseldi. Bu kızgın çelik gibi dağlayıcıydı.

Mide kasları krampla büküldü, acı göğsüne dolup kafa tasında patladı ve o anda gözlerinin önünde beliren beyazlık yüzünden bir şey göremez oldu Andre.

General Moses, «Onu tutun,» diye emir verdi. Birden sesi tizleşmişti. İki muhafız, Andre'yi dirseklerinden tutarak diz üstü çökerttiler. Böylece Andre'nin cinsel organları ve karnının ait kısmı General'in botunun erişebileceği düzeye geldi.

«Beni hapse attığın zamanlar için!» General botlu ayağını Andre'nin vücudüne doğru salladı. Bu azap öteki acıyla karıştı ve Andre'nin bağırmasına bile imkan vermeyecek kadar güçlü bir hal aldı.

«Bu da bana edilen hakaretler için!» Andre bu tekmeyle hayalarının ezildiğini hissetti.

Acıdan ağzını bile açamıyordu.

«Bu da ayaklarının dibinde süründüğüm zamanlar için!» Acı en yüksek düzeyi geçmişti ve artık Andre bağırabilirdi. Ağzını açarak boş ciğerlerine havayı çekti.

«Bu da aç kaldığım zamanlar için!» Artık bağırmalıydı. Andre içinden 'Ah bu acı... Tanrım yalvarırım bağırmama izin ver,' diyordu.

«Bu da siz beyaz adamların adaleti için.»

'Neden bağıramıyorum? Ne olur bırak bağırayım. Oh, ne olur Tanrım, yalvarırım.»

«Bu da hapishaneleriniz ve Kibokoko'nuz için!»

Tekmeler artık çılgın bir davulcunun darbeleri gibi çok hızlanmıştı; teneke bir dama vuran yağmur damlalarını andırıyordu. Andre karnında bir şeyin paralanıp koptuğunu hissetti.

«Al, al, al, al, bakalım!»

Önündeki yüz bütün görüş alanını kaplıyordu. Adamın sözleri ve botun çıkardığı ses kulaklarını dolduruyordu.

«Al, al, al.» Ses çok tizdi. Andre içinde paralanan bir şeyler yüzünden kanının sıcak sıcak aktığını da duydu.

Vücudu savunmaya geçtiği için acılar hafifliyordu artık. Hem bağırmamıştı. Bunu anlayınca büyük bir sevinç duydu. «Hiç olmazsa im sonuncusunda beşar'i olabilirim. HİÇ BAĞIRMA-DAN ölebilirim artık.» Ayağa kalkmaya çalıştı fakat onu tuttular. Bacakları da kendinin değildi zaten. Büyük, uyuşturucu bir sıcaklıkla kaplanan karnının öbür yanında kalıyordu bacakları.

Başını kaldırarak kendisini öldürmekte olan adama baktı.

«Bu da seni doğuran beyaz pislik için. Bu ve bu ve bu...»

Darbeler gerçeğin bir parçası değildi. Sanki baltayla ağaç kesen bir adamın yanında duruyormuş gibi duyuyordu bunların sarsıntısını. Ve Andre gülümsedi.

Onu bıraktıkları sırada, yani yere düşerken de hâlâ güüümsüyordu Andre.

Muhafızlardan biri, «Öldü sanırım,» dedi.

General dönerek gidip masanın arkasına geçti.

Uzun bir süre koşmuş gibi vücudu zangır zangır titriyor, solukları gittikçe hızlanıp kesikleşiyordu. Üniformasının cekedi terden sırılsıklam olmuştu.

Sandalyeye çökünce vücudu gevşeyiverdi. Gözlerindeki o parlak Işık yavaş yavaş söndü. Tekrar gözler ifadesiz ve hülyalı bir ha!

aldı. İki muhafız sessiz sedasız Andre'nin vücudunun yanına çömeldiler. Uzun süre bekleyeceklerinin farkındaydılar.

Açık pencereden zaman zaman bir sarhoşun kahkahaları geliyor ve alevlerin kızıl ışıkları gözüküyordu.

Bruce demiryolunun ortasında durarak dikkatle ormana baktı. Sonunda uzun otların arasındaki Brenin namlusunu seçebildi. Nereye bakacağını bilmekle birlikte yine de namluyu bulabilmek için tam iki dakika uğraşmıştı.

«Tamam sanırım, Ruffy,» diye fikrini açıkladı. «Bundan daha iyisini yapamayız.»

«Ben de öyle düşündüm. Patron.»

Bruce sesini yükseltti. «Beni duyuyor musunuz?» İki yandaki yüksek otlar ve bodur ağaçların arasından boğuk 'Evet' ler duyuldu.

Bruce devam etti. «Onlar gelecek olurlarsa ateş açmadan önce şu noktaya erişmelerini beklemelisiniz. Size o noktayı işaretleyeceğim.»

Yandaki bodur ağaçtan bir dal koparıp demiryolunun üstüne attı .

«Bunu görebiliyor musunuz?»

Pusudaki adamlar yine olumlu cevap verdiler. «Hava kararmadan yerinize başkaları geçecek. O vakte kadar olduğunuz yerden ayrılmayın.»

Tren bir dönemecin arkasında gizliydi. Bruce yanında Ruffy'le yarım mil ötedeki trene döndü.

Makinist arka vagonun yanında durmuş, Wally Hendry'le konuşarak onları bekliyordu.

Bruce, «Bir şey yapabildin mi?» dedi.

«Ne yazık ki hayır, ımon capitaine. Lokomotif onarılamayacak şekilde hasar görmüş. Kazan iki yerden delinmiş. Ayrıca bakır boruların büyük kısmı da parçalanmış.»

«Teşekkür ederim.» Bruce ne şaşmış, ne de hayal kırıklığına uğramıştı.

Lokomotifi incelediğinde kendisi de aynı kanıya varmıştı zaten.

Bruce'e, «Madam Cartier nerede?» diye sordu.

Wally büyük bir alayla karşılık verdi. «Madam, öğle yemeğini hazırlıyorlar, Mösyö. Neden soruyorsun, ahbab. Bu kadar kısa süre içinde yine iştahlandın mı?

Yani yine öğle yemeğinde başka şey istiyorsun değil mi?»

Bruce öfkesini gemleyerek onun yanından geçip uzaklaştı. Shermaine'i dört jandarmayla lokomotifin arka bölmesinde buldu. Adamlar ocaktaki ateşleri toplayıp çelik zemine yığmışlardı. Kocaman kazanlara sovan ve patates doğruyorlardı.

Jandarmalar Shermaine'in söylediği bir şeye gülüyorlardı. Kızın genellikle olan soluk yanakları ateşten kızarmış, alnına da kurum sürülmüştü. Kocaman bıçağı büyük bir ustalıkla kullanıyordu. Başını kaldırıp Bruce'u görünce hemen yüzü aydınlandı ve dudakları aralandı.

«Öğle yemeğinde patates, sovan ve tuzlu etten yapılma iMacar gulaşı yiyeceğiz.»

«Bu andan itibaren seni ikinci ahçı atıyorum ve aylıksız çalışacaksın.»

Shermaine, «Çok iyisin,» diyerek ona dilini çıkardı. Bir kedininki gibi pembe, ucu sivri bir dili vardı. Bruce ona bakarken yine .büyük bir arzuya kapılarak boğazının kuruduğunu hissetti.

İngilizce konuştu. «Shermaine, lokomotif onarılmayacak kadar hasar görmüş.

Bunun bize yararı yok artık.»

Shermaine olayı şakayla geçiştirmeye çalıştı. «Ama burası iyi bir mutfak olabilir.»

Bruce endişesi yüzünden huysuzlaşmıştı..

«Ciddi ol. Bir şey düşünene kadar burada böyle kalacağız.»

«Fakat Bruce, sen bir dahisin. Sana çok güveniyorum. Nasıl olsa iyi bir şey düşünürsün.»

Yüzü ciddiydi ama gözlerindeki neşeyi gizliyemiyordu. «Neden gidip General Moses'den taşıt araçlarını sana ödünç vermesini istemiyorsun?»

Bruc'un gözleri düşünceyle kısıldı ve kalkık kaşları birbirine yaklaştı. «Yemek iyi olmalı.» diye söylendi. «Yoksa seni üçüncü ahçılığa atarım.» Hemen lokomotif den inerek doğru geriye gitti.

«Hendry, Baş Çavuş lütfen buraya gelin.

Sizinle konuşmak istediğim bir şey var.»

İki adam gelince, Bruce önden yürüyüp kapalı vagonlardan birinin merdivenine tırmandı.

Hendry hemen koltuğa çökerek ayaklarını da lavaboya dayadı.

Bruce buz gibi bir sesle, «Senin kadar pis ağızlı, görgüsüz, kaba bir namussuz daha görmedim, Hendry,» dedi. «Seni Elizabethville'e götürdüğümde cinayet suçuyla görevlilere teslim etmeden önce geberecek hale gelene dek döveceğim.»

Hendry güldü. «Aman bunlar boş laf. Sadece yüksekte atıyorsun, Curry.»

«Lütfen seni şimdi öldürmeme izin verme...

Çünkü hâlâ sana ihtiyacım var.»

«Fransız kaltağıyla aran nasıl ha? Onu sevdin mi yoksa? Ama belkide kadının tombul, küçük poposunu beğendin ha? Ama göğüslerini değil sanırım... Kadının orasında pek bir şey yok. Birer avuç bile tutmaz.»

«Seninle anlaşalım, Hendry. Bu işten kurtulana kadar bana yüklenme ve ben de sana: ilişmiyeyim. Msapa Kavşağına gelince mütareke bitecek. O zaman istediğini söyler ve yapabilirsin. Eğer bu yüzden seni gebertemezsem cinayet suçundan asılman için elimden geleni yapacağım.»

«Seninle ya da başkasıyla anlaşacak değilim, Curry. Ben bir işi uygun bulduğum sürece oyuna girerim. Hem işime gelmediği an sana bunu açıklamaya da gerek görmem. Sana, şimdi bir şey söyleyeyim, ahbap.

Sana ihtiyacım yok. Sana da, kimseye de ihtiyacım yok. Ne Haig'i, ne de kibar kibar konuşup hakaret eden seni istiyorum. Zamanı gelince senin hesabını da göreceğim. Bunu unutma, Curry. Hem sana ihtar etmediğimi de söyleme.» Hendry öne eğilip ellerini dizlerine dayamıştı. Vücudu sözlerinin şiddetiyle gerilip bükülüyordu.

Bruce pencereden dönerek hafifçe eğildi.

Elleri judo dövüşçülerine özgü şekilde gerilip dümdüz oldu. «Bu işi şimdi halledelim, Hendry »

Baş Çavuş Ruffararo, dev gibi bir adamdan umulmayacak bir zarafet ve hızla karşiki kuşetten fırladı. Kocaman vücuduyle ikisinin arasına girdi.

«Bize bir şey mi söyleyecektin, Patron?»

Bruce ağır ağır doğruldu, ellerini gevşetti.

Wally Hendry'i kafasından çıkarmak ister gibi alnına düşen ıslak saçları sinirli bir tavırla geriye itti.

Kendisine güçlkle hakim olabildi. «Evet.

«Evet. Bundan sonraki hareketimizi konuşmak istiyordum. «Üst cebinden bir paket çıkararak bir sigara yaktı. Sonra lavabonun kapağına ilişerek sigarasının külüne baktı. Tekrar konuşmaya başladığı zaman sesi sakindi.

«Lokomotifi onarma umudu yok. Onun için buradan gitmemizi sağlayacak başka taşıt bulmamız gerekiyor. Ya yolumuzu kesmek için fırsat kollayan dostlarımız Baluba'lara aldırmadan ikiyüz kilometreyi aşp Msapa Kavşağına gideriz ya da General Moses'ın kamyonlarına bineriz.» Bu sözlerin iyice anlaşılması için sustu.

Ruffy, «Onun kamyonlarını mı çalacaksın?»

diye sordu. «Bu epey uğraştırıcı bir iş olur. Patron.»

«Hayır, Ruffy, Generalin burnunun dibinden kamyonları çalabileceğimizi sanmıyorum. Onua için de kasabaya saldırarak General'i temizleyeceğiz.»

Wally bağırdı. «Sen iyice delirmişsin! Sayıklamaya başlamış bir delisin!»

Bruce ona aldırmadı. «General Moses'in altmış kadar adamı olduğunu sanıyorum. Kanaki ve dokuz adamı köprüde bıraktık. Haig, de Surrier ve altı jandarmamız gitti. Geriye otuz dört adamımız kaldı. Doğru mu Baş Gavuş?»

«Doğru, Patron.»

Bruce başını salladı. «Pekâlâ öyleyse. Moses'ın ardımızdan adam yollayacağını hesaba*

katarak hiç olmazsa on kişiyi burada pusuda bırakacağız. Baluba'ların saldırabileceğini de düşünüp burada asker bırakmamız şart zaten. Bu kadarının yeterli olmadığını farkındayım ama bu tehlikeyi göze alacağız.»

Ruffy, «Kasabadan aldığımız sivillerin çoğunda tüfek ve çifte var,» dedi.

«Evet, öyle. Onlar kendilerini koruyabilirler..

Böylece saldırı için geriye yirmidört kişi kalıyor..

Yani üçe bir durumdayız.»

«O serseriler durmadan içmişlerdir. Onur»

için de yarısının ayakta duracak hali kalmamıştır.»

«Ben de buna güveniyorum işte. Sarhoşluklarıyla şaşırmalarına güveniyorum. Baskın yapar yapmaz neye uğradıklarını anlamadan işlerini bitirmeliyiz. Onlar bizim lokotifteki hasarın kötü olduğunu bilmiyorlar. Bizim daha şimdiden kasabadan yüz mil uzakta olduğumuzu sanıyorlar.»

«Ne zaman hareket etmek istiyorsun, Patron.»

«Port Repreive'den yirmi mil kadar uzaktayız. Karanlıkta altı saat yürümemiz gerekecek diyelim. Yarın sabah erken saatte saldırıya geçmek istiyorum. Fakat gece yarısında orada mevzilenmeliyiz. Buradan hava kararmadan, yani savat altıda ayrılacağız.»

«Ben gidip çocukları toplayayım bari.»

«Peki, Ruffy. Her adama ayrıca yüzer mermi ve onar el bombası da ver. Ayrıca dört asker çantası dolusu el bombası daha istiyorum. »

Bruce dönerek Hendry'e ilk defa baktı. «Baş Çavuşla git ve kendisine yardım et, Hendry.»

Wally memnun memnun sırıttı. «Amanın bu pek eğlenceli olacak, Talihim yardım ederse bir çuval dolusu kulak toplayacağım demektir,»

Ruffy'nin ardı sıra koridora çıkarak uzaklaştı.

Bruce da koltuğa uzanarak miğferini çıkardı.

Gözlerinin önünde yine geri geri giden trende duran Boussier ile karısı belirmişti.

Korkuyla birbirlerine sokulan kadınları, başını açıp kehribar rengi, iri güzel gözleriyle kendisine bakan Andre'yi görür gibiydi. Hafifçe inledi. «Neden daima iyiler, zararsızlar ve acizler gidiyor?»

Kapıya vurulunca kendisini toplayarak hemen oturdu. «Evet?»

«Merhaba Bruce.» Shermaine bir elinde iki katlı madeni sefer tası ve ötekinde de iki maşrapayla içeriye girdi. «Öğle yemeği vakti geldi.»

«Bu kadar çabuk mu?» Saatine baktı. «Aman Tanrım bire gelmiş.»

«Aç mısın?»

«Kahvaltı yüz yıl önceydi sanki.»

Shermaine, «İyi,» diyerek portatif masayı açtı ve elindekileri oraya bıraktı.

«Güzel kokuyor.»

«Eşsiz bir ahçıyım ben. Tuzlu sığır etinden yaptığım gulaşa Avrupa'nın bütün talı başlan bayılır.»

İkisi de aç oldukları için yemeklerini sessiz sedasız yediler. Bir kere birbirlerine baktıktan sonra gülümseyerek yine yemeğe devam ettiler.

Sonunda Bruce içini çekti. «Bu iyiydi işte.»

«Kahve, Bruce?»

«Lütfen.»

Shermaine kahveyi koyarken, «Şimdi ne olacak?» diye sordu.

«Yani başbaşa kaldığımız için mi ne olacağını soruyorsun?»

«Küstahsın, Mösyö. Ben buradan nasıl gideceğimizi soruyorum.»

«Senin önerini kabul ettim. General Moses'ın taşıt araçlarını ödünç alacağım.»

«Şaka ediyorsun, Bruce!»

Genç adam, «Hayır,» diyerek durumu kısaca anlattı.

«Bu çok tehlikeli olacak değil mi? Yaralanabilirsin...»

«Sadece iyiler genç ölür.»

«Ben de bu yüzden endişe ediyorum. Lütfen yaralanma... Bundan hiç memnun kalmayacağımı düşünmeye başladım.» Yüzü ciddileşip solmuştu. Bruce hemen kalkıp onun üstüne doğru eğilerek elinden tuttu ve ayağa kaldırdı. «Shermaine, ben...»

«Hayır, Bruce konuşma. Bir şey söyleme.»

Gözlerini kapatınca gür siyah kirpikleri birleşti.

Başını geriye attığı için düzgün boynu ortaya çıkmıştı. Bruce dudaklarıyla onun boynuna hafifçe dokundu. Shermaine hafifçe inleyince, Bruce boynunun derisindeki titreşimi hissetti. Shermaine kollarını onun boynuna dolayarak vücudunu gerdi ve ona sıkıca sarıldı. «Oh, Bruce...

Bruce'um, lütfen yaralanma. Sana bir şey yapmalarına izin verme.»

Büyük bir arzuya kapılan erkek dudaklarını uzatınca, Shermaine istekli bir av gibi ona karşılık verdi. Boyasız, pembe dudakları Bruce'u'n dilinin basıncıyla aralandı. Erkek onun serin burun ucunun yanağına değdiğini hissetti. Elleri yavaş yavaş Shermaine'in sırtından yukarıya, ipek gibi boynuna çıktı.

Shermaine fısıldadı. «Oh, Bruce.» Erkeğin öteki eli onun yuvarlak kalçalarına kaydı ve t u tup vücudunun altını kendisine bastırdı. Shermaine o anda erkeğin ihtirasını anlayarak hafifçe iç çekti.

«Hayır,» diye soluyarak ayrılmaya çalıştı ama Bruce tekrar gevşeyene dek onu bırakmadı. Shermaine başını sallıyor, «Hayır, Hayır,» diyordu ama dudakları hâlâ aralıktı ve dili erkeğin diline değiyordu.

Bruce elini onun boynundan indirerek buluzunun eteklerini kemerinden kurtardı. Ortası iyice çukur olan sırtını okşarken Shermaine heyecanla titredi.

Erkeğin elleri oradan biçimli küçük göğüslerine gitti. Dokunduğu an göğüs uçları sertleştiler.

Shermaine gerçekten kurtulmaya çabalıyordu artık. Yumruklarını Bruce'un omuzlarına indiriyor, dudaklarını ondan kaçırıyordu. Erkek kendisine engel olarak elini indirip onun belini tuttu. Artık hafifçe sarılmış duruyordu.

«Bu doğru değildi, Bruce. Sen hemen yaramazlaşıyorsun.» Shermaine'in yanakları alev aievdi, gözleri daha da koyu mavi olmuştu öpücüklerle. Islanan dudakları titriyor, güçlkle konuşuyordu.

Ona cevap veren Bruce'un da sesi titremekteydi. «Beni bağışla Shermaine. Bir an ne olduğunu

bilemedim. Yoksa seni korkutmak istemezdim.»

«Çok güçlüsün, Bruce ama beni korkutmuyorsun. Belki sadece biraz. Gözlerin bana bakıp görmediği zaman korkuyorum.»

Ama, 'Yine her şeyi alt üst ettin, Bruce Curry,' diye kendine kızdı. «Güya yumuşak, anlayışlı, bilgili bir aşık olacaktın. Oysa ağır sıklet bir güreşçi gibi kıza saldırdın.'

Hiç düşünmeden, «Sen sutyen giymiyor musun?» diye sordu ve ondan sonra da pişman oldu.

Ama Shermaine boğuk sesle güldü. «Sence giymem gerekiyor mu, Bruce?»

Erkek onun biçimli dik göğüslerini anımsadı. «Yok, yok böyle demek istemedim!» Kafasını toplamaya, soluklarını düzeltmeye o çılgın arzuyu yenmeye çalışıyordu.

Shermaine onun gözlerine baktı. «Artık yine görebiliyorsun... Onun için belki beni öpmene izin veririm.»

Bruce, «Lütfen,» diyince de yaklaştı.

Bruce bu sefer yumuşak hareket etmesi gerektiğini kendi kendine tekrarlıyordu.

Kompartmanın kapısı kırılır gibi açıldı ve ikisi zıplayarak birbirlerinden ayrıldılar.

Wally Hendry eşikte duruyordu. «Vay, vay, vay!» Sinsi, küçük gözleri her şeyi görmüştü. «Aman pek "«hoş!»

Shermaine hem buluzunu pantolonun içine sokmaya, hem de saçlarını düzeltmeye çalışıyordu.

Wally sırıttı. «Yemeğin üstüne bunun kadar lezzetli bir şey olmadığını söylerim daima. Böylece insan yemeği iyi sindirir.»

Bruce, «Ne istiyorsun?» diye çıkıştı.

Wally güldü. «Senin ne istediğin belli. Hem durumdan bunu elde etmekte olduğun da anlaşılıyor.» Gözleri ağır ağır Shermaine'in vücudünde dolaşıp yüzüne çıktı.

Bruce Hendry'i iterek koridora çıktı, ardından da kapıyı kapattıktan sonra, «Ne istiyorsun?» diye tekrarladı.

«Ruffy hazırlıklara bakmanı istiyor ama ona meşgul olduğunu söylerim. İstersen saldırıyı yarın akşama da bırakabiliriz.»

Bruce ona bakarak kaşlarını çatı. «Ruffy'e iki dakika sonra yanında olacağımı söyle.»

«Ne bekliyorsun?»

Wally sırıttı. «Hiç, sadece hiç.»

Bruce, «Öyleyse defol git!» diye kükredi.

«Peki, peki... Böyle sinirlenme, ahbap.»

Shermaine hâlâ aynı yerde duruyordu. Ama gözlerinde öfke yaşları belirmişti.

«Bu adam bir domuz. Pis, çok pis bir domuz.»

«Onun için üzülmeye değmez.» Bruce onu kollarına almayı denedi ama Shermaine geriledi.

«Ondan nefret ediyorum. O her şeyi çok bayağı, çok pis hale koyuyor.»

Bruce, «Aramızda hiç bir şey bayağı ve pis olamaz,» diyince genç kızın öfkesi birden geçti.

«Biliyorum, Bruce. Fakat o adam öyleymiş gibi davranıyor.» Yumuşaklıkla öpüştüler.

«Gitmem gerek. Beni istiyorlar.» Shermaine bir an ona sarılıp kaldı.

«Dikkatli ol. Dikkatli olacağına söz ver.»

Bruce, «Söz veriyorum,» diyince genç kız onu bıraktı.

Hava kararmadan yola çıktılar, fakat öğleden sonra toplanan bulutlar ormanın üstüne çok mış, sıcaktan soluk alınmaz hale getirmişti.

Bruce en öndeydi; Ruffy ortada, Hendry de geride yer almıştı.

Düzlüğe geldiklerinde gece bastırılmış, yağmur da başlamıştı. Karanlıkta yağan yağmurun İri damlaları ılıktı. Ortalık zifiri karanlığa gömülmüştü. Bir kez Bruce ovucuyla burnunun ucuna dokundu ama elini göremedi.

Yanıdaki çelik rayla teması kaybetmemek için bir sopadan yararlanıyordu. Bir ama gibi sopayı yere yuvararak yürüyor; her adımda ayaklarının altındaki çakıllar çıtırdıyordu. Arkasındaki jandarmanın eli onun omzundaydı. Böylece görmemesine karşın geridekilerin kendilerini izlediğini biliyordu. Onların da çakıllara bastıklarını, zaman zaman taşıdıkları malzemenin birbirine çarparken çıkardığı hafif sesi duyuyordu. Bir adam itiraz etmek için sesini yükseltti ama Ruffy'nin gökgürültüsü gibi homurtusu onu engelledi.

Yolu geçince, Bruce'un ayaklarının altındaki toprak değişti. Artık öne doğru eğilmesi gerekiyordu. Lufira tepelerine tırmanmaya başlamışlardı.

Bruce, 'Tepeye çıkınca onların dinlenmelerinize izin vermeliyim,' diye düşündü.

'Hem oradan kasabanın ışıklarını da görebiliriz.'

Yağmur birden dindi. Ardından ortalığı şaşılacak kadar derin bir sessizlik kapladı. Artık arkasındaki adamın soluklarını, ötekilerin de hafif ayak seslerini duyuyordu. Yanındaki ormanda bir ağaç kurbağası zıpladı.

Bruce görmemesine karşılık kulaklarının iyice keskinleşmesinden yararlanıyordu.

Bu sırada iyi de koku almaktaydı. Ormandaki bir çiçeğin iç bayıltan tatlı kokusunu, çürümekte olan otların ağırlığını duydu.

Dokunma duyusu da çok hassaslaşmıştı. Vücudüne yapışan üniformanın dokunmasını bile hissediyordu. Sonra altıncı hissi ona karşıdaki karanlıklarda bir tehlike olduğunu haber verdi. Endişeyle midesi bükülen Bruce birden durdu. Onu izleyen adam da sırtına çarparak dengesini yitirdi bir an. Arka arkaya giden adamlar şaşkın şaşkın durdular.

Hepsi de sessiz sedasız bekliyordu.

Bruce kulaklarını iyice açarak tüfeğini indirip biraz eğildi. Orada bir şey olduğunu seziyordu ve neredeyse ona dokunacaktı.

«Tanrım,» diye yalvardı. «Ne olur buraya bir makineli koymamış olsunlar, yoksa bizi buracıkta ortadan biçiverir.»

Usul usul dönerek eliyle yoklaya yoklaya arkasındaki adamı buldu. Onun başını kendisine doğru çekti. Dudaklarına yaklaştırdığı kulağa, «Ses çıkarmadan yere yat,» dedi. «Arkandakine de bunu söyle. Emri bütün sıra tekrarlasın.»

Bruce karanlıkta hareketsiz kalmış dinliyor ve ileriye görebilmek için gözlerini zorluyordu.

Arkasındaki jandarmanın usulca ayak bileğine vurduğunu duydu. Bütün askerlerin yere yattığı anlaşılıyordu.

«Pekâlâ. Artık gidip bir bakalım.» Bruce branda kemerinden bir el bombası çıkardı; pimini çıkararak göğüs cebine soktu. Sonra ayaklarıyla rayların arasındaki bağlama demirlerini yoklaya yoklaya ilerledi. On adım attıktan sonra durdu. Durur durmaz da tam ilerisinde çakıl taşının çıkırdadığını duydu. Boğazı sıkıştığı için soluk alamıyordu ve midesine bir ağrı saplanmıştı.

Kendi kendine, «Onların hemen ardındayım,» dedi. «Tanrım şimdi ateş açacak olurlarsa...» Bombayı tutan elini ağır ağır geri çekti.

«Bunu biraz ileriye savurmam ve hemen yere yatmam gerek. Beş saniye çok uzun bir süre sayılır. Bunu duyar duymaz ateşe başlayabilir ler.»

Sağ eli gerideyken dizlerini büktü. Ağır ağır diz çöktü.

Tamam, diye düşündü. Aynı anda gökyüzünde bir şimşek çaktı ve Bruce ileriye gördü."

Grimsi bulutlara doğru yükselen tepeler kapkaraydı. Bir leopar... altın ve siyah renkli bir leopar Bruce'un karşısında duruyordu.

Leopar karanlıkta patlamayı andıran bir ses çıkararak homurdandı. Bruce umutsuzlukla tüfeğini kaldırmaya çalıştı. Ama tüfek sol kolundaydı ve öteki kolunu da bombayı atmak üzere geriye doğru germiştir.

«Bu kez işin bitik,» diye düşündü. «Bu sefer hesabın görülecek işte.»

Sonra leoparın çalılarının arasına girerek uzaklaşmasını kulaklarına, inanamayarak dinledi.

Hayvan koşarken otlar hışırdadı ve hışırtı gitgide uzaklaşıp duyulmaz oldu.

Bruce elinde patlamaya hazır bombayla sırt üstü yattı. Sinirinden çılgınca gülmek istiyordu.

Ruffy'nin endişeli sesi geldi kulaklarına. «Bir şeyin yok ya Patron?»

Bruce, «Bir leoparmış,» diye karşılık verirken sesinin cılızlığına şaşıtı.

Jandarmalar aralarında mırıldandılar. Sonra ayağa kalkarlarken çatırtı ve takırtılar oldu.

Biri güldü.

Bruce, «Bu kadar gürültü yeter,» diye söylenerek ayağa kalktı. Cebindeki pimi bulup el bombasına taktı. Çevresini yoklayarak düşürmüş olduğu sopayı yakaladı ve sıranın başındaki yerini aldı.

«Haydi gidelim.»

Ağzı kurumuş, solukları çok sıklaşmıştı. Le oparı gördüğü an geçirdiği şok yüzünden yanaklarının yandığını hissediyordu.

Bruce 'Heyecandan kanıma fazla adrenalin karıştı.' diye düşünerek karanlıkta gülümsüyordu. 'Soluk soluğa kaldım. Hem gece sona ermeden yine korkuya kapılacağımı da biliyorum.'

Yirmi altı adam tepeye tırmanıyordu ve hepsinin de sinirleri gerilmişti. Bruce onlardaki gerilimi

arkadan yankılanan hafif ayak seslerinden, omzunu tutan elden, zaman zaman burnuna gelen ter kokusundan anlıyordu. Korkuyla dökülen ter madeni eriten asit gibi kokardı.

İleride tepelerin üstüne çökmüş olan bulutlar yavaş yavaş kalktı ve Bruce dorukların siluetlerini gördü. Bulutların altlarında bir pırıltı olduğu için hava eskisi kadar karanlık değildi artık. Hafif turuncu bir ışık yansıdı, yoğunlaştı ve sonra yine hafifleyip kayboldu. Bruce buna anlam verememişti. Doğayı düşünürken sınırlarının biraz rahatladığını hissetti. Ayaklarının altında yer daha da dikleşmişti. Öne doğru eğilerek son yarım mili böyle aştı ve sonunda doruğa erişti.

Bruce birden bulutların parlamalarının nedenini görerek, «Aman Tanrım,» diye içini çekti.

Haydutlar Port Repreive'i yakıyorlardı. Rıhtımın oradaki binalar iyice tutuşmuştu.

Bruce bakarken, damlardan birinin içe doğru çökerek çevreye kıvılcım yağdığını gördü. Dört duvar dimdik duruyor, pencerelerin tahta kısımları alev alev yanıyordu. İstasyondaki binalar union Miniere Şirketinin bürosuyla otel dışında kasaba merkezindeki evler de yakılmıştı. Bruce hemen St. Augustine tarafına bir göz attı. Orası karanlıktı. Ne alevler, ne de bir ışık gözükiyordu.

Bruce hafif bir huzur duyar gibi oldu.

«Belki de orasını fark etmediler,» diye düşündü. «Ya da yapmadan oraya gitmelerine vakit kalmadı.» Tekrar Port Repreive'e bakarken dudakları gerilip bir çizgi halini aldı. «Kafasız, ahlaksız, namussuzlar!» Kasabanın böyle yok yere tahrip edilmesini seyrederken öfkesi artmaya başlamıştı.

Kendi kendine, «Bunu yapmakla ellerine ne geçeceğini umuyorlar?» diye sordu.

Sonra arkasındaki adam döndü.

«Burada mola vereceğiz. Fakat konuşmak ve sigara içmek yok.»

Emrin sıra boyunca hoşnutlukla tekrarlandığını duydu. Adamlar donanımlarını usulca indirip kayalık yere oturdular. Bruce içinde dürbün bulunan mahfazayı aldı.

Dürbünü yanan kasabaya çevirdi.

Alevler yüzünden ortalık aydınlıktı ve yoldaki adamların yüzlerini bile seçebiliyordu. İyice silahlandırılmış olan zenciler gruplar halinde dolaşıyorlardı; hallerinden huzursuz oldukları belliydi. Çoğunun elinde şişeler vardı ve bazıları sendeleyerek gidiyordu. Bruce sayılarını saptamaya çalıştı ama bu olanaksızdı.

Çünkü adamlar binalara girip çıkıyor, gruplar halinde toplanıyor ve ayrılıyorlardı.

Gözlerini dinlendirmek için dürbünü göğsüne bıraktı. Karanlıkta yanibaşında bir hareket duydu. Başını çevirince taşıdığı yük dolayısıyla daha da iri yarı gözüken Ruffy'i seçti. Tüfeğini bir omzuna, mermi dolu bir sandığı öteki omzuna vurmuştu.

Boynuna da yarım düzine el bombası dolu bir asker çantası asmıştı.

«Orada eğleniyorlar galiba, Patron?»

Bruce isteksizce, «Evet öyle,» dedi. «Sen de biraz dinlenmelisin Ruffy.»

«Tabii neden olmasın?» Mermi sandığını indirip üstüne oturdu. «Geride bıraktığımız insanlardan birini olsun görebildin mi?»

Bruce yine dürbünü kaldırarak istasyonun arkasındaki bölgeyi taradı. Orası karanlıktı ama gölgelerin arasında duran bir kamyonun dikdörtgen biçimini seçti.

«Kamyon hâlâ orada,» diye mırıldandı. «Fakat kimseyi göremiyorum...»

O sırada binalardan birinin saz damı aleve alev yanarak istasyonu aydınlattı.

Kamyon da iyice belli oldu.

Bruce içini çekti. «Evet, onları görebiliyorum.» Zavallılar istasyonda öldürüldükleri yerlerde yatıyorlardı. Kırılmış oyuncaklar gibi ufak ve hareketsizdiler.

Ruffy, «Ölmüşler mi?» diye sordu.

«Ölmüşler.»

«Kadınlar?»

«Bilemiyorum...» Bruce dikkatle baktı. «Ama orada kadın cesedi olduğunu sanmıyorum »

«Hayır.» Ruffy'nin sesi yumuşak ve çok kalındı. «Onlar kadınları öldürmezler.

Onları otele götürmüş, yararlanmak için de sıraya girmişlerdir. Sadece dört kadın...

Onlar da sabaha çıkmazlar. Oradaki alçaklar bu şekilde bir fili bile öldürebilirler.»

Düşünceli bir tavırla yere tükürdü. «Ne yapacaksın. Patron?»

Bruce bir süre cevap vermedi. Sonra dürbünü kaldırarak tekrar kasabaya baktı.

Tank savar topu son gördüğü yerde duruyordu ve namlusu da sanki suçlar gibi Bruce'a doğru çevriliydi. Kamyonlar Union Miniere binasının önüne park edilmişti.

Tankerin kırmızı sarı boyasını ve Shell işaretinin bile seçebiliyordu.

Bruce, «Bunun dolu olduğunu umarım,» diye düşündü. «Bizi Elizabethville'e götürmesi için bol benzine gerek var.»

«Ruffy, adamlarına söyle. O tangere ateş etmesinler. Yoksa eve yürüye yürüye döneriz.»

Ruffy, «Söylerim,» diye mırıldandı. «Fakat o deli Arapları bilirsin. Bir kez ateşe başladılar mı,, kurşunları bitene dek durmazlar ve mermilerin ne tarafa gittiğine de pek aldırmazlar.»

«Tepenin dibine inince iki gruba ayrılacağız. Sen ve ben adamlarımızla bataklığın kenarından geçip kasabanın öbür ucuna çıkaracağız.

Teğmen Wally Hendry'e buraya gelmesini söyle.»

Bruce Wally gelip onlara katılana dek bekledi.

Üçü birbirlerine yaklaşıp çömelince, planını açık lamaya koyuldu.

«Hendry, adamlarını Ana Caddenin tepesinde etrafa yaymanı istiyorum.

İstasyonun karanlık olan tarafını tutun. Ruffy'le ben düşmana ateşe başlayana kadar da adamlarını zaptet. Biz hazır olmadan ateşe başlamanız işi alt üst edebilir.

O zaman yolculuğumuzun kalanı için kamyonlara değil tabutlara ihtiyacımız olur.

Beni anlıyor musun?»

Wally söylendi. «Peki, anlaşıldı. Ben ne yaptığımı biliyorum.»

Bruce, «Öyle olduğunu umarım,» diye cevap verdi. Sonra devam etti. «Onlara yarın sat>ah dörtte saldıracağız. Yani hava ışımadan.

Ruffy'le kasabaya girerek oteli bombalayacağız.

Serserilerden çoğu orada uyuyordur. El bombaları yüzünden sağ kalanlar sokağa fırlayacaktır.

İşte o zaman ateş açabilirsin. Fakat daha önce almaz. Onlar ortaya çıkana kadar bekle. Anlaşıldı mı?»

Hendry homurdandı. «Amanın benim bir ahmak olduğumu, İngilizce anlamadığımı mı sanıyorsun?»

Bruce wally'nin söylenmesine aldırmış etmedi. «İlki grubun ateşi arasında kalacak olan haydutlardan çoğu ölecektir. Fakat geriye kalanlara toplanıp hazırlanmaları için fırsat vermemeliyiz. Onlara iyi saldır. Siper alacak olurlarsa da onları izle ve işlerini bitir. Bu işi beş, on dakikada bitiremezsek başımız belâda demektir. Bizden üç kat fazlalar. Baskın yaparak onları şaşırmamız ve böylece başarı kazanmamız gerek.

Şaşkınlık faktöründen yararlanmamız çok önemli.»

Wally onun taklidini yaptı. «Şaşkınlık faktöründen yararlanacağız. Neden böyle süslü sözler ediyorsun sanki? Sadece o namussuzları gebertelim yeter.»

Bruce karanlıkta hafifçe gülümsedi. «Pek âlâ namussuzları temizle. Fakat bunu mümkün olduğu kadar çabuk yap.» Ayağa kalkarak fosforlu saatine baktı. «Şimdi tam onbuçuk. Onlara saldırmak için aşağıya ineceğiz. Benimle gel, Hendry. Adamları iki gruba ayıralım.»

Bruce ile Wally, sıra boyunca giderek her askerle ayrı konuştular.

«Sen Teğmen wally'le gideceksin.»

«Sen benimle geleceksin.»

Bruce İngilizce konuşan iki çavuşu Wally'

nin yanına verdikten sonra kalan jandarmaları çabucak iki gruba ayırdı. Ondan sonra da el bombası dolu asker çantalarını dağıttı. Tek sıra halinde bayırdan aşağıya inmeye başladılar.

Bruce, «Seni burada bırakıyoruz, Hendry,» diye fısıldadı. «Hemen silaha sarılma. Benim el bombalarımı bekle.»

«Peki, oldu. Bu işi biliyorum.»

Bruce, «Talihin açık olsun,» dedi.

Wally, «Canın cehenneme Yüzbaşı Curry,» diye karşılık vererek uzaklaştı.

«Gel, Ruffy.» Bruce adamlarını kıyıdan bataklığa soktu. O anda çamurlu pis sular dizlerine kadar çıktı. Sağa gitmeye çalışırlarken, çamurlu sular önce bellerine, sonra da koltuk altlarına kadar yükseldi. Adamlar ilerlerken çamurlar onları yutmak ister gibi sesler çıkarıyor, pis kokulu bataklık gazlarını kusuyorlardı.

Sivrisinekler yoğun bir bulut gibi Bruce'un yüzünün çevresine toplandılar. Soluk alırken sivrisinekler ağzına kaçıyor; göz kapaklarına konmamaları için durmadan göz kırpıyordu. Miğferinin altından süzülen ter kaslarına asılıp kalıyor, bataklık otlarının köklerin ayaklarına takılıyordu. Çok ağır ve zorlukla ilerleyebiliyorlardı.

Bruce zaman zaman yüksek bataklık otları yüzünden kasabayı da gözden kaybediyordu. On beş dakikadan daha fazla süre ışıkları göremez oluyordu. Oysa Bruce bu alevlere bakarak yol almaktaydı.

Ancak bir saatte Port Repreive'in açığından dolaşabildiler. Bruce hâlâ beline kadar bataklık içinde olmasına karşın dinlenmek için durdu.

Tüfeğini başının üstünde tutmaktan kolları iyi ce ağrımış ve uyuşmuştu.

Ruffy, «Şu anda bir sigara çok iyi olurdu doğrusu. Patron,» dedi.

«Ben de öyle düşünüyorum, Ruffy.» Yüzünü ceketinin koluyla sildi. Alnında ve göz çevresinde sivrisinek ısırıkları ateş gibi yakıyordu.

«Hayatını kazanmak için ne iş,» diye fısıldadı.

Ruffy, «Eğer sağ kalırsan talihlilerden biri sayılacaksın,» diye karşılık verdi.

«Bana kalırsa yarın sabaha kadar ölenler olacak.»

Fakat ölüm korkusu, vücutlerinin yorgunluğu ve rahatsız durumları yüzünden unutulmuş gibiydi. Bruce, neredeyse savaşa gittiğini bile anımsayamayacaktı. O anda bileklerinden içeriye girip bacaklarına doğru çıkan sülükler onu daha çok endişelendiriyordu. Sülükler bu gidişle kasıklarına da erişebilirlerdi. O anda fermuarlı pantolonların çok daha kullanışlı olduğunu düşünmekten kendisini alamadı.

«Buradan gidelim, Ruffy?» diye fısıldadı.

«Adamlarına sessiz olmalarını söyle.»

Usul usul kıyıya yaklaşınca su yine dizlerine kadar indi. Ama artık ilerlemek daha gürültülü oluyordu. Dizleri her sefer suyu yararken şıkırtılar duyuluyor, bataklık otları onlara sürünerek hışırıyordu.

Bataklığın üstündeki beton geçide geldiklerinde saat ikiye yaklaşıyordu.

Adamları bataklık otlarının arasında çömelir bırakan Bruce usulca bataklığın üstündeki beton geçidi izledi.

Kasabanın kenarındaki kuru topraklara varana dek iki büküm ilerledi. Haydutlar herhangi bir yere nöbetçi dikmeye gerek görmemişlerdi. Çatırdayarak yanan evler dışında kasabada ses çıkmıyordu. Anlaşılan oradakiler iyice içip sızmışlardı.

Bruce geri dönerek adamlarını çağırmaya gitti. Beton yoldan geçtikten sonra onları kasabanın eteklerine yaydı. Askerler ikişer ikişer bekleyeceklerdi. Bu işin daha başında, askerleri tek başına bırakmamak gerektiğini öğrenmişti. Bir Afrikalının cesaretini en çok kıran şey tek başına kalmaktı. Hele gece vakti hortlakların dolaştığı sırada onlar yalnızlıktan pek korkarlardı.

Bruce her çifte dikkatle emir verdi.

«El bombalarını duyunca caddedeki ya da penceredeki herkese ateş edeceksiniz.

Yol boşalınca oradaki binaya sokulacaksınız. Her eve bomba atın ve Teğmen Hendry'nin öbür yönden gelecek olan adamlarını bekleyin. Anladınız mı?»

«Anlaşıldı.»

«Dikkatli ateş edin. Her sefer nişan alın. O köprüde yaptığınız gibi rasgele kurşun sıkmayın. Tanrı aşkına oradaki tankere de ateş etmeyin. Eve dönebilmek için ona ihtiyacımız var.»

Bruce kolundaki fosforlu saate bakınca üç olduğunu gördü. Yani trenden ayrılalı sekiz saat olmuştu. Bruce'un son uyumasından beri de yirmiiki saat geçmişti. Ama yorgun sayılmazdı.

Sadece vücudu sızlıyor ve gözleri yanıyordu.

Bununla, birlikte kafası çok iyi çalışmaktaydı.

Port Repreive'in eteklerinde alçak ağaçlar ve dikenlerin arasına, Ruffy'nin yanına uzandı.

Rüzgâr yanan kasabanın dumanlarını onlara getiriyordu. Bruce, 'Yorgun değilim,' diye düşünüyordu. 'Çünkü ölümle başka bir randevuya gidiyorum.'

Kendi kendine, «Korku tıpkı bir kadına benziyor,» dedi. «Onun pek çok yüzü ve sesi var. O kadın ve ben de erkek olduğum için daima ona dönmem gerekiyor. Ancak bu seferki randevudan kaçınmama imkan yoktu. Bu kez kasıtlı onu arıyorum.

Onun şeytan ruhlu bir dişi olduğunu biliyorum. Ona sahip olduktan sonra sarsılacağımı, midemin bulanacağını da biliyorum. O zaman, 'Bu son,' diyeceğim. 'Bir daha asla olmayacak.'

Ama bu arada tekrar ona gideceğimi de kesinlikle bileceğim. Ondan nefret edeceğim ve korkacağım fakat yine de onu arayacağım.

Onu bulmak için dağlara çıktım. Dutoits Kloof Cephesine, Turret Kulelerine, Ağlama Duvarına, Şeytanın Dişi'ne gittim.

Orada bekliyordu. Altı yüz metre derinliğinde sarp bir uçurumu oluşturan taştan bir elbise giymişti. Yüzüne çarpan rüzgârın sesiyle çığlıklar atıyordu. Sonra sarp Berg'de, ayak altında kırılan buzlar gibi uyumlu bir şıkırtı halini aldı.

Paralanan kaya ellerimin altında kımıldanırken, o boş kalan bir naylon ip gibi fısıldıyordu.

Onun ardı sıra Sabi ve Kuangwa kıyılarındaki Jessie otlaklarına girdim. Orada yaralı bir yaban öküzü kılığına girmiş, ağzından kan damlayarak bekliyordu. Onun kokusu da benim terimin ekşi, sert kokuşuydu. Tadıysa ağzıma gelen çürük domates tadını andırıyordu.

Onunla karanlık bir köprüde karşılaştık ve gözleri süngüler gibi parlıyordu; ama bu gecekinin tersine benim istediğimle olan bir karşılaşma değildi o. Beni zorlamıştı.

Ondan nefret ediyorum. Fakat o bir kadın ve ben de bir erkeğim.»

Bruce kolunu kaldırarak saatini görmek için bileğini çevirdi.

«Saat dörde çeyrek var, Ruffy. Gidip bir bakalım.»

«İyi fikir, Patron.» Ruffy karanlıkta beyaz dişlerini göstererek güldü.

Kendi kalbi bir savaş davulu gibi çarptığı ve ağzı iyice kuruduğu için, gerçeği bilmek isteyerek birden sordu. «Korkuyor musun, Ruffy?»

«Patron, bazı sorular erkeklere sorulmaz.»

Ruffy, ağır ağır kalkarak öne doğru eğildi. «Gidip etrafa bir bakalım.»

Birlikte çabucak kasabaya daldılar. Yolu izleyip çitlerin, binalarına gölgelerine gizlenerek yürüdüler. Gözleriyle her tarafı araştırıyorlardı Kesik kesik solurlarken sinirleri iyice gerilmişti.

Sonunda otele eriştiler.

Pencerelerde hiç ışık yoktu; terkedilmişse benziyordu. Fakat Bruce ön verandaya serilip uykuya dalmış olan insanları seçti.

«Orada kaç kişi var dersin, Ruffy?»

«Bilmiyorum. Belki on, onbeş.» Ruffy'nin sesi soluktan farksızdı. «Kalanlar içeride olacaktır.»

«Kadınlar nerede acaba? Onlara dikkat etmelisin.»

«Kadınların çoktan öldüğüne inanabilirsin.»

«Pekâlâ, öyleyse arka tarafa dönelim.»

Bruce derin bir soluk olarak, alevlerin aydınlatdığı altı metre genişliğindeki açık sokağı çabucak aştı ve otelin köşesine geldi. Gölgeye sığınıp durunca, yanı başında duran Ruffy'i hissetti. «Salona bir bakmayı istiyorum. Bana kalırsa çoğu orada olmalı,» diye fısıldadı.

Ruffy bunu kabul etti. «Sadece dört yatak odası var. Subaylar yukarıda, kalanı da salonda olabilir.»

Bruce çabucak köşeyi dönünce, ayaklarına yumuşak bir şey takıldığı için tökezlendi. Bunun ayaklarının dibinde kımıldadığını hissetti.

Dengesini korumaya çalışarak telaşla, «Ruffy!» diye fısıldadı. Duvarın yanında toprağa yatmış bir adama takılmıştı ayakları. Adamın çıplak göğsüne vuran alevlerin ışığını ve yana attığı elindeki şişenin pırlıltısını görebiliyordu artık. Adam doğrulup oturdu ve bir şeyler mırıldandıktan sonra acı acı öksürmeye başladı. Boş eliyle ağzını silerken de küfre başladı. Bruce dengesini bularak tüfeğinin süngüsünü kullanmak için durdu. Fakat Ruffy daha çabuk davranmıştı. Adamın göğsüne ayağını dayadı ve onu sırt üstü yatırdıktan sonra, öyle durup bir kürekle patatesleri çıkaran bir çiftçi gibi süngülü tüfeğini kullandı. Birden ağırlığını tüfeğe verince süngü adamın gırtlığına girip kayboldu.

Vücut geriliverdi. Bacaklar dümdüz uzanmış, kollar kazık kesilmişti. Parçalanmış soluk borusundan hafif bir hava yükseldi. Ve sonra vücut ölüm yüzünden gevşedi. Ruffy süngüsünü çekerek cesedin üstünden atladı.

Bruce, «Ucuz atlattım,» diye düşünüyor ve o ustalıkla öldürme karşısında duyduğu dehşeti bastırmaya çalışıyordu. Adamın gözleri adeta gülünç sayılacak bir hayretle açılmıştı. Şişe hâlâ elindeydi. Göğsü çıplaktı. Düğmeleri açık pantolonun önü kuruyan kanlardan sertleşmişti.

Bruce bunun adamın kanı olmadığını hiddetle tahmin etti.

Mutfağı geçtiler. Bruce orasının boş olduğunu gördü. Beyaz fayans duvarlar hafif ışığı yansıtıyor, masada ve muslukta yığılı duran kullanılmış tencere ve tabaklar seçiliyordu. Baro eriştiler. Peykenin

üstündeki fırtına lambası hafif, sarı bir ışık veriyordu. Yarı açık pencereden içkinin pis kokusu yükselmekteydi. Raflarda şişe kalmamıştı. Adamlar peykenin üstünde uyuyorlardı. Bir kısmı da köpekler gibi kıvrılıp yere yatmıştı. Çevrelerinde kırılmış kadehler, paralanmış eşyalar ve tüfekleri vardı. Biri dışarıya kusup kireç boyalı dış duvarda sarı bir iz bırakmıştı.

Bruce Ruffy'nin kulağına, «Burada dur,» diye fısıldadı. «Ben dönüp öne gideceğim. Böylece hem verandaya, hem de salona bomba atabilirim. İlk el bombasının patladığını» duyana kadar bekle.»

Ruffy başını sallayarak tüfeğini duvara dayadı ve iki el bombası çıkarıp pimlerini çekti.

Bruce usulca köşeyi dönüp yan duvar boyunca süzüldü. Salonun pencerelerine erişti.

Bunlar sıkıca kapalı olduğu için eğilip camdan baktı. Açık kapıdan süzülen lambanın ışığı burasını da biraz aydınlatıyordu. Burada da adamlar yerlere uzanmış ve karşı duvarın dibindeki divanlara yatmışlardı. Horlamalarından orada en az yirmi kişi olduğunu tahmin ederek acı acı gülümsedi. Nasıl bir kıyamet kopacaktı!

Sonra basamakların dibinde bir şey dikkatini çekti ve yüzündeki gülüş sabitleşti.

Dudakları gerilerek dişleri ortaya çıktı ve gözleri birer çizgi halini aldı. Dört kadının çıplak vücudünden oluşmuş bir et kümbeltisi vardı orada. Onlar gayelerine hizmet ettikten sonra atılmışlardı. Haydutların uyumaları için yer gerekince hepsi bir kenara sürüklenmişti. Şimdi dökülen saçlar, çıplak kollar ve bacaklar birbirine karışıp, cesetler üstüste yığılmıştı.

Bruce, «Bundan sonra acıma olamaz,» diye düşündü ve o anda korkusunun yerini nefret aldı. Kadınlara dikkatle bakınca yatışlarından onların sağ olmadıklarını anlamıştı. Bundan böyle acımasına da imkan yoktu!

Tüfeğini sol koluna takarak avuçlarını el bombalarıyla doldurdu. Bunların pimlerini çıkarıp çabucak köşeye gitti. Böylece oradan kapalı verandanın tamamını görebilecekti. İki el bombasını uyuyan adamların arasına yolladı. Bombaların betona çarparken çıkardıkları madeni sesi ve patlama mekanizmasını ve hazır olduğunu belirten çatırtıyı duydu. Hemen salon penceresinin altına çömeldi. Asker çantasından iki bomba daha çıkarıp pimleri çekerek kapalı pencerelerden içeriye salladı. Kırılan camların sesi verandadan gelen çift patlamaya karıştı.

Odada biri hayret ve telaşla bağırdı. Sonra Bruce'un tepesinde kalan pencereler dışarıya doğru patladı. Cam kırıkları yağmur gibi üstüne yağdı.

Bruce pencere yerindeki kocaman delikten iki bomba daha sallarken, patlamadan kulakları sağır gibi olmuştu. Salondan feryatlar, iniltieler geliyordu.

Ruffy'nin bombaları barın çift kanatlı kapısından içeriye uçtu. Bruce'un bombaları da korkunç beyaz bir alev salarak gökgürültüsü gibi salondaki sesleri bastırdı.

Bruce içeriye iki bomba daha attıktan sonra verandanın köşesine koşup silahını kolundan indirdi.

Elleriyle yüzünü örtmüş, parmaklarının arasından kanlar sızan bir adam alçak verandadan Yuvarlanarak dizlerinin üstünde sürünmeye başladı. Bruce çok yakından vurduğu için adam o anda sırt üstü yere düşüp bacaklarını açarak hareketsiz kaldı.

Bruce geriye, yola bakınca iki kişi daha gördü ama daha tüfeğini kaldırıp ateş edemedi kendi

jandarmaları onları vurup yoldan toz kaldırdılar.

Bruce veranda duvarından atladı. Bağırıyordu fakat çıkardığı sesin bir anlamı yoktu.

Korkusuz, heyecanlı ve bir an önce binaya, onların orasına girmeye istekliydi. Verandadaki cesetlere takılarak sendeledi. Yolun alt tarafından açılan bir yaylım ateşinin mermileri yüzünün hemen önünden geçti.

Ateşe başlayan kendi adamlarıydı.

Hiddete kapılmadan, «Budala serseriler!» diye gürledi. Korkmuyor, öfkelenmiyor sadece, bağırma isteği duyuyordu. Ana kapıdan geçerek salona daldı. Burası oldukça loştu, ama yine de karanlık ve düşen sıvaların tozlarına rağmen etrafını seçebiliyordu.

Merdivende beliren bir adam ansızın ateş edince, bir mermi Bruce'un bacağına üstünü yaktı. Buna, nişan almadan kalça hizasından karşılık verdi. Adam bağırarak merdivenden koşup sahanlıkta kayboldu.

Bruce sağ elindeki bombayı savurup sahanlığın altına çarpmasını seyretti.

Kapalı yerdeki patlama binayı sarstı. Bombanın beyaz alevi içeriye ve yukarıya kaçmaya çalışan adamı aydınlattı. Adam birden havalanarak parça parça olup aşağıdaki odaya düştü.

Bruce merdiveni üçer üçer atlayarak çıkıp yatak odalarının olduğu koridora girdi.

Yarı sar hoş ve uykulu bir adam şaşkın şaşkın bir kapı dan çıkmaya çalışıyordu.

Karnına sıkıdığı bir tek kurşunla biçti onu. Sonra cesedin üstünden atlayarak ikinci yatak odasının tepe camından içeriye bir bomba savurdu. Aynı şeyi üçüncü odaya da yaptıktan sonra, o korkunç patlamalar,, bağırımlar sırasında tekmeyle dördüncü kapıyı açtı.

Bir adam karşıda durmuş elinde tabancasıyla Bruce'u bekliyordu. İkisi aynı anda ateş ettiler. Haydutun kurşunu Bruce'un miğferine çarparak sekerken, başını da şiddetle geriye itti.

Bu darbe Bruce'u hızla yan duvara savurdu. Fakat bu arada o da arka arkaya ateş etti. Her kurşun hedefe erişip adamı karşı duvara zımba ladı.

Diz üstü çöken Bruce sersemlemişti artık.

Kulaklarında sanki bir milyon aç sivrisinek vızıldıyordu. Silahını tekrar doldururken elleri eski hünerini yitirmişti. Ayağa kalkınca dizlerinde kesiklik hissetti ama elindeki dolu tüfek sayesinde yine güçlü bir erkekti.

Koridorda başka biri üstüne geldi. Karanlıkta, koyu renkli kocaman bir adam saldırıyordu.

Onu öldürmeliydi! Öldürmeliydi!

«Ateş etme, Patron!»

Gelen Ruffy'di. Tanrıya şükürler olsun Ruffy gelmişti!

«Kalan oldu mu?»

«Hepsi tamam, Patron. Onları iyi temizledin.»

Bruce kulaklarının uğultusu yüzünden bağırmak zorunda kaldı. «Kaç kişi?»

«Kırk kadar var. Tanrım ne pis iş! Her taraf kan içinde. O el bombaları...»

«Başkaları da olmalı.»

«Evet fakat burada yok, Patron. Gidip dışarıdaki çocuklara biraz yardım edelim.»

Birlikte koşarak koridordan geçip merdiveni indiler. Salonun yerleri ıslak ve yapışkandı. Her tarafta cesetler yatıyordu. Kan ve paralanmış barsaklar yüzünden mezbaha gibi kokuyordu.

Biri, hâlâ sağdı. Elleri ve dizleri üötünde kapıya, doğru sürünmeye çalışıyordu.

Ruffy iki el ateş ederek onu yere yapıştırdı.

«Ön kapıdan çıkma, Patron. Bizim çocuklar seni mutlaka vururlar. Pencereden atla.»

Bruce pencereden dışarıya fırladı; korunmak için yuvarlanarak veranda duvarının arkasına girdi, sonra bir anda diz üstü doğruldu. Çok güçlü ve vurulamaz olduğuna inanmıştı. Ruffy de yanındaydı.

Ruffy, «İşte bizim çocuklar geliyorlar,» diye haber verdi. Bruce onların yolda yaylım ateş etmek ya da bomba atmak için durduklarını, sonra tekrar koştuklarını gördü.

«İşte Teğmen Hendry'nin grubu da orada.»

Aksi yönden çıkan jandarmalar da aynı şekilde bir koşuyor, bir durup ateş ediyorlardı. Bruce wally'nin onların yanında olduğunu gördü. Tüfeğini kalçasına dayamıştı ve ateş edince silahın tepmesiyle bütün vücudu sarsılıyordu.

Birden silahsız bir adam gizlendiği bakkal dükkanından çıkarak yola koştu.

Başını eğmiş kollarını sallayarak olanca gücüyle koşuyordu.

Bruce onun yüzündeki paniği görece kadar yakındaydı. Adam ağır çevrilen filmlerdeki gibi yavaş yavaş hareket ediyordu sanki. Alevler onu acımasızca aydınlatıyor, şekilsiz gölgesini önüne düşürüyordu. Kurşunlar vücudüne saplanınca hemen, düşmedi; ayakta sendeleye sendeleye bir daire çizdi. Saldıran arılan kovmak ister gibi kollarını kaldırmış sallarken, mermiler vücudüne saplanıyor, elbisesinden toz kaldırıyorlardı. Bruce'un yanında duran Ruffy, dikkatle nişan alıp onu başından vurarak bu işi bitirdi.

Bruce itiraz etti. «Daha fazla olmaları gerek. Onlar nerede gizleniyorlar?»

«O büroda sanırım.»

Bruce hemen başını çevirerek Union Miniere Binasına baktı. Pencereleler karanlıktı ama birinin hareket ettiğini görür gibi oldu. Hemen wally'nin adamlarına döndü.

Onlardan dördünün wally'nin ardı sıra koştuklarını fark etti.

Olanca sesiyle, «Herdry!» diye haykırdı.

«Dikkatli ol.» Binanın sağ tarafındaki büroya dikkat et!»

Ama çok geç kalmıştı. Karanlık pencerelerden patlayan tüfeklerin namlularından çıkan alevler gözükte. Koşan küçük gruptakiler biçildiler.

Bruce'la Ruffy birlikte ateş ederek otomatik tüfeklerini pencerelere boşalttılar.

Bruce silahını tekrar doldururken, wally'nin adamlarının vurulduğu yere baktı yine.

wally'nin hâlâ ayakta olduğunu görünce gözlerine inanamadı. Tek sağ kalan oydu.

Wally zikzaklar çizerek koşup «onların yanına erişti; alçak duvarın üstünden atlayıp yere çöktüler.

Bruce, «Yaralı mısın?» diye sordu.

«Yok canım, Hadlerine mi düşmüş. Namussuzlar ateş etmesini bile bilmiyorlar.»

Wally kafa tutar gibi haykırırken sözleri sessizlikle uzaklara kadar yayıldı. Tüfeğini çabucak tekrar doldurdu. «Yana çekil,» diye homurdandı. «Şu namussuzları taramama izin ver.» Tüfeği kaldırıp kundağını duvara dayadıktan sonra, dipçiği omzuyla destekledi ve şirket binasına ateşe başladı.

Bruce silah sesleri arasında bağırdı. «Ben de bundan korkuyordum işte. Şimdi kasabanın tam ortasında bize karşı koyan küçük bir kuwet var. Orada onbeş, yirmi kişi olabilir. Onları binadan çıkarmamız günler alabilir.» İstasyonda duran üstü brandayla kapalı kamyonlara büyük bir istekle baktı. «Hem adamlar bulundukları yerden kamyonları koruyabilirler. Amacımızı anlayınca tankere ateş eder, böylece kamyonları da havaya uçururlar.»

Alevler tankerin parlak sarı ve kırmızı boyasına vuruyordu. Açıkta duran tanker çok kocaman ve korunmasız görünmekteydi. Yok olması için atılan yüzlerce kurşundan bir teki yeterliydi .

Sonunda, «Onlara saldırmamız gerek,» diye kararını verdi. wally'nin grubundan kalanlar şirket binasının arkasına mevzilenmişlerdi. Oradan ateş ediyorlardı. Bruce'un grubu otele erişmiş, pencerelerin ardına yerleşmişti.

«Ruffy.» Bruce dev zenciye omzundan tuttu.

«Yanımıza dört adam alarak şirket binasının arkasına geçeceğiz. Orada sadece yirmi metre kadar korunmasız bir yer var. Onu aşp bir duvarın dibine sığındık mı bize ilişemezler. Böylece içeriye el bombası da atabiliriz.»

Ruffy'nin sesi gökgürültüsü gibiydi. «Buradan o yirmi metre, yirmi mil gibi gözüküyor.»

Ama yine de çuvalla el bombasını alarak veranda duvarının arkasından sürüne sürüne çıktı.

Bruce, «Gidip dört adam seç,» diye emir verdi.

«Peki, Patron. Seni mutfakta bekleyeceğiz.»

«Hendry, beni dinle.»

«Evet. Ne var?»

«Oradaki köşeye erişince sana el sallayacağım. O zaman gitmeye hazırız demektir. Yaylım ateşle bizi mümkün olduğu kadar korumaya çalış. Adamların da kafalarını duvarın arından çıkarmasınlar.»

Wally, «Tamam,» diyerek tekrar ateşe başladı.

«Biz binaya yaklaşınca üstümüze ateş etmemeye çalış.»

Wally dönüp Bruce'a bakarak pis pis güldü..

«Biliyorsun yanlışlıklar olabilir. Söz veremem.

Ayrıca sana nişan almak çok zevkli iş doğrusu.»

Bruce, «Şakanın sırası değil,» dedi.

Wally yine sırıttı. «Şaka eden kim?»

Bruce mutfakta bekleyen Ruffy'le dört jandarmanın yanına gidip onlara «Gelin,» diye işaret etti. Onları mutfak avlusundan geçirip dışarıdaki tuvaletlerin arkasına soktu. Buranın kokusu çok yoğun ve pisti. Köşeyi dönüp yolu aşarak şirketin gerisindeki binaya yaklaştılar. Orada durup cesaret ve güç almak için birbirlerine sokuldular. Bruce mesafeyi gözleriyle ölçtü.

Sonra, «Fazla değil,» diye fikrini açıkladı.

Ruffy söylendi. «Bu görüşe bağlı.»

«Bu yana sadece iki pencere açılıyor.»

«İki tane yetmez mi? Daha başka kaç pencere istiyorsun?»

«Unutma Ruffy. Sadece bir kez ölebilirsin.»

Ruffy, «Bir keresi de yeterli,» diye karşılık verdi.'«Konuşmayı keselim, Patron.

Fazla konuşmak insanı korkak yapar.»

Bruce gölgelerden çıkarak binanın köşesine yaklaştı. Otele doğru el salladı.

Verandanın ucundan kendisine karşılık verildiğini de görür ; gibi oldu.

Derin bir soluk alarak, «Haydi hep birlikte.» dedi. Bir an bekledikten sonra ileriye fırladı. Artık kendisini cesur ve dokunulmaz görmüyordu.

Küçülmüştü; bacakları çok ağır hareket ettiği için de yerinden durur gibiydi.

Arka pencereler «ona bakıyorlardı sanki.

«Şimdi,» diye düşündü. «Şimdi öleceksin.»

1Sonra mırıldandı. «Kurşun nereme girecek?

Ne olur karnıma saplanmasın. Tanrım. Karnıma, saplanmasın.»

Bacakları sertleşmiş, kendi kendine hareket eder gibi onu yarı yola kadar götürdü.

Bruce kendi kendine, «On adım kaldı,» dedi.

«Ne olur bunu aşayım. Fakat sakın kurşun karnıma girmesin, Tanrım. Karnıma saplanmasın.»

Bunun hayali tüylerini ürpertmiş; koşarken karnını olanca gücüyle içine çekmişti.

Birden arka pencereler pırıl pırıl aydınlandı.

Karanlık binada bembeyaz parlak ışıklı dik dörtgenler belirmişti. Pencerelerin camları, yaşlı birinin ağzından saçılan tükürükler gibi etrafa uçuştular. Sonra pencereler yine karardı. Oradan kara dumanlar çıkıyor ve patlamanın etkisiyle Bruce'un kulakları çınlıyordu.

Çok şaşırmıştı. «Bir el bombası! Biri orada bir el bombası patlattı!»

Hiç durmadan arka kapıya erişip hızla dayanarak açtı. Odaya dalar dalmaz dumanlar arasında öksürürken ateşe başladı. Ölmek üzere olan, fakat hâlâ kımıldayan adamlara deli gibi kurşun yağdırıyordu.

Loşlukta gerideki duvarın önünde uzun, beyaz bir şey yatıyordu. Bu bir vücut, çıplak bir beyaz erkeğin vücuduydu. Bruce yaklaşarak eğilip baktı.

«Andre,» dedi. «El bombasını Andre attı.»

Sonra yanına çömeldi.

Beton zeminin üstüne çırılçıplak kıvrılmış olan Andre henüz sağdı ama içindeki kanama canını alıp götürüyordu. Ölmek üzere olduğunun farkındaydı. Bilinci yerindeydi; Bruce'un attığı el bombalarının patlamalarını, sokaktaki yayılım ateşleri, koşan adamların seslerini duyuyordu.

Karanlıklar bağışmalar ve silah sesleri çok yakına gelmişti. Hatta bunlar yattığı odadaydılar.

Gözlerini açtı. Tüm pencerelerde altına çömelmiş adamlar vardı. İçeriye yoğun barut dumanı kaplamıştı. Ateş ettikleri zaman odada patlamalar yankılanıyordu.

Andre buz gibiydi. Bu soğukluk bütün vücudunu kaplamıştı. Hatta göğsüne çektiği elleri bile soğuk ve ağırdı. Sadece karnı sıcak, aynı zamanda inanılmayacak kadar da şişti.

Düşünmek zordu çünkü beyni de buz gibiydi ve silah sesleri kafasını karıştırıyordu.

Penceredeki adamları ilgisizce seyrediyordu. Vücudu yavaş yavaş ağırlığını yitirmekteydi.

Yerden yükselerek odaya tavandan bakar gibiydi. Göz kapakları düştü, kendini zorlayarak gözlerini yeniden açtı. Sonra vücudüne gidebilmek için çabalamaya başladı.

Birden ıslık gibi bir ses doldu odaya. Andre'nin başının üstündeki duvardan sıvalar döküldü. İçerisi uçuk renkli toza bulandı. Penceredeki adamlardan biri sırt üstü devrildi. Elinden kayan tüfeği yere düşerek madeni bir ses çıkardı.

Adam iki defa yuvarlanıp hareketsiz kaldı. Andre'nin eliyle erişebileceği yerde yüz üstü yatıyordu artık.

Andre'nin kafası gözlerinin gördüğü manzarayı güçlölkle incelemeye çalıştı. Biri dışarıdan, binaya ateş ediyordu. Yanındaki adam ölmüştü.

Başındaki yaradan akan kanlar yerde ağır ağır kayarak kendisine doğru geliyordu. Andre yine gözlerini kapattı. Çok yorgundu ve çok da üşüyordu.

Silah sesleri bir ara kesildi. Bu savaş sırasındaki garip sessizliklerden biriydi.

Andre o sessizlikte uzakta birinin bağırdığını duydu.

Sözleri anlıyamamıştı ama sesi tanıdığı için gözleri açılıverdi. İçinde bir heyecan, bir güç hissediyordu. Çünkü duyduğu wally'nin sesiydi.

Hafifçe kımıldanarak yumruklarını sıktı.

Sanki Kafasında bir şarkı çalıyordu.

«Wally benim için geri döndü... Wally beni kurtarmaya geldi.» Başını acıyla, ağır ağır çevirince karnındaki kanlar guruldadı.

Andre, «Ona yardım etmeliyim,» dedi. «Onun tehlikeye düşmesine engel olmalıyım. Bu adamlar onu öldürmeye çalışıyorlar. Onları durdurmalıyım. wally'i öldürmelerine razı olmamalıyım.»

Sonra yanında yatan adamın kemerindeki el bombalarını gördü. Gözlerini bu yuvarlak, cilalı madeni toplara dikerek sessiz sedasız dua etmeye başladı.

«Sevgili Tanrım, benim yanımdasın...»

Eli kan birikintisine doğru uzandı. Silah sesleri kafasına dolduğu için ettiği duayı duyamıyordu. Eli parmaklarının üstüne basarak ilerledi.

Bu el tıpkı pekmeze düşen bir sinek gibi ağır hareket etmekteydi.

«Oh Tanrım, bana yardım et. Şimdi yardımını benden esirgeme. Sen rahimsin.»

El bombasının, düzgün çeliğine değdi parmakları.

«Bizler günahkârlarız... Bu gün, bu saatte...

Sen bizleri bağışla.»

Kazık kesilmiş buz gibi soğuk parmaklarla bombayı kemere tutturan halkayı açmaya çalıştı.

«Tanrım senin...»

Halka çıkırdıyarak açıldı. Andre el bombasını alarak ovucunun içinde sımsıkı tuttu.

«Sevgili Tanrım...»

El bombasını kendine yaklaştırdı, iki eliyle tutarak göğsüne doğru çekti. Sonra bombayı ağzına yaklaştıırıp pimi dişlerinin arasına sıkıştırdı.

«Biz günahkarları bağışla,» diye fısıldıyarak dişleriyle pimi çekti.

«Şimdi... Bu ölüm saatimizde.»

Sonra bombayı atmaya çalıştı. Fakat bomba elinden kayıp hızla yuvarlanarak duvara vurdu. General Moses pencereden dönünce olanı gördü. Ağzı açıldı.

Pespembe bir mağarayı andıran açık ağzının üstünde gözlüğünün camları parlıyordu. El bombası ayaklarının dibindeydi.

Sonra her şey bir parlama ve patlamayla bitti.

Daha sonra geniz yakıcı dumanlar odada döner, duvarlardan sıvalar iner, canlar şangırdıyarak yerlere dökülürken ölmekte olan adamların çığlıkları ve iniltileri duyuldu.

Andre hâlâ sağdı. Yanındaki adamın cesedi, başını ve göğsünü patlamanın şiddetinden korumuştı.

Yüzünü iyice kendisine yaklaşan Bruce Curry'i tanıyacak kadar da canı kalmıştı henüz ama kendisine dokunan elleri hissetmedi.

Bruce, «Andre!» dedi. «El bombasını Andre attı!»

Andre, «Ona söyle,» diye fısıldadı ve sustu.

Bruce mırıldandı. «Neyi Andre?»

«Bu gün ve bu saatte yapmadım. Bu sefer... yapmamam gerekliydi.» Canının tıpkı rüzgârdaki bir mumun alevi gibi içinden uçmak üzere olduğunu hissederek iki eliyle buna siper olmaya çalıştı.

«Nedir, Andre? Ona ne söylemem gerek?»

Bruce'un sesi ydi bu ama ne kadar uzaktaydı.

«Bu sefer... Onun yüzünden...» Tekrar susarak kalan bütün gücünü topladı.

İstedliğini söylemek için olanca gücüyle uğraşırken dudakları titriyordu.

«Bir erkek gibi!» diye fısıldadı ve mumun alevi söndü.

Bruce onu tutarak hafif sesle konuştu. «Evet, bu sefer bir erkek gibi...»

Andre'yi usulca tutarak tekrar yere yatırdı.

Sonra ayağa kalkarak, işkenceyle o feci hale konulmuş olan vücuda baktı. İçinde bir boşluk, bir acı duydu.

Uzaktaki duvarın yanındaki büyük masaya yaklaştı. Dışarıda ateş, gönülsüz bir alkış gibi hafiflemişti. Alevler bir an yükseldi, sonra tümüyle kesildi. Etrafında Ruffy ve dört jandarma heyecanla dolaşüyor, ölüleri inceliyor, ölüm tehlikesinden yeni kurtulmuş insanlara özgü tavırla sıkıla sıkıla gülüyorlardı.

Bruce miğferinin çene kayışını gevşeterek, karşı taraftaki Andre'nin cesedine baktı.

Yeniden, «Evet,» diye fısıldadı. «Bu kez bir erkek gibi davrandın. Böylece ötekiler silindi ve sonuç düzeldi.»

Sigaraları bataklıkta ıslanmıştı. Ama yine de "paketin ortasından bir sigara çekerek, sakın, titremeyen parmaklarla düzeltti. Çakmağını bulup yaktı ve sonra en beklemediği anda elleri titremeye başladı. Dolayısıyla çakmağın alevi de sallandığından iki eliyle yakalaması gerekti. Elleri kanlanmıştı. Bu taze yapışkan kandı. Çakmağı kapatıp dumanı içine çekti. Sigara ona çok acı geldi ve ağzı tükürükle doldu.

Midesi bulanarak tükürüğünü yuttu ve solukları sıklaştı.

«Daha önceleri böyle değildi,» diye anımsadı. «Hatta o gece köprüde bir kanadımızı yarıp geldiklerinde karanlıkta süngüyle onları karşıladığımızda bile böyle değildi. Eskiden hiç bir şeyin anlamı yoktu. Fakat artık yine herşeyi duyuyorum.

Yeni baştan canlandım.»

Birden yalnız kalmak istediğini anlayarak ayağa kalktı.

«Ruffy.»

«Evet, Patron.»

«Burasını temizle. Otelden de Surrier ve kadınlar için battaniyeler getir. Ayrıca istasyonda yatan adamlar için de.» Konuşan sanki başka biriymi. Sesi de çok uzaklardan gelir gibiydi.

«Sen iyisin ya, Patron?»

«Evet.»

«Başın?»

Bruce elini kaldırarak miğferdeki derin çukura dokundu. «Bu hiç bir şey değil.»

«Ya bacağın?»

«Kurşun sadece sıyırdı. Sen işine bak,»

«Peki, Patron. Ötekilerini ne yapacağız?»

Bruce, «Nehre atın,» diyerek yürüyüp yola çıktı. Hendry ile jandarmaları hâlâ otelin verandasındaydılar. Fakat oradaki cesetlerden işe koyulmuşlardı bile.

Süngülerini kasap bıçağı gibi kullanarak kulakları kesiyor ve gerilimle gülüyorlardı.

Bruce istasyona doğru yürüdü. Hava hafifçe aydınlanmıştı. Şafak yaklaşıyordu. Gökyüzü önce mor ve leylak rengine büründü. Sonra ormanın üstünde bir kızılık yayıldı.

Ford araba, isyasyonun platformunda bı raktığı yerde duruyordu. Bruce kapıyı açıp direksiyonun arkasına geçti ve havanın ağırıp güneşin doğmasını seyretti.'

«Yüzbaşı, Baş Çavuş gelmenizi istedi. Size göstermek istediği bir şey varmış.»

Bruce başını dayamış olduğu direksiyondan kaldırarak baktı. Jandarmanın yaklaştığını duymamıştı bile.

«Geliyorum,» diyerek yandaki koltuktan miğferiyle tüfeğini aldı. Adamın ardı sıra maden şirketinin binasına gitti.

Jandarmalar cesetlerden birini kol ve bacaklarından yakalamış bir kamyonu yüklüyorlardı.

«Bir, iki, üç!» Kahkahalar arasında fırlatılan ceset kamyondaki mide bulandırıcı yığının üstüne düştü.

Çavuş Jacques bir adamı topuklarından sürüyerek bürodan çıktı. Ölünün başı basamaklara vuruyor, sürüklendiği yerde ıslak kahverengi bir iz bırakıyordu.

Jacques neşeli neşeli, «Tıpkı domuza benziyor,» diye seslendi. Ceset burnunun üstüne çelik çerçeveli gözlük takmış, tüneliğin önünde sıra sıra nişanlar bulunan, kır saçlı ufak tefek bir adama aitti. Bruce nişanlardan birinin mor ve beyaz çizgili kurdele olduğunu fark etti. Bu Amerikalıların ağır yaralanan askerlerine verdiği 'Mor Kalpli' simgesiydi. 'Bu Kongo'da bile garip bir yağma sayılır,» diye düşündü.

Jacques adamın topuklarını bırakıp süngüsünü çekerek üstüne eğildi. Kır saçlı başa yapışık kulaklardan birini tutup bir süngü darbesiyle kesti. Kesilen et pembeydi, ortasında da kulağın karanlık deliği gözüküyordu.

Bruce büroya girince, buraya sinen mezbaha kokusu yüzünden burun kanatları oynadı.

Ruffy masanın yanında duruyordu. «Şunlara bir bak, Patron.»

Yanında duran Hendry, «Sana Hyde Park' da bir çiftlik almaya yeter,» diye sırıttı. Elinde tuttuğu bir kaleme şiş kebabı yapılacaktı gibi bir düzine insan kulağı geçirmişti.

Bruce sumenin üstündeki endüstri elmaslarına ve iri taşlara baktı. «Evet, bunları biliyorum. Onları önce sayıp öyle torbaya yerleştiren daha iyi olur, Ruffy.»

Hendry itiraz etti. «Yoksa bunları teslim mi edeceksin? Tanrım! onları üçe bölebiliriz. Sen, Ruffy ve ben... Üçümüz de zengin oluruz.»

Bruce kasvetli kasvetli, «Ya da üçümüzü duvarın dibine dizerler,» diye karşılık verdi. «Elizabethville'deki beylerin bunları bildiği fikrine nereden sahip oldun?»

Yine Ruffy'e döndü. «El masaları say ve torbalara koy. Bunlardan sen sorumlusun.»

Sonra odanın dibinde battaniyeye sarılı şekle baktı. Andre de Surrier'ydı o.

«Gömme işi için adam ayırdın mı?»

«Evet, Patron. Altı adamım arkada mezar kazıyorlar.»

Bruce başını salladı. «İyi. Hendry, benimle beraber gel. Gidip şu kamyonlara bakalım.»

Bruce yarım saat sonra son kamyonun kapağını da kapattı. «Tek çalışamayacak olan bu.

Ancak lastiklerini yedek olarak alırız. Karbüratör parçalanmış.» Yağlı ellerini pantolonunun iki yanına sildi. «Tanrıya şükürler olsun tankere ilişilmemiş. Orada dörtbin sekizyüz litre akaryakıt var. Bu dönüş yolculuğumuza bol bol yeter.»

Hendry, «Ford'u da alacak mısın?» diye sordu.

<Evet, yararlı olabilir.»

«Hem o küçük Fransız parçasıyla sen orada daha rahat edersiniz.» Hendry'nin sesi pek alaylıydı.

Bruce sakın sakın, «Doğru,» diye cevap verdi. «Taşıt kullanmasını bilir misin?»

«Beni ne sanıyorsun? Tanrının belası bir ahmak mı?»

Bruce hafif sesle, «Herkes sana yüklenmeye kalkıyor değil mi?» diye mırıldandı.

«Kimseye güvenemiyorsun değil mi?»

Hendry başını salladı. «Çok haklısın, ahbap.»

Bruce konuyu değiştirdi. «Andre ölmeden önce sana bir haber bıraktı.»

«Aman şu erkek bebek!»

«El bombasını o attı. Bunu biliyor muydun?»

«Evet. Biliyorum.»

«Onun ne dediğini duymayı istemiyor musun?»

«O biçim daima sapıktır. Üstelik en iyi sapık da geberip gitmiş olanıdır.»

Bruce'un kaşları çatıldı. «Pekâlâ. Sana yardım edecek iki kişi al. Kamyonlara benzin doldur. Zaten fazla zaman kaybettik.»

Ölüleri bir tek mezara gömerek hemen üstlerini toprakla örttüler. Sonra seslerini çıkarmadan sıkılarak bu kümbeltinin çevresinde durdular.

Ruffy, «Bir şey söylemeyecek misin. Patron?» deyince hepsi de Bruce'a baktılar.

Bruce başını sallayıp, «Hayır,» diyerek kamyonlara doğru yürüdü.

İçinden de öfkeyle, «Ne söyleyebilirsin?» diyordu. «Ölüm konuşabileceğin biri değil. Yalnızca, 'Onlar zayıf ve güçlü olan insanlardı. Kimi iyi, kimi kötüydü ve şimdi hepsi de ölüp domuz etine döndüler,' denilebilirdi.»

Omzunun üstünden baktı.

«Haydi, yola çıkalım.»

Konvoy ağır ağır bataklığın üstündeki beton düzlükten geçti. Bruce paralanmış camından hava giren Ford'la en öndeydi. Artan sıcak Yüzünden bu fazla nemli hava hiç de ferahlık vermiyordu.

Misyona giden yolun önünden geçerlerken güneş ormanın üstünde iyice yükselmişti.

Bruce oraya baktı ve kendisi St. Augustine'e uğrarken konvoyun yola devam etmesi için işaret

vermeyi düşündü. Mike Haig ve Rahip İgnatius'u görmeyi onların güvende olduklarından emin olmayı istiyordu.

Sonra bu isteğini engelledi. St. Augusta'da da korkunç şeyer olmuşsa, haydutlar misyonu basarak kadınların ırzına geçmişlerse, adamları öldürmüşlerse yapabileceği bir şey yoktu. Hem bu durumu bilmeyi de arzu etmiyordu.

«Onların güvenle ormana gizlenmiş olduklarına inanmak daha iyi,» diye düşündü. «Bütün bunlardan geriye işe yarar bir şeyin kaldığına inanmak çok daha doğru.»

Konvoyun başında kararlılıkla misyona sapan yolu geçti. Düzlüğe çıkabilmek için tepelere doğru gitti.

Birden aklına başka bir şey geldiği için bunu memnunlukla düşünmeye başladı.

Tanrının terk etmiş olduğu dört adam, umutlarını yitirmiş dört adam Port Repreive'e gelmişlerdi.

Ve orada çok geç kalmadıklarını belki de hiç bir zaman geç kalınmadığını öğrenmişlerdi.

Onlardan biri, bütün ömrünce zayıf ve aciz olmasına karşın erkek gibi ölecek gücü bulmuştu .

Bir başkası yaşamı sırasında yitirdiği insanlık gururuna kavuşmuş ve hayata baştan başlama fırsatını elde etmişti.

Üçüncüsüse... birden durakladı... Evet, üçüncüsü de sevgiyi bulmuştu.

Ya dördüncüsü? Bruce Wally Hendry'i düşünürken gülüşü silindi. Wally Hendry dışında çok anlamlı bir öykü olmuştu, yaşadıkları. Ancak Wally ne bulmuştu? Bir kurşun kaleme takılı on iki kulak mı?

«Bizi sadece bir kaç mil gerideki kavşağa götürecektense kadar istem elde edebilir misin?»

«Çok üzgünüm, Mösyö... Bırakın güçlü buhar elde etmeyi, bu kazan bir hava kabarcığı çıkaracak durumda değil. «Makinist çaresizliğini belirtmek için tombul ellerini iki yanına açtı.

Bruce kazandaki çatlağa baktı. iMaden parçalanmıştı. Bunun umutsuz bir istek olduğunu biliyordu.

«Pekâlâ, teşekkür ederim.» Ruffy'e döndü.

«Herşeyi konvoyaya taşımak zorundayız. Bu yüzden bir gün daha kaybedeceğiz.»

Ruffy, «Uzun bir yürüyüş,» diye kabul etti.

«Hemen işe koyulalım bari.»

«Ne kadar yiyeceğimiz kaldı?»

«Ancak iki günlük.»

«Bu bizi Elizabethville'e kadar götürmeli.»

«Patron, herşeyi kamyonlara taşımamızı istiyor musun? Projektörler, mühimmat, battaniyeler ve ötekileri?»

Bruce bir an durdu. «Öyle sanırım. Hepsine gerek olabilir.»

«Bu iş günün kalanını alacak.»

Bruce, «Öyle,» diye kabul etti. Ruffy uzaklaşırken de arkasından seslendi.

«Ruffy!»

«Patron?»

«Birayı unutma.»

Ruffy'nin karo bir aya benzeyen yüzü bir gülüşle adeta ikiye bölündü. «Bira almamızın gerektiğini mi düşünüyorsun?»

Bruce güldü. «Neden olmasın?»

«Bu konuda beni kandırdın işte, patron.»

Trenden konvoyaya eşyaları taşıyıp son donanımı da yüklerlerken hava kararmaya başladı.

Zaman servetten daha da çabuk elden giden bir şeydi. Zamanı hiç bir banka bile saklayamazdı. Boş yere harcadığımız bu değerli şeyi saklamak olanaksızdı.

Uyuyup karın doyurduktan ve bir yerde ötekine gittikten sonra, gerçeği yaşamak için geriye pek az vakit kalıyordu.

Bruce bunu her düşünüşündeki gibi yine hoşnutsuzluk duydu. Bir büroda masa başında geçirilen saatleri çıkaracak olursanız geriye ne kadar zaman kalırdı.

Ortalama bir insan haftada sadece yarım gün yaşayabiliyordu! Aslında var olma gücümüz bu kadar

kısaltılmıştı işte.

Bu düşünce daha da ileri götürülebilirdi: İnsan fiziksel ve düşünsel gücünün yalnızca küçük bir bölümünü kullanacak yaradılıştaydı. Ancak ipnotize edilen biri kendindeki gücün onda birinden fazlasını ortaya koyabiliyordu. Haftada yarım günü on'a bölünce de gerisi boş geçmiş sayılıyordu. Bu ne üzücü bir israftı!

Bruce, «Ruffy, gece için nöbetçi diktin mi?» diye gürledi.

«Henüz yapmadım. Daha...»

«O zaman derhal başla.»

Ruffy inceler gibi Bruce'u süzdü ve genç adam hiddeti arasında azarlamak için bula bula bu enerjiden oluşmuş çam yarmasını seçtiğini düşünerek pişmanlık duydu.

Homurdandı. «Hendry nerede?»

Ruffy hiç konuşmadan konvoyun arkasındaki kamyonlardan birinin çevresinde toplanmış olan adamları işaret edince, Bruce o yana doğru yürüdü.

Ani bir sabırsızlığa kapıldığı için adamlara adeta saldırdı. Bağırarak onları türlü ayrı işe koştı. Konvoy boyunca giderek emirlerine uyulup uyulmadığını inceledi.

Brenlerin projektörlerin yerlerine baktı. Yemek pişirmek için yakılan küçük ateşin Balubaların gözlerinden gizlenmesi için tertibat aldırıldı. Durup kamyonların akar yakıt almalarını ve emrettiği güvenlik koşullarının yerine getirilmesini seyretti.

Adamlar onunla göz göze gelmekten çekinerek dikkatle işlerini yapıyorlardı.

Kampta ne bir gülüş , ne de bir ses duyuluyordu.

Bruce yine gece yola çıkma aleyhinde karar verdi. Aslında gitmek için can atıyordu ama jandarmalar bir gece önce hiç uyumadıkları için bitkindiler ve gece yolculuğunun tehlikelerini de: göze alamıyordu .

Ruffy'e, «Yarın hava ısrken yola çıkacağız,» dedi.

«Peki, Patron.» Sonra yatıştırmak ister gibi tatlılıkla konuştu. «Yoruldun. Yemek hazır olmak üzere. Yemekten sonra biraz uyumalısın.»

Bruce, ona kötü kötü bakarak ağzını açıp sert bir şey söyleyecekken kendine hakim oldu.

Dönüp kamptan uzaklaşarak ormana gitti.

Orada devrilmiş bir kütük bularak oturup bir sigara yaktı. Hava kararmış ve gökyüzünü yer yer kaplayan yağmur bulutlarının arasında bir kaç yıldız belirmişti.

Kamptan hafif sesler gelmekle birlikte hiç ışık yoktu. Yani durum istediği gibiydi.

Hiddetinin belirli bir hedefi olmaması, bunu bastırarak yerde büsbütün arttırıyordu. Sonunda nedenini anlayana dek böyle öfkeyle oturdu.

Hedef kendisiydi.

Üstüne çökmekte olan o karanlık sıkıntıyı fark etti. Uzun süredir, yani iki yıldan beri böyle bir şey olmamıştı. Evliliği yıkılıp çocuklarını kaybettiğinden beri. Bütün duygularını içine gömüp çevresindeki yaşama katılmaktan vazgeçtiğinden beri böyle sıkılmamıştı.

Fakat şimdi o engel devrilmişti. Fırtınadan korunabileceği bir liman yoktu.

Dalgalarla boğuşacaktı. Yelkenlerin hepsini açacak ve bir de atacak demir bulacaktı.

Öfkesi geçmişti artık. Hiç olmazsa öfkede bir ateş vardı. Oysa duyduğu sıkıntı buz gibiydi.

Kendisine çarpan buz gibi dalgalar karşısında küçük ve acizdi.

Çocuklarını düşününce, yalnızlık güneyden esen bir kış rüzgârı gibi etrafında ulumaya başladı. Gözlerini kapattı. Parmaklarını göz kapaklarına bastırdı. Çocukları karşısında belirmişti.

Kırmalı eteğinin altından tombul, pembe bacakları çıkan Christine. Yumuşak saçları omuzlarına inen melek yüzlü kız.

Christine, dondurmadan yapış yapış olmuş elleriyle onun yüzünü tutarak büyük bir ciddilikle, «En çok seni seviyorum,» demişti.

Simon burnu dahil Bruce'un küçük bir modeliydi. Dizleri yara bere, yüzü de kir içinde olurdu genellikle. Ondan sevgi gösterisi beklenmezdi. Ama altı yaşındaki çocuk, bundan daha olağanüstünü, yaşından umulmayacak bir dostluk vermişti. Onunla dinden başlayarak siyasete kadar her şeyi ciddi ciddi tartışırlardı. Çocuk, «İsa neden traş olmamış?» ve «Ne zaman başbakan olacaksın, baba?» diye sorular sorardı.

Artık yalnızlığı elle tutulur hale gelmişti. Bu bedenine sarılan bir yılan gibi göğsünü sıkıyordu. Sigarasını topuğunun altında söndürerek karısı omuş kadındqn nefret edip rahatlamaya çalıştı. O kadın çocuklarını kendinden ayırmıştı.

Fakat nefret de soğuk bir şeydi. Çünkü Bruce suçun tümünün onda olmadığını biliyordu.

Bu da başarısızlıklarından biriydi işte. «Daha fazla gayret etseydim, o acımasız sözleri söylemeseydim belki... durumum böyle olmazdı.»

'Belki... Ama öyle olmamıştı. «Her şey bitti ve şimdi yalnızım. Bundan kötüsü olamaz. Bu yıkıntılar içinde ıssız bir yerde kalmaya benziyor.»

Karanlıkta yakınında bir şey kımıldandı. Otlar hafifçe hışırdadı. Birinin yakınında olduğunu hissediyor fakat göremiyordu. Bruce kazık keslidi ve sağ eliyle tüfeğini yakaladı, silahı ağır ağır kaldırıırken karanlıkları gözleriyle delmeye çalışıyordu.

Hışırtı daha yakından geldi. Bir çalı ayak altında çatırdıdı. Bruce ağır ağır silahını o yöne çevirdi. İşaret parmağı tetikte, baş parmağı emniyet mandalındaydı.

Kamptan ayrılmakla budalalık etmiş, boş yere tehlikeye atılmıştı. İşte şimdi başı derde girebilirdi. Baluba vahşileri!

Yıldızların hafif ışığında bir karaltı seçiyordu. O kimse usul usul yaklaşmaktaydı. Bruce, «Geride kaç kişi var acaba?» diye düşündü, «Onu vursam bile yanında en az oniki yerli olacak. Fakat yine de bu fırsattan yararlanmaya çalışmalıyım.

Hemen ateş eder ve sonra kampa koşmaya çalışırım.» Yaklaşan kimse hareketsizdi artık. Bruce onun başını da seçebiliyordu. Miğferi olmadığına göre kendilerinden biri değildi. Tüfeği kaldırarak nişan aldı. Aslında iyi nişan alamayacak kadar karanlıktı ama bu kadar yakından isbet ettirmemesi söz konusu değildi.

Bruce ha fifce soluk alarak ateş etmeye ve kaçmaya hazırlandı.

«Bruce?» Shermaine'in korku dolu sesi bir fısıltıdan farksızdı. Adam tüfeğin kundağını bıraktı. Tehlikeyi ucuz atlattığını, az kalsın onu öldüreceğini dehşetle düşünüyordu.

«Evet, buradayım.» Az önceki gerilim yüzünden sesi çatlak çıkmıştı.

Oradasın demek.»

Şokun yerini alan hiddet yüzünden çıkıştı

«Kamptan neden uzaklaştın? «Ne arıyorsun burada?»

«Özür dilerim, Bruce. Senin iyi olup olmadığını anlamaya geldim. Çok uzun süreden beri kampta yoksun da...»

«Haydi dön oraya ve bir daha böyle numaralara kalkışma.»

Uzun bir sessizlik oldu. Shermaine üzüntüsünü gizleyemeyerek mırıldandı.

«Sana yiyecek bir şey getirmişt看. Aç olduğunu düşündüm.

Hata yaptıysa özür dilerim.»

Genç kız yaklaşıp onun önüne, yere bir şey bıraktı ve sonra dönerek gitti.

«Shermaine.» Kızın geri gelmesini istiyordu. Fakat ona yalnızca otların hafifleyen hışırtısı cevap verdi ve sonra sessizlik oldu. Yine tek başına kalmıştı.

Yemek tabağını aldı.

Kendi kendine, «Budala,» dedi. «Düşüncesiz, cahil budala. Onu kaybedeceksin ve bunu hak ettin. Şimdiye kadar olanların daha da fazlasını hak ettin.

Aklın hiç başına gelemeyecek değil mi, Curry? Bencillik ve düşüncesizliğin cezası olduğunu asla öğrenemeyeceksin.»

Elindeki tabağa baktı. Tuzlu sığıreti, dilinmiş soğan, peynir ve ekmek vardı bunda.

Birden kararlılıkla, «Hayır, öğrendim,» diye mırıldandı. «O kızla aramda olanı mahvetmeyeceğim. Bu son seferi. Artık sinirlenmek ve kendime acımak gibi çocukça şeyleri bir yana bırakacağım. Çünkü ben bir erkeğim.»

Yemeğini yerken birden açlığını hissetti.

Çabucak tabaktakileri yuttu. Sonra ayağa kalkarak kampa döndü.

Bir nöbetçi biraz yaklaşıncı seslenip onu durdurdu ve Bruce hemen cevap verdi.

Geceleri jandarmalarının parmakları hemen tetiğe asılırdı. Jandarmanın böyle sorması olağanüstü bir nezaketti.

Nöbetçi, «Karanlıkta ormana gitmek akla uygun değil,» diye onu kınadı.

Hisleri değişen Bruce sordu. «Neden?» O sıkıntı birden yok olup gitmişti.

Adam belli belirsiz, «Akla uygun değil,» diye tekrarladı.

Bruce ona takıldı. «Ruhlar yüzünden mi?»

«Kız kardeşimin kocasının bir teyzesi kulübemden bir mızrak boyu kadar ileride kayboluverdi. Ne bir iz, gördük, ne bir bağırma oldu.

Ben de oradaydım. Bu konuda hiç kuşku yok.»

Adam bu sözleri gururla söylemişti.

Bruce onun damarına bastı. «Bir aslan kapmış olmasın?»

«Öyle diyorsan, öyledir. Ama ben ne olduğunu bildiğimden eminim. Fakat ülkenin törelerine kafa tutmanın doğru olmadığını da söylemem gerek.»

Adamın kendisini merak etmesinden duygulanan Bruce, onun omzunu sevgiyle sıktı.

«Bunu unutmayacağım. Düşüncesizlik ettim.»

Kampa girdi. Bu olay biraz şüphelendiği ve önceleri kendini hiç ilgilendirmeyen bir durumu kanıtlıyordu. Adamlar onu seviyorlardı. Hiç aldırış etmeden buna benzer belki yüz olayla karşılaşmıştı. Ama artık bu yüzden büyük bir zevk duyuyordu. Bu son olay biraz önce duyduğu yalnızlığı tümüyle gidermişti.

Yemek ateşinin çevresine toplanmış bir grup adamın yanından geçerek konvoyun başındaki Ford'a gitti. Camdan bakınca arka koltuğa uzanıp battaniyeye sarılmış olan Shermaine"!

seçti. Cama vurunca kız kalkarak camı indirdi.

Soğuk bir sesle, «Evet?» dedi.

«Yemek için teşekkür ederim.»

«Bir şey değil.» Sesinde belli belirsiz bir sıcaklık vardı artık.

«Shermaine, bazen kasetmediğim şeyler söylerim. Karanlıkta beni yanılttın. Az kalsın seni vuruyordum.»

«Suç bende. Seni izlememeliydim.»

Bruce, «Kabalık ettim» diye directti.

«Öyle.» Shermaine birden güldü. «Kabalık ettin ama nedenlerin vardı. Bunu unutmalıyız,»

Elini onun koluna dayadı. «Artık dinlenmelisin İki gündür uyumadın.»

«Bağışladığını göstermek için yarınki yolculuğu benimle Ford'da yapar mısın?»

«Tabii.»

«İyi geceler, Shermaine.»

«İyi geceler, Bruce.»

Bruce battanijelerini ateşin yanına yayarken, «Hayır,» diye düşündü. «Yalnız değilim.»

*** *

«Kahvaltı ne olacak, Patron?»

«Yolda yeriz. Herkese bir konserve tenekesi tuzlu sığır eti ver.»

Hava aydınlanıyordu; ormanın üstü uçuk pembe bir renk almıştı. Saatini kolaylıkla görebiliyordu Bruce: Beşe yirmi vardı.

«Onlara hareket etmelerini söyle, Ruffy Msapa Kavşağına hava kararmadan varırsak bütün gece yol alabiliriz. Yarın sabah kavalısını da evde yeriz.»

«İşte şimdi iyi konuştun, Patron.» Ruffy miğferini kafasına geçirerek kamyonların yanında, yerde yatan adamlarını kaldırmaya gitti.

Shermaine uyuyordu. Bruce Ford'un camından bakarak onu inceledi. Ağzına düşen bir tutam saç soluk alıp verirken kı mıldırıyordu. Saç burnunu gıdıklıyordu anlaşılan. Çünkü uykusunda bir tavşan gibi burnunu oynatmaktaydı.

Bruce ona bakarken, karşı konulamayacak kadar büyük bir sevgi duydu. Bir elle onun yüzündeki saçı kaldırdıktan sonra kendi kendine gülümsedi.

«Kahvaltıdan önce böyle duygulara kapılırsan, ona fena halde tutulduğun anlaşılır,» diye düşündü. Sonra ilave etti. «Ama ben bu duygudan çok zevk alıyorum.»

Kızın, kulağını çekti. «Hey, tembel yaratık!

Uyanma zamanı geldi.»

Konvoy yola çıktığında saat beş buçuğa yaklaşmıştı. Altmış adamı uyandırıp zorlayarak kamyonlara bindirmek bu kadar zaman almıştı Bu sabah Bruce günü dayanılmaz bulmuyordu.

Gece dört saat uyuyacak vakit bulmuştu. Oysa dört saat iki gecenin uykusuzluğunu gidermeye yeterli değildi.

Artık yorgunluğunu bastıran, gerçekle ilgisi olmayan bir neşe duyuyordu ve adeta sarhoş gibiydi. Hem eskisi gibi telaşlı da değildi. Çünkü Elizabethville yolunda tehlike yoktu. Üstelik bu yol fazla uzun değildi. Ertesi sabah kahvaltıyı kentte edecekti.

«Bir saat sonra köprüde olacağız.» Yan gözle Shermaine'e baktı.

«Köprüde nöbetçi bıraktın mı?»

Bruce, «On adam,» diye cevap verdi. «Onları hemen hemen hiç durmadan yoldan alacağız. Sonraki durağımız da Avenue du Kasai'deki Grand Leopold III Oteli.» Bunu hayal ederek gülümsedi. Ağzına kadar dolduracağım banyonun suları taşacak. Hem su çok sıcak olacağından küvete girebilmek için beş dakika geçmesi gerekecek. Temiz bir kılık. Şöyle kalın bir biftek, Fransız salatası ve bir şişe de Liebfraunv'ch *

Shermaine atıldı. «Kahvaltıda mı?»

Bruce mutlu mutlu «Kahvaltıda,» diye yine ledi. Bir süre konuşmadan bu düşüncenin tadı nı çıkardı. Önündeki yol ağaçların güneşte uzayan gölgeleri yüzünden çizgi çizgiydi. Kırılan camdan giren hava serin ve temizdi. Kendini iyi hissediyordu. O sabah komuta sorumluluğunun ağırlığını da hissetmiyordu.

Yanında güzel bir kız vardı. Sabah pırıl pırıldı ve son günlerin korkunç olayları yarı unutulmuştu. O anda sanki bir pikniğe gider gibiydiler.

Shermaine hafif sesle, «Geleceği düşünüyordum,» diye mırıldandı.

«Elizabethville'de tanıdığım hiç kimse yok. Zaten orada kalmayı da istemiyorum.»

Bruce sordu. «Yani Brüksel'e mi döneceksin?» Bu soru anlamsızdı çünkü Bruce Curry' nin yakın gelecekle ilgili kesin planları vardı ve Shermaine de bu planlara dahildi.

«Evet, öyle sanıyorum. Başka yer yok.»

«Orada akrabaların mı var?»

«Birbirinize yakın mısınız?»

«Bir teyze.»

Shermaine güldü. Ama bu boğuk kahkahada bir acılık gizliydi. «Oh, çok yakınız.

Bir kez yetimler evine beni görmeye geldi. Onca yıl içinde yalnızca bir kez. Bana bir din kitabı getirmiş ve dişlerimi ovmamı, saçlarımı her gün yüz kere fırçalamamı söylemişti.»

Bruce, «Başka kimsen yok mu?» diye sordu.

«Hayır.»

«Öyleyse neden geri gideceksin sanki?»

Shermaine, «Başka ne yapabilirim?» dedi «Gidebileceğim başka neresi var?»

«Yaşanacak bir ömür ve görmek için bütün bir dünya var.»

«Sen öyle mi yapacaksın?»

«Ben tam anlamıyla bunu yapacağım ve işe de sıcak bir banyoyla başlayacağım.»

Bruce aralarındaki duygunun farkındaydı.

İkisi de bunu biliyordu. Fakat henüz bundan söz edemeyecek kadar erkendi. «Onu sadece bir kez öptüm,» diye düşündü. «Ama bu yeterli oldu.

Peki şimdi ne olacak? Evlenecek miyiz?» Kafası önce şiddetle bu fikirden kaçtı.

Sonra çekine çekine bu işi incelemeye koyuldu. Sanki karşısında tehlikeli bir vahşi hayvan varmış ve o dişlerini gösterince de oradan kaçacakmış gibi endişeliydi düşünceleri.

Kendi kendine, «Bazı kimseler için evlilik iyidir,» dedi. «Korkaklar bu sayede biraz cesaret kazanırlar. Yalnızlar bu duygudan kurtulurlar Serseriler böylece belirli bir hedefe yönelirler.

Amaçlan olmayanlar atılgan ve başarılı davranabilirler. Hem evliliğin lehine söylenebilecek inkar

edilmez bir şey daha var. O da çocuklar tabii.»

Ancak bazıları evliliğin renksiz hücresi içinde hastalanıp büzülebilirlerdi. Uçacak kadar yer olmadığı için insanın kanatları kullanılmaya kullanılmaya gücünü yitirirdi.

İnsan iç alemine döner ve gözleri ancak pek yakınları seçerdi. Dünyayla ilişkiler hücrenin pencere camından yürütölmeye başlanınca, o zaman da geriye ilişki kurulan kişiyle bir dünya kalırdı.

«Hem benim çocuklarım da var. Bir kızım var. Bir de oğlum.»

Bruce başını çevirerek yanında oturan Shermaine'i inceledi. «O'nda hiç bir kusur bulamıyorum. İnce, zarif bir güzelliğı var. Bu daha da hoş. Hem bu tipler, sarı saçlı iri göğüslü kadınlardan çok daha uzun süre güzel kalabilirler.

Hayatta şımarmamış biri o. Yıllardır, zorluklara göğüs germiş. Bunların sayesinde iyiliğı ve alçak gönüllü olmayı öğrenmiş.

Dünyayı tanıma bakımından olgun sayılabilir. Ölümü ve korkuyu, insanların kötülüğüyle iyiliğini de biliyor. Pek çok genç kızın, çevrelerinde ördükleri peri masalını andıran kozanın içinde hiç yaşamamış olduğuna inanıyorum.

Bununla birlikte gülmesini unutmamış.

Bruce, «Belki,» diye düşündü. «Belki... A-ma bundan söz etmek için vakit henüz çok erken.»

«Çok düşüncelisin.» Shermaine sessizliğı bozdu. Ama sesinde bir neşe gizliydi.

«Yine Napolyon Bonaparte oldun. Hem böyle suratlı olduğun zamanlar burnun kocaman ve acımasız gözüküyor. Böyle olunca da bu çok merhametsiz burun yüzünün kalan kısmına uymuyor. Bana kalırsa seni yarattıklarında yüzünü tamamlarken ellerinde kala kala tek bir burun kalmış olduğunu gördüler. 'Bu çok büyük,' dediler. 'Fakat elimizdeki tek burun bu. Hem adam gülümseyecek olursa bu burun pek fane durmayacaktır'

İşte böyle düşünerek burnu yüzüne taktılar.»

Bruce üzgün bir tavırla burnuna dokundu.

«Sana bir erkeğın zayıf taraflarıyla alay etmenin terbiyesizlik olduğunu öğretmediler mi?»

«Burnun için çok şey söylenebilir ama bu asla zayıf değil. Hiç bir zaman da zayıf olmamış.» Gülerek erkeğıe biraz daha sokuldu.

«Burnun kusursuz olduğun için bana rahat rahat saldırıyorsun ve sana karşılık veremiyorum.»

«Kolaylıkla tatlı sözler söyleyen bir erkeğıe asla güvenmemelidir. Çünkü kendisi her tanıştığı kadına aynı şeyleri söyleyecektir.» Omuzları birbirlerine değene dek ona sokuldu Shermaine «Yeteneklerini ziyan ediyorsun, mon Capitaine.

Senin caziben beni etkilemiyor. Bağışlığım var.»

«Bir dakika içinde arabayı durduracağım ve...»

«Bunu yapamazsın.» Shermaine başıyla arkada oturan iki jandarmayı işaret etti.

«Adamların ne düşünürler, Bonaparte o. Disiplini sarsan bir şey olur bu.»

«Disiplin filan umrumda değil. Bir dakika i cinde bu arabayı durdurup seni öpmeden önce; iyice pataklayacağım.»

«Pataklanmak beni korkutmaz. Fakat öpülme sorunu yüzünden burnundan söz etmekten, vazgeçiyorum.» Adamdan biraz uzaklaştı.

Bruce dikkatle onun yüzünü süzdü. Shermaine onun bu ısrarlı bakışı karşısında rahatsız: olarak kımıldandı ve sonra kızardı.

«Rica ederim! Kimse sana böyle dik bakmanın terbiyesizlik olduğunu öğretmedi mi?»

Bruce, «işte yine aşık oldum,» diye düşündü. «Bu üçüncü sefer. Demek ortalama olarak alınırsa, her on yıla bir aşk macerası düşüyor.

Sevmek beni korkutuyor biraz. Çünkü aşkla birlikte acı da vardır. Sevmenin o tadına doyumla acısı ve kaybetmenin azabı!»

Erkek kendi kendine, «İnsan önce heyecanı duyuyor,» dedi. «Bu bir cinsel arzuyla başlıyor.

Yuvarlak kalçalar ya da dimdik göğüslere bakınca ihtirasa kapılıyorsun.

Düşündüğün zaman, bunun şiddetli bir arzu olduğuna inanıyorsun.

Bunu küçük bir kaşıntıya benzetiyorsun. Üstüne biraz merhem sürülünce geçeceğini sanıyorsun.

Fakat o his birden aşağıya, yukarıya, her tarafına yayılıyor. Benliğini kaplıyor.

Midenin derinliklerinde bir ateş olduğunu hissediyorsun.

Sonra bu kalbine yükseliyor. Şimdi durum tehlikeli. Böyle ilerleyince tedavisi olanaksızdır artık.

Ne denli kaşınırsan kaşın işe yaramaz. Yalnızca: kaşıntının daha da azmasına neden olursun.

Sonra hastalık son evrede beyne saldırıyor. Orada acı duymuyorsun. İşte en kötü belirti de bu. Birden duygularının iyice keskinleştiğini fark ediyorsun. Gözlerin çok daha iyi görüyor. Kanın daha hızlı akıyor, yiyecekler çok lezzetli geliyor, ağzın bağırmak, bacakların koşmak istiyor.

Bunu olmayacak üstünlük hayalleri izliyor. Evrenin en akıllı, en güçlü, en hızlı erkeği olduğunu sanıyorsun. Boyun o anda üç metre oluyor sanki.

Şimdi boyun ne kadar Curry? İki seksenbeşi buldun sanırım. Ağırlığın da yüz kırk kiloya çıktı!» Bunları düşünürken neredeyse kendini tutamayarak gülecekti.

Kendi kendine devam etti. «Peki aşk nasıl sonuçlanıyor? Sözler her şeyi öldürebilirler. Sevgi de soğuk sözlerle bitiyor. Sözler tahta bir binaya tutulan bir aleve benziyor. Böylece tahtalar tutuşup yanmaya başlıyorlar. Sonra tahtalar simsiyah oluyor ve kara dumanlar yükselirken bina çöküyor.

Aşk, hâlâ yapılmamış şeylerin kaldığı kuşkusuyla sonuçlanıyor. Buna yapılan ve anımsanan şeylerdeki kesinlik ekleniyor. Sevgi bencillik, dikkatsizlik ve sözler... daima sözlerle son buluyor.

Aşk acı ve gri bir dünyayla sonuçlanıyor.

Geriye de onarılamayacak hasar ve yara izleri kalıyor.

Bruce, «Bazen de olay tartışma ve şiddetle sonuçlanıyor,» diye düşündü. «Sevgi rüzgâra kapılan

toz gibi savrulup dağıllarak yok oluyor.

Ama yine de yokluğun acısı kalıyor. Ben her iki sonucu da biliyorum. Çünkü iki kez sevdim ve şimdi tekrar seviyorum.

«Ama belki bu kez eskisi gibi olması gerekmez. Belki bu sefer sevgi ömürlü olur.

Hoş hiç bir şey sonsuzluğa dek sürmez. Yaşam bile sürmüyor. Belki bu sefer bu aşka özen gösterir onu dikkatle beslersem ömür boyu yaşamasını sağlarım.»

Yanında oturan Shermaine, «Köprüye gelmek üzereyiz,» deyince Bruce irkildi.

Farkına bile varmadan millerce yolu arkalarında bırakmışlardı. Artık orman sıklaşıyordu. Yerler yemyeşildi. Nehrin kıyılarındaki uzun, sık otlar görölüyordu.

Bruce Ford'u yavaşlattı. İki taraflarındaki orman yeşil bir bütün gibiydi. Ortadaki yol da bir tüneli andırıyordu. Sonunda bir dönemeci daha aşarak yeşilliklerden oluşan tünelden, şoseyle demiryolunun birleştiği düzlüğe çıktılar. İki yol köprüde yan yana gidiyordu.

Bruce Ford'u durdurup kontağı kapattı vesessiz sedasız oturarak karşı kıyıdaki otlar, ağaçlar ve sarmaşıkların meydana getirdiği yemyeşil yüksek duvarı seyrettiler.

Bu yeşillik derin nehre vuruyordu. Hepsi de yıkılmış köprünün birbiriyle birleşmek ister gibi aşağıya doğru sarkan kısımlarına baktılar. Kalın tahtaların arasından hâlâ dumanlar yükseliyordu. Yine dumanlar nehrin yüzünü yalarcasına aşağıya doğru gidiyordu.

Shermaine, «Köprü gitmiş,» dedi. «Onu yakınışlar.»

Bruce inler gibi bir ses çıkardı. «Hayır, olamaz! Tanrım, bu olamaz!»

Kendisini zorlayarak gözlerini köprüden arda kalan yanık tahtalarından ayırdı ve otuz metre kadar uzaktaki ormana baktı. Orada düşmanca bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Shermaine'in kapı tokmağına uzandığını görerek çıkıştı. «Dışarıya çıkmaya kalkma. Hemen camını kapat.»

Kız denileni yaptı.

Bruce eliyle ormanın kenarını işaret etti.

«Baluba'lar orada bekliyorlar.»

Arkalarından konvoyun ilk kamyonu düzlüğe çıktı. Bruce arabadan atlayarak öndeki kamyona doğru koştu.

«Sakın inmeye kalkmayın! Hepiniz içeride kalın, diyerek koşmaya devam etti.

Gelen her kamyondakilere aynı sözleri tekrarladı. Ruffy'nin kamyonuna gelince basamak yerine zıpladı. Kapıyı çekip açarak öne oturdu. Kapıyı da çarpa rak kapattı.

«Köprüyü yaktılar.»

«Köprüyü korumak için bıraktığımız çocuklara ne oldu?»

«Bilmiyorum ama anlayacağız. Kamyonu ötekilerin yanında durdur. Onlarla konuşmak istiyorum.»

Bruce yarı aralık camdan her kamyonun sürücüsüne emirler verdi ve on dakika içinde bütün kamyonlar dönüp birbirlerine sokularak bir daire meydana getirdiler. Bruce'un atalarının yüzlerce yıl önce başvurduğu bir korunma yoluydu bu.

«Ruffy, o branda bezlerini çıkar ve tepeye ger. Üstümüz kapalı olmalı. Onların üstümüze ok yağdırmalarını istemiyorum.»

Ruffy yarım düzine jandarma seçerek işe koyuldu. Katlanmış olan ağır brandayı açmaya koyuldular.

«Hendry, her kamyonun altına iki adam yerleştir. Bize saldırma ihtimalini gözönüne alarak Brenleri yerlerine oturt.»

Savunma için hararetle çalışılırken, Wally de heyecanlıydı; her zamanki gibi karşılık vermeye kalkmadan adamlarını topladı. Jandarmalar karınlarının üstünde sürünerek kamyonların altına girdiler. Tüfeklerini sessiz ormana doğru çevirdiler.

. «Yangın söndürücüleri de buraya, ortaya getirmenizi istiyorum. Gerekirse elimizin altında olmalılar. Baluba'lar tekrar yangın çıkarabilirler.»

İki jandarma, kamyonlara koşarak ön panele takılı olan yangın söndürme aygıtlarını çıkardılar.

Shermaine Bruce'un yanında belirdi. «Ben ne yapabilirim?»

Bruce, «Sesini çıkarma ve ayak altında dolaşma,» diyerek Ruffy'le adamlarının brandaları germelerine yardıma gitti.

Savunma Bruce'un istediği gibi olana dek yarım saat durmadan çalışmaları gerekti.

Bruce yanında Ruffy ve Hendry'le üstü kapatılan küçük Alanın ortasında durarak, «Bu onlara engel olabilir,» diye düşüncesini açıkladı.

Bir yandan da tepelerinde gerili brandaya ve çevrelerinde birbirine sokulup park etmiş taşıt araçlarına bakıyordu. Ford tankerin iç yanına bırakılmıştı. Çok büyük olduğu için daireye alınmayan tanker, savunma sırasında büyük bir tehlike haline gelebilirdi.

Hendry söylendi. «Burası amma da sıcak ve kalabalık olacak be!»

«Evet, biliyorum. «Bruce onu süzdü. «Dışarıda bekleyerek bu kalabalığı hafifletmek ister misin.»

Wally, «Aman ne komik, güleyim bari,» diye karşılık verdi.

Ruffy Bruce'un kendi kendine tekrarladığı şeyi sordu. «Şimdi ne yapacağız patron?»

«Seninle gidip köprüye bakacağız.»

Wally birden sıırttı. «Poona bir ok saplanınca eşsiz bir manzara meydana getireceksin.

Amanın sana bakarken gülmekten katılacağım mutlaka!»

«Ruffy, ikimize altışar tane zehirli gaz pelerini getir. Bunları üst üste giyeceğiz.

Otuz metre uzaktan atılan okların bunlardan geçebileceğini sanmıyorum. Bu arada miğferlerimizi de giyeceğiz tabii.»

«Peki, Patron.»

Lastik tabakayla kaplanmış brandalardan oluşan altı kat pelerinin içinde tıpkı saunaya girmiş gibiydiler. Bruce her adımda bütün gözeneklerinden ter fışkırdığını hissediyordu. Ruffy'le kapalı korunma alanından çıkarak köprüye giden yolda ilerlediler.

Yanında yürüyen Ruffy, üst üste giydiği altı pelerin yüzünden inanılmayacak kadar iri bir yaratık haline gelmişti. Bruce onu gebelik devri sona ermek üzere olan tarih öncesi çağdan kalma bir hayvana benzetti.

O sırada neşelenmeleri gerektiğini hissederek, «Yeteri kadar ısındın mı, Ruffy?» diye sordu. Orman yüzünden endişelenmekteydi. Belki de Baluba okunun gücünü iyi saptayamamış, küçümsemişti onu. Hafif sazdan yapılan, ucunda sivri iğneli demir başı bulunan ve bu dikenlere bol zehir sürülen oku ne denli delici olduğunu önemsiz saymış olabilirdi.

Ruffy, «Amanın şu titrememe bak,» diye söylenirken yanaklarından süzülen terler çenesinden damlıyordu.

Daha köprünün yanına varamadan burunlarına kokmuş, leş kokusu geldi.

Bruce'un kafasında her kokunun göre bir rengi vardı. Bu duyduğu da yeşildi. Tıpkı çürüyen etin üstünü kaplayan küf gibi bir yeşildi. Pis koku son derece yoğun ve adeta üstlerine geliyordu. Koku boğulacak gibi olmasına yol açıyor ve ağzına doluyordu.

Ruffy ağzındaki tadı gidermek için tükürdü-

«Bunun ne olduğundan kuşkum yok!»

Bruce da, «Neredeler?» diye öğürdü. Sıcaktan ve pis kokuyu içine çekmekten soluk soluğa kalmıştı.

Kıyıya erişip aşağıdaki dar kumsala bakınca Bruce'un sorusunun cevabını aldılar.

Suyun kenarında bir düzine ateşin kara izleri kalmıştı. Orada yemek pişirmek için ateş yakmıştı Baluba'lar. Yüksek kıyının yakınında da iki direk gördüler. Bu kaba direklere önce bir anlam veremedi Bruce. Ama sonra onların ne olduğunu anladı.

Afrika'daki av kamplarında çoğu zaman böyle dikine iki direğin arasına takılan kazıkları görmüştü. Bunlar avların asıldığı kazıklardı .Hayvanları ard ayaklarından iple bağlar ve tepe üstü asarlardı. Baş ve ön ayaklar aşağıya sarkar karın iyice öne doğru çıkardı.

Böylece uzun bıçakla bir yarışta barsakları hemen, yere döküverirlerdi.

Fakat bu kazıklara bağlanıp kesilen avlar insandı... kendi askerleriydi. Asma iplerini saydı. Orada tam on ip vardı. Demek adamlardan hiç biri kurtulamamıştı.

«Ruffy, silahınla beni koru. Aşağıya inip bakacağım.» Bruce, kendisine bu cezayı veriyordu.

Orada ölenler kendi adamlarıydı. Onları köprüde bırakan da kendisiydi.

«Peki, patron.»

Bruce belirli patikadan kumsala indi. Artık koku dayanılmayacak hal almıştı.

Bunun kaynağını da buldu. Kazıkların arasında koyu renk şekilsiz bir birikinti vardı. Üstü sinek doluydu. Birikintiler sinekler yüzünden kımlıdıyor, titriyordu.

Sinekler birden vızıldayarak havalandılar ve sonra yine bu insan artıklarına kondular.

Bir tek sinek Bruce'un başının etrafında dönüp eline kondu. Bu kocaman kara sinek kanatlarını kaldırıp hazla ön bacaklarını birbirine sürttü. Bruce öğürürken mide ve boyun kasları büzüldü. Elindeki sineğe vurdu ama böcek havalanıp kaçtı.

Yemek için yakılan ateşlerin çevresine kemikler atılmıştı. Ayakları dibinde duran bir kafatasını da içindekini çıkarmak için yarmışlardı Bruce yine öğürmeye başladı ve ağzına ya kıcı, sıcak bir sıvı geldi. Bunu zorla yutarak döndü ve Ruffy'nin beklediği yamaca tırmandı. Orada durarak mide bulantısını bastırmak için soluk almaya çalıştı.

Sonra güç bela konuşabildi. «Tamam. Bütün bilmek istediğim buydu.» Önden yürüyerek daire şeklinde sıralanmış taşıtlara döndü.

Bruce Ford'un burnuna oturarak sigarasından şiddetle bir soluk çekti. Ağzındaki ölüm tadını gidermeye çalışıyordu.

«Baluba'lar gece nehirde akıntıya kapılıp yüzmüş olacaklar. Ondan sonra da köprüye erişip ayaklarından tırmanmışlardır. Kanaki ve adamları onlar yanlardan tırmanıp saldırana dek bir şey fark etmemişlerdir.» Yine sigaradan bir nefes çekerek dumanı burnundan üfledi. Böylece boğazıyla genzini dumanla temizlemeye çalışıyordu.

«Bunu düşünmem gerekirdi. Kanaki'yi bu tehlikeye karşı uyarmam gerekirdi.»

«Yani vahşiler on'unu da yemişler ha! Vay vay vay!» Wally Hendry bile etkilenmişti. «O kıyıya bir bakmak isterim. Görülmeye değer olmalı.»

«İyi!» Bruce'un sesi birden pek sert çıkmıştı. «Seni gömme grubunun başına geçirdim. Oraya gidip kıyıyı temizleyebilirsin. Ondan sonra da biz köprüyü onarmaya çalışırız.» Wally bu durum karşısında tartışmadı.

«Bu işi hemen mi yapmamı istiyorsun?»

Bruce, «Hayır,» diye homurdandı. «Sen ve Ruffy, iki kamyon alarak Port Repreive'e dönecek ve köprüyü onarmamız için gerekli malzemeyi getireceksiniz.

İkisi de Bruce'a ani bir sevinçle baktılar.

Wally, «Bu hiç aklıma gelmemişti,» dedi.

Ruffy de güldü. «Otelde ve büro binalarında bol dam kerestesi vardı.»

Wally işe büyük katkıda bulunuyormuş gibi söylendi. «Çivi... Çivi gerekecek.»

Bruce onların sözlerini kesti. «Şimdi saat iki. Port Repreive'e hava kararırken varırsınız.

Yarın sabah gerekli malzemeyi toplarsınız ve gece de buraya dönersiniz.

Şuradaki iki kamyonu alın. Depolarının dolu olup olmadığına bakın.

Size on beş adam yeter. Herhangi bir sorun çıkabileceğini düşünerek beş jandarma alın. On da sivil.»

Ruffy, «Bu kadar adam yeter,» diye başını salladı.

«Bir kaç düzine de oluklu saç getirin. Çalışırken korunmak için kullanacağız.»

«Evet, bu iyi fikir işte.»

Ayrıntıları konuştular. Geri gidecek adamları seçtiler. Kamyonları yükleyerek üstü örtülü yerden çıkardılar. Bruce kamyonların Port Repreive'e giden yolun dönemecinde kaybolmalarını seyretti. Gözlerinin gerisinde bir ağrı başlamıştı.

Birden çok yorgun olduğunu hissetti. Sön dört günde çok az uyku, sıcak ve üzücü olaylar yüzünden gücü kalmamış, bitkin düşmüştü. Son defa kapalı alanı dolaşıp savunma durumunu kontrol etti. Bir kaç dakika jandarmalarla konuştu. Sonra sendeleyerek Ford un ön koltuğuna kayd. Miğfer ve tüfeğini bîr yana bırakarak başını kollarına dayadı. O anda uyuya kaldı.

Shermaine onu hava karardıktan sonra ısıtılmamış konserve yemek ve Ruffy'nin bir şişe birasıyla uyandırdı.

«Cok üzgünüm Bruce fakat yemek pişirecek ateşimiz yok. Yemek pek lezzetsiz, bira da sıcak.»

Bruce doğrulup oturarak gözlerini oğuşturdu. Altı saatlik uyku yararlı olmuştu.

Gözleri eskisi kadar şiş ve kanlı değildi. Fakat baş ağrısı geçmemişti.

«Pek aç değilim. Teşekkür ederim. Sıcak be ni böyle yaptı. »

«Yemek yemelisin, Bruce. Biraz yemeyi dene.» Sonra gülümsedi. «Hiç olmazsa dinlendikten sonra daha nazik oldun. 'Sesini kes ve ayak altında dolaşma' yerine Teşekkür ederim,' diyorsun.»

Bruce pişman olarak yüzünü buruşturdu.

«Sen içinde bir ses kayıt aygıtıyla doğmuş kadınlardan birisin. Daha sonra her sözü anımsayıp bir erkek aleyhinde kanıt olarak kullanıyorsun.» Sonra eline dokundu. «Özür dilerim.»

Shermaine, «Özür dilerim,» diye tekrarladı.

«Senin özür dilemelerin hoşuma gidiyor, mon Capitaine. Onlar da tam senin gibi, erkekçe. Zaten sende erkekçe olmayan bir yan yok. Bazen insanı ezecek bir hal alıyor.» Muzip muzip Bruce'un gözlerine bakıyordu. Adam onun trende Wally Hendry'nin tanık olduğu olaydan söz ettiğini anlamıştı.

«Şu yemeği bir tadalım,» diye mırıldandı.

Bir süre sonra da ekledi. «Fena değil. Sen iyi bir atıcısın.»

«Bu sefer konserveyi imal eden M. Heinz şirketini övmen gerek. Fakat bir gün sana bir Tournedo au Prince yapacağım. Bu çok iyi becerdiğim özel bir yemektir.»

«Demek özel yemek.»

Kapalı küçük alandaki mırıltılı sesleri zaman zaman kahkahalar kesiyordu.

Adamlar rahatlamışlardı. Tepelerindeki branda ve taşıtların oluşturduğu duvar güvene kavuşmalarını sağlamıştı. Adamlar yatmış uyuyor ya da küçük gruplar halinde konuşuyorlardı.

Bruce teneke tabağı sıyrarak son lokmasını da yuttu.

«Şimdi gidip savunma durumunu kontrol etmeliyim.»

«Oh, Bonaparte,. Daima işinin basındasın.»

Shermaine üzüntüyle içini çekti.

«Çabuk dönerim.»

«Seni burada bekleyeceğim.»

Bruce tüfeğiyle miğferini alarak Ford'dan inerken, ormanda davul başladı birden.

Shermaine, «Bruce!» diyerek onun kolunu yakaladı. Çevredeki sesler birden kesildi. Gecenin

karanlığında bir davul çalınıyordu. Bu sesin derinliği ve titreşimini hissediyordu insan. Sıcak, basık hava davul sesiyle titriyordu. Davul tek düze çalınırken bütün doğanın atan nabzıymış gibi ses çıkarıyordu.

Shermaine yine fısıldadı. «Bruce!» Titriyor ve dehşetten tırnakları erkeğin koluna gömülüyordu. Böylece Bruce kendi korkusunu yatıştırmayı başardı.

Genç kızı göğsüne bastırdı ve sıkıca sarılıp, «Yavrum, yavrum,» diye mırıldanarak yatıştırdı onu. «Bu sadece çıplak bir vahşinin birbirine vurduğu iki parça tahtanın sesi. Sana burada ilişemezler. Bunu çok iyi biliyorsun.»

«Oh, Bruce, çok korkunç... Tıpkı çanlara, cenaze çanlarına benziyor.»

Bruce onu kendinden biraz uzaklaştırarak yüzüne baktı. «Bunlar saçma sözler.

Haydi benimle gel. Onları yatıştırmama yardım et. Hepsi de dehşete kapılmıştır.

Bana yardım etmek zorundasın.»

Shermaine'i yumuşaklıkla Ford'dan çekip çıkardı. Bir kolunu onun beline dolayarak kapalı yerin ortasına götürdü.

Kendi kendine, «Davulun bu aptallaştırıcı etkisini, ipnotize eden vuruşunu ne geçirebilir?» diye soruyordu.

Adamlarının arasından en iyi iki şarkıcıyı seçerek neşeli neşeli, «Joseph!

M'pophu!» diye bağırdı. «Bu herifler davul çalmasını hiç beceremiyorlar. Baluba'lar müzikten hiç anlamayan maymunlardır. Onlara bir Bambala'nın nasıl şarkı söylediğini gösterelim.»

Adamlar kımıldandılar. Bruce gerilimin azaldığını hissetti.

«Haydi Joseph...» Göğsünü şişirerek ekin ekme şarkılarından birine başladı.

Mahsus ters bir tondan başlamış şarkıyı çok kötü söylüyordu. Bu durum zencilerin irkilmesini sağladı.

Biri güldü ve Joseph çekine çekine şarkıya girdi. Gitgide sesi güç kazandı.

M'pophu da tatlı, gür sesli tenora sağlam bir destek sağlamak için bas sesiyle şarkıya katıldı. Karanlıkta biraz da davulun temposuna uyan adamlar el çırpıyorlardı. Bruce çevresindeki adamların ritmik şekilde sallanmaya başladıklarının farkındaydı.

Shermaine de titremiyordu artık. Belini sıkınca genç kızın kendisine yaslandığını hissetti.

Bruce, «Şimdi ışığa ihtiyacımız var,» diye düşündü. «Karanlıktan ve davuldan korkan çocuklarıma bir gece lambası gerek.»

«Çavuş Jacque.»

«Yüzbaşım?»

«Projektörlerle çevreyi taramaya başlayabilirsin.»

«Emredersiniz, Yüzbaşım.» Cevap daha gür çıkmıştı. Her projektör için iki yedek pil olduğunu

biliyordu Bruce. Bunlardan her biri sekiz saat dayanıyordu. Yani o gece ve ertesi gece ışısız kalmayacaklardı.

Kapalı sığınağın iki yanından bembeyaz renkli ışıklar karanlığı deldi. Bunlar ormanın kenarına vurup yansıdı. Böylece sığınağın içini de epey aydınlattı. Her adamın yüzünü seçmek mümkündü artık. Bruce, onları süzünce, «Rahatladılar,»

diye düşündü. «Hortlaklardan kurtuldular.»

Shermaine mırıldandı. «Bravo, Bonaparte.»

Bruce kızı kucakladığını gören adamlarının sırttıklarını fark etti. Tam kolunu indireceği sırada kendini topladı. Onlara düşünecek başka bir konu daha sağlamalıydı. Shermaine'i Ford'a götürdü.

«Yorgun musun?» diye sordu.

«Biraz.»

«Senin için kanepeyi yatıracağım. Pencereleri de battaniyeyle kapatırsan kimse seni görmez.»

Shermaine hemen, «Yakınımda olacaksın değil mi?» diye sordu.

«Hemen dışarıda olacağım.» Tabancasını taktığı branda kemeri çıkardı. «Bundan böyle bunu takman yerinde olacak.»

Ne kadar sıkılırsa da kemer ona çok büyük geldi. Tabanca kızın dizlerine kadar sarkıyordu.

Bruce, «Jan Dark,» diyerek kızın ona 'Bonaparte' diye hitap etmesinin öcünü aldı. Shermaine ona bakıp yüzün buruşturduktan sonra usulca kapalı kamyonetin arkasına geçti.

Uzun bir süre sonra şarkıyı ve davulun gürültüsünü bastıran bir sesle bağırdı.

«Bruce?»

«Evet?»

«Orada olduğunu bilmek istemiştım. İyi geceler.»

«İyi geceler, Shermaine.»

Bruce bir tek battaniyenin üstüne yattı.

Terlemişti. Şarkılar çoktan kesilmişti ama davul hâlâ çalıyordu. Davul tempo hiç sekmeden çalıyor ve ormanda yankılar yapıyordu. Projektörler düzgün aralıklarla ileriye geriye tarıyordu.

Zaman zaman da araçlardan oluşan çemberin içini aydınlatıyordu. Bruce, çevresindekilerin hafif seslerle soluyarak uyuduklarını duyuyordu.

Kimi hafifçe öksürüyor, kimi sayıklıyor ve uykusunda dönüyordu.

Fakat Bruce uyuyamıyordu. Bir kolunu başının altına dayayıp sırt üstü yatmış sigara içiyor ve tepedeki brandaya bakıyordu. Kafasından dört gün önce olan şeyler geçiyordu. Andre'nin ölümü, Boussier'nin karısıyla yan yana duruşu, patlayan el bombaları, eline yapışan kanlar, ölüm kokusu, şiddet ve dehşet.

Rahatsız rahatsız kımıldanarak sigarasını attı ve gözlerini elleriyle kapattı.

Böylece anıları kafasından atmak istiyordu. Fakat sanki kafasının içinde dev bir projeksiyon makinesi vardı Sahneler birbirine karışmakla birlikte dehşetle rini koruyorlardı.

Eline konup ön bacaklarını hazla birbirine sürten ve adeta ona, sırttan sineği anımsadı. Ne iğrençti. Battaniyenin üstünâe başını iki yana salladı.

«Çıldırmaq üzereyim,» diye düşündü. «Buna engel olmalıyım.»

Hemen doğrulup oturarak dizlerini göğsüne doğru çekti. O hayaller kayboldu.

Fakat şimdi üzgün ve yalnızdı. Korkunç şekilde yalnızdı ve hiç bir amacı yoktu.

Dünyada kaybolup gitmişti.

Battaniyenin üstünde tek başına otururken büzüldüğünü, küçölüp korktuğunu hissetti.

«Ağlayacğım,» diye düşündü. «Bunu hissediyorum.» Tıpkı canı yanan bir çocuğun annesinin kucağına tırmanması gibi, Bruce Curry de Ford'un çamurluğuna tutundu. Shermaine'e doğru gitmeye çalışıyordu.

Deli gibi onu arayarak, «Shermaine,» diye fısıldadı.

«Bruce ne var?» Kalkıp oturdu. O da uyuyamamıştı.

«Neredesin?» Bruce'un sesinde bir panik vardı.

«Buradayım. Ne var?»

Erkek onu bulunca beceriksiz bir hareketle Kendisine çekti.

«Bana sarıl, Shermaine. Ne olur sarıl.»

«Sevgilim.» Genç kız, endişelenmişti. «Ne oldu? Bana söyle sevgilim.»

«Sadece bana sarıl, Shermaine. Konuşma,»

Onu sıkı sıkı tutarak yüzünü boynuna gömdü.

«Sana çok ihtiyacım var... Oh Tanrım! Sana ne kadar ihtiyacım var!»

«Bruce.» Shermaine durumu anlayarak ohun yatıştırmak için boynunu okşamaya başladı.

«Bruce'um,» diyerek sıkı sıkı sarıldı. Bir içgüdüye uyarak sanki küçük bir çocukmuş gibi erkeği hafif hafif sallıyordu.

«Bruce'un... Bruce'um...» Üstünü örten ince pamuklu yeleği çıkararak, eskiden beri süre gelen töreye uyup onu yatıştırmaya kalktı. Ona göğüslerini uzattı. Erkeğin dudaklarına göğsünü yaklaştırmak için iki kolunu onun boynuna doladı.

Başı korumak ister gibi erkeğe eğilmiş, dökülen saçları ikisini de örtmüştü.

Erkeğin sert vücudunun basıncını duyan, göğsüne değen dudaklarını hisseden Shermaine, sevdiği erkeğe güç verdiğini anladı ve o ana kadar mutluluğu hiç tatmamış olduğunu fark etti.

Sonra kendi vücudu de uyuşukluğunu kaybetti.

Birden yeni bir hisse, yeni bir isteğe kapıldı.

«Oh, Bruce, evet!» Erkeğin arzusuyla dudaklarını araştıran dudaklarına yaklaşarak konuşmuştu. Doğrulan Bruce artık bir çocuk değil bir erkekti yine.

«Ne güzelsin... Ne sıcaksın.» Bruce'un sesi garip şekilde boğuklaşmıştı.

Shermaine kendi isteğinin gücü yüzünden titredi.

«Çabuk, Bruce, oh Bruce.» Erkeğin sevgi dolu, insafsız elleri arıyor, buluyordu.

«Oh, Bruce... çabuk.» Kalçalarıyla erkeğe dayandı.

«Canını yakacağım.»

«Hayır... Evet, bu acıyı istiyorum.» Erkeğin, kendisine direnmesini hissederek sabırsızlıkla bağırdı.

«Devam et!» sonra, «Ah canımı yakıyor,» diyebildi.

«Durayım.»

«Hayır! Hayır!»

«Sevgilim, bu kadarı çok fazla.»

«Evet... dayanamıyacağım... Oh, Bruce...

Aşkım... Seni bütün kalbimle seviyorum.»

Sıkılmış yumrukları erkeğin sırtına iniyordu.

Ama sonra bedeni gevşedi. İçinden bir duygu büyük güç kazanarak yükseliyor, benliğini kavuruyordu. Bu zevkte adeta bir azap vardı.

«Düşünüyorum... Oh, Bruce! Bruce! Bruce!»

İkisi de aynı uçuruma yuvarlanmışlardı. Geriye hiç bir şey kalmamıştı. Ne zaman ne yer...

O uçurumun da dibi yoktu.

Hiç bir şey ve herşey.

Ormanda davul çalıyordu.

Daha sonra, çok daha sonra Shermaine,.

«başını onun koluna dayayıp yüzünü göğsüne «gömerek uyudu. Bruce bir süre uyumayarak o-

*nın soluklarını dinledi. Bu soluklar dikkatle dinlenmedikçe duyulamayacak kadar hafifti. «Ancak seven bir erkek bu solukları fark edebilir,» diye düşündü.

«Evet, bu kadını sevdiğimi sanıyorum,» de di. «Fakat emin olmalıyım. Ona da, kendime de haksızlık etmemek için emin olmalıyım. Çünkü geçen seferki gibi bir olayı tekrar yaşayamam Onu sevdiğim için de kötü bir evlilikle yaralamayı istemiyorum. Dayanacak gücü yoksa, bu sevgiyi burada bitirmek daha uygun.»

Bruce başını hafifçe çevirince yüzü onun saçlarına gömüldü. Shermaine uykusunda yüzünü onun göğsüne sürdü.

Bruce, «Fakat bunu bilebilmek çok zor,» diye düşündü. «Başlangıçta bunu söyleyebilmek çok zor. Acıma ya da yalnızlığı sevgi sanmak da çok kolay. Ama şimdi bunu yapacak durumda değilim. Onun için Joan'la olan evliliğimi salim kafayla düşünmeliyim. Bu zor olacak ama gayret etmeliyim.

Joan'la başlangıçta böyle miydik? Aradan uzun süre, tam yedi yıl geçtiği için bilemiyorum.

O günlerden geriye kalan türlü yerlerin resimleri ve acının silip götüremeyeceği bir takım söz ler...

Denizden yükselen sisin kapladığı bir sahil.

Denizin sürükleyip sahile attığı ve tuzdan bemheyaz olmuş, kumlara gömülmüş bir ağaç kütüğü, yoldan aldığımız bir sepet çilek... Onure için de Joan'ı öptüğüm zaman dudaklarındameyvanın o hoş tadını duydum.

Birlikte söylediğimiz bir şarkıyı anımsıyorum. Misyon çanları neden kalamayacağımı söyledi, sınırın güneyinde Meksiko yolunda... Sözlerin çoğunu da unutmuşum.

Çocuklar doğmadan vücudunu ve göğüslerinin biçimini hayal meyal anımsıyorum.

Güzel günlerden geriye kalanlar yalnızca bu kadar.

Öteki anılar berrak. Azap veren bir kırbaç darbesi kadar kesin. Her kötü sözü ve bunun söyleniş tarzını anımsıyorum. Gece hıçkırık sesleri... Derin yara aldıktan sonra üç yıl adeta sürünerek devam eden bir evlilik. İkimiz de çocuklar yüzünden bütün gücümüzle bu duruma katlandık.

Çocuklar! Ah Tanrım, şimdi çocukları düşünmem gerekli. Bu çok acı veriyor. Çocuklar durumu karıştırmadan onu son defa düşünmeli, Joan denilen kadını kafamdan çıkarmalıyım. Beni ağlatan kadını böylece tümüyle kafamdan silmeliyim. O adamla çıkıp gittiği için Joan'dan nefret etmiyorum. Mutluluğu bir kez daha denemeye hakkı vardı. Fakat çocuklarım yüzünden ona garezim. Hem Shermaine'e yepyeni bir şey olarak vereceğim sevgiyi böyle kirlettiği için ona kızıyorum. Ayrıca çılginca aradığı mutluluğu bulamadığı için de ona acıyımdayım. Bedeninin ve kafasının soğukluğu yüzünden ona acıyorum.

Artık solmakta olan güzelliği yüzünden ona acıyorum. İlk önce, yağlı boyanın çatlaması gibi, göz etrafı kırışmıştı. Çocuklarının sevgisini kaybetmesine neden olacak tüketici bencilliği yüzünden de ona acıyorum.

Benim çocuklarım... Onun değil! Benîm çocuklarım!

Hepsi bu kadar,» diye mırıldandı. «Joan'la ilişkimiz böylece sonuçlandı. Artık Shermaine var ve Joan'un temsil ettiği şeylerle hiç bir ilgisi yok, onun. Ben de mutluluğu bulmak için bir kez daha denemeyi hakkettim.»

«Shermaine,» diye fısıldadı. Kadının başını tutup öpmek için hafifçe çevirdi.

«Uyan Shermaine.»

Genç kadın kımıldanıp bir şeyler mırıldandı.

«Uyan.» Kulak memesini dişlerinin arasına alarak hafifçe ısırdı. Shermaine'in gözleri açıldı.

«Bonjur, Madam.» Bruce, gülümsüyordu.

Shermaine, «Bonjur, Mösyö,» diyerek gözlerini kapatıp yüzünü yine onun göğsüne gömdü.

«Uyan. Sana söylemem gereken bir şey var.»

«Uyandım ama önce bana düş görüp görmediğimi söyle. Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum.»

«Düş görmüyorsun.»

Genç kadın hafifçe içini çekerek ona sarıldı.

Bruce, «Seni seviyorum,» dedi.

«Şimdi öbür şeyi söyle bakalım.»

«Hayır. Şimdi düş görüyorum.»

«Hayır, bu gerçek.»

«Yok, beni uyandırma. Şimdi uyanmaya dayanamam.»

Bruce, «Ya sen?» diye sordu.

«Bunu biliyorsun... Sana söylememe gerek yok.»

Erkek, «Sabah olmak üzere,» diye mırıldandı.» «Az vaktimiz var.»

«Öyleyse kısacık zamanı bu sözleri söylemekle dolduracağım...» Bruce ona sıkıca sarılarak sözcükleri kulağına fısıldamasını dinledi.

«Artık biliyorum,» diye düşündü. «Bu kadar yanılamam. Bu benim kadınıam.»

Davul sesi şafakla birlikte kesildi. Ondan sonraki sessizlik pek yoğundu, insanı tedirgin ediyordu. O garip ritme alışmışlardı artık ve kulakları bunu arıyordu sanki.

Bruce kapalı yerde dolaşırken adamlarının huzursuzluklarının farkındaydı. Hepsi de korkuyla bir şey bekliyorlardı. Üzerlerine dikkat çekmek istemezmiş gibi çekine çekine dolaşıyorlardı.

Şakaları izleyen kahkahalar sinirliydi. Sanki bir katedralde kahkaha atmış gibi hemen susuyorlardı. Gözleri de hep ormandan yana gidiyordu, Bruce bir -saldırı olmasını istemeye başlamıştı. Çevresindeki korku yüzünden onun da sinirleri gerilmişti.

«Bir gelseler,» diye düşünüyordu. «Bir ortaya çıksalar ve böylece hayalet değil insan olduklarını görsek.»

Fakat orman sessizdi. Sanki orman onları gözetleyerek bekliyordu. Gizli gözlerin bakışını seziyorlardı. Sıcak arttıkça uğursuz gözlerin kötü varlığı daha da yaklaşır gibiydi.

Bruce sığınağın kuzey tarafına doğru giderken kayıtsızmış gibi yürümeye gayret ediyordu.

Çavuş Jacque'a gülümseyip yanına çömeldi ve kamyonun altından köprünün kalıntılarına baktı.

«Bizim kamyonlar neredeyse dönerler,» dedi. «Köprüyü onarmak fazla zaman almaz.»

Jacque cevap vermedi. Zekasını belli eden geniş alnı kırışmıştı ve yüzü terden pırıl pırıl parlıyordu.

«Zor olan beklemek, Yüzbaşım. Bu insanın cesaretini yiyip bitiriyor.»

Bruce, «Neredeyse dönerler,» diye tekrarladı. En cesurları sayılan Jacque endişelendiğine göre, ötekilerin korkudan ödleri patlamış, olacaktı.

Bruce çovuşun öbür yanındaki adama baktı. Duyduğu korku adamın yüzünden okunuyordu.

O anda yerliler saldırsalar kim bilir durum ne olurdu? Bir Afrikalı düşünceleriyle kendini öldürebilirdi. Onların yatıp öldükleri çok görülmüştü. Bruce, «O duruma gelecekler neredeyse,» diye düşündü. «Bir saldırı olursa ya çıldıracaklar ya da dertop olup korkuyla feryada başlayacaklar.

«Samimi ol. Bu durumdan sen de hiç hoşnut değilsin. Beklemek senin de sinirlerini gerdi.»

Sonra düzlüğün öbür yanından bir ses yükseldi. Hiddetli, vahşi, tiz ve insaninkine benzemeyen bir sestti bu.

Bruce yüreğinin ağzına geldiğini hissetti.

Doğru sesin geldiği yana döndü. Bir an içeridekilerin hepsi bu sestten ürktüler.

Ses yine yükseldi. Gerilen sinirlere bir kırbaç etkisi yaptı bu ses. Hemen yirmi patlama arasında kayboldu.

Bruce güldü. Başını geriye atarak kattıla katıla gülme» e başladı.

Ateş durmuştu. Ötekiler de gülüyorlardı. A-teş eden aacnlar da mahcup mahcup sırtarak

silahlarını doldurmaktaydılar.

Bruce sarı Gaga kuşunun bağırması yüzünden ilk defa böyle şaşırmıyordu. Ama şimdi kendi gülmesinin de, ötekilerin kahkahasının da hafif bir sinir krizi olduğunu anlıyordu.

Biri, «Kuşun tüylerini şapkana takmak için mi istedin?» diye seslendi ve içeridekiler yine gülmeye başladılar.

Böyle şakalaşma başlayınca hava da gevşedi. Bruce doğrulup kahkahalarını kesti.

Kendi kendine, «Neyse bir şey olmadı,» dedi. «Elli mermiye karşılık gerilimden bir saat kurtulma fırsatını elde ettik. Bu da ucuz sayılır.»

Shermaine'in yanına gitti. O da gülümsüyordu.

Erkek ona bakarak sordu. «Ahçılık işi nasıl gidiyor? Öğle yemeğine hangi şahaseri yiyeceğiz?»

«Tuzlanmış sığır.»

«Ya soğan?»

«Sadece tuzlu et. Sdğan bitti.»

Bruce'un yüzündeki gülüş siliniverdi.

«Ne kadar yiyeceğimiz kaldı?» dedi.

«Sadece bir kasa konserve. Yani yarın öğle yemeğine kadar yeter ancak.»

«Köprüyü onarmak en az iki gün alır. Ondan sonra da bir günlük yolumuz var.»

Kendini topladı. «Neyse eve döndüğümüzde hepimiz çok iştahlı olacağız. Bu yiyeceği mümkün olduğunca; idare etmeliyiz. Bundan böyle herkese yarım tayın vereceksin.»

' Kafası yeni soruna dalmış olduğu için dışarıdan gelen hafif homurtuyu fark etmedi.

Jacque seslendi. «Yüzbaşım, duyuyor musunuz?»

Bruce başını eğerek dinledi.

«Kamyonlar!» diye bağırırken rahatladığı: için sesi çok yüksek çıkmıştı.

Oradakiler heyecanlı heyecanlı mırıldanmaya başladılar.

Bekleme sona ermişti.

Kamyonlar homurdanarak ormandan düzlüğe çıktılar. Arka taraflarına pek çok kalas ve oluklu sac yüklenmişti.

Ruffy ön kamyonundan eğilerek haykırdı.

«Merhaba, Patron. Bunları nereye yığalım?»

«Köprüye götürün. Bir dakika bekle. Bent de sizinle geleceğim.»

Bruce sığınaktan çıkarak hemen Ruffy'nin.

kamyonuna koştu. Açıkta kaldığı sırada sırt kas ları gerilmişti, Kendini kamyona atıp kapıyı

kapatınca rahat bir soluk aldı.

«Bir oka hedef olmak hiç de işime gelmez.»

«Biz yokken tatsızlık çıktı mı?»

Bruce, «Hayır,» diye cevap verdi. «Fakat buradalar. Bütün gece ormanda davul çaldılar.»

Ruffy, «Dostlarını çağırıyorlar,» diye söylenerek el frenini boşalttı. «Bu köprüyü bitirene kadar eğlenceli vakit geçireceğiz. Onların cesaretlenmesi için bir ya da iki gün gerekecektir. Ama sonunda bize saldırmayı deneyecekler.»

Bruce emretti. «Köprünün yanında dur, Ruffy.» Camı indirdi. «Hendry'e yanımızda durmasını işaret edeceğim. İki kamyonun arasına malzemeyi boşaltacağız. Oluklu saçtan siperi de orada yapmaya başlayacağız.»

Hendry kamyonuhu yanaştırırken, Bruce da sahildeki katliama bakmak için kendini zorladı.

Sonra rahat bir soluk aldı. «Timsahlar!» Germe kazıkları aynı yerdeydi ama kokan insan barsağı yığınları gitmişti. Fakat koku ve sinekler hâlâ oradaydı.

Ruffy kumlardaki uzun sürünme izlerine bakarak, «Gece gelmişler, diye onayladı.

«Tanrıya şükürler olsun.»

«Evet. Burasını temizlemek çocuklarımdan hiç de hoşuna gitmeyecekti doğrusu.»

«Kazıkları yerlerinden çıkarması için birini yollarız. Çalışırken onlara bakmak istemem.»

Ruffy oradaki idam sehpalarına baktı. «Haklısın, hiç de hoş bir manzara değil.»

Bruce iki kamyonun arasına atladı.

«Hendry.»

«Evet.» Wally başını camdan uzattı.

«Seni hayal kırıklığına uğrattığıma üzülüyorum ama senin işi timsahlar görmüşler.»

«Kör değilim. Görüyorum.»

«Pekâlâ. Kör ya da inmeli olmadığını kabul edelim. Şu kamyonların boşalttırılmasına ne dersin?»

Hendry, «Aman ne büyük iş,» diye söylendiyse de inip arkada brandanın altındaki adamlara bağırmaya başladı. «O malzemeyi çıkarın.

Haydi işe başlayın!»

Bruce Ruffy'e döndü. «Bulduğunuz en kalın keresteler ne kadardı?»

«Onsekiz santim eninde dokuz santim kalınlığında ama çok sayıda bulduk.»

«Neyse işe yarar. Birer düzinesini bir araya bağlar ve ana destek olarak kullanırız.» Bruce kaşlarını çatarak onarım işini planlamaya koyuldu.

«Hendry, kalasları boylarına göre istif ettir Oluklu saç da şuraya koy. Ruffy, kaç çekicimiz var?»

«On tane. Patron. İki de testere buldum.»

«İyi. Ya ip ve çivi?»

«Bol. Bir fiçı dolusu temel çivisi ve...»

İşe dalan Bruce, zenci sivillerden birinin koruyucu kamyonların arkasından çıkarak köprüye doğru gidip orada durduğunu görmedi. Adam acele etmeden pantolon düğmelerini açarken Bruce başını kaldırdı.

«Orada ne yaptığını sanıyorsun?» diye gürleyince adam irkilerek suçlu suçlu baktı. İngilizce bilmiyordu ama Bruce'un ses tonu yeterliydi.

«Mösyö,» diyecek oldu. «Ben...»

Bruce, «Geri dön!» diye gürledi. Adam şaşkın şaşkın durup pantolonunu iliklemeye başladı.

«Acele et, ahmak!»

Adam itaatle pantolon düğmelerini kapattı.

Herkes işi bırakmış onu seyrediyordu. Adamın yüzü utançtan morarmıştı ve ellerini doğru dürüst kullanamıyordu.

Bruce deliye dönmüştü. «İliklemeyi bırak şimdi. Buraya dön.»

Nehrin yanındaki otların arasından atılan ilk ok tembel tembel yükseldi. Sonra hız kazanıp ısıklık gibi bir ses çıkararak adamın ayakları dibinde yere saplandı. Yeşil yapraklar sarılı ince kamışın bir çocuk oyuncağı gibi zararsız bir görünümü vardı.

Bruce, «Koş!» diye haykırdı. Adam durarak inanmaz gözlerle oka bakakaldı.

Bruce gidip onu geri çekmek için yürüyecek oldu fakat Ruffy'nin kocaman eli koluna yapışınca hareketsiz kaldı. Kurtulmak için Ruffy'e vuruyordu ama bu olanaksızdı: Oklar yine yeşilliklerin arasında yükseldiler.

Bu kez bir çekirge sürüsü gibi kaçmakta olan adamın çevresine indiler.

Bruce debelenmekten vazgeçerek seyretti.

Madeni uçların kamyonun önüne çarptıklarını duyuyordu. Okların adamın dört yanına yağdığını ve yere saplanan bazılarının saplarının kırıldığını da görüyordu.

Sonra bir ok adamın tam iki kürek kemiği ^arasına saplandı. Adam koşarken okun sapı sırtına vuruyordu. Zavallı bir eliyle buna erişmeye çalışırken yüzü korku ve acıyla allak bullak olmuştu.

Adam kamyonların arasına girerken Bruce bağırdı. «Onu tutun! Yere yatırın.» İki jandarma atlayıp adamı yakalayıp yüz üstü yere yatırdılar.

Bruce sırtına çıkıp oku çekerken adam anlaşılmaz bir şeyler sayıyordu. Dikenli başın sadece yarısı ete girmişti. Yani ok ancak bir santim kadar eti delmişti. Fakat Bruce, çekince kamış koptu ve baş içeride kaldı.

Bruce, «Bıçak,» diye haykırınca biri eline bir süngü sıkıştırdı.

«O dikenlere dikkat edin çocuklar. Sakın bunlar derinizi çizmesin.

«Ruffy, adamlarını hazırla. Saldırırlarsa onları püskürteceğiz.» Adamın gömleğini yırtarak bir an elle dövülmüş ilkel ok başına baktı. Üstünde çok kaim bir tabaka zehir vardı. Bu yüzden okun başı yapışkan koyu renkli bir karamelaya benziyordu.

Ruffy kamyonun burnunda dayandığı yerden konuştu. «Öldü. Sadece henüz solukları kesilmedi.»

Bruce süngünün ucuyla ok başının yanında eti daha derin yarınca adam feryad edip, onun altında debelenmeye başladı.

«Hendry gerek kutusundan pensi getir.»

«Al, burada!»

Bruce ok başını pensle yakalayarak çekti.

Çevresindeki et ok başına iyice yapışmış, çektikçe birlikte geliyordu. Bruce kalkan ete süngüyle vururken, yırtıldığını duydu. Bu tıpkı bir kedi balığının lastik gibi ağzından oltayı çıkarmaya benziyordu.

Ruffy korkunç ölümü sakinlikle kabul eden Afrikalılara özgü inançla, «Vaktini boşa harcıyorsun. Patron,» dedi. «Bu adam yolcu. Kanına yılan zehiri karıştı bir kez. Onun işi bitik.»

«Emin misin, Ruffy?» Bruce başını kaldırdı..

«Bunun yılan zehiri olduğundan emin misin?»

«Bunu kullanırlar. Yılan zehirini kasava unuyla karıştırırlar.»

«Hendry yılan ısırmasına karşı kullanılan ilaçlar nerede?»

«Kampa, ilk yardım çantasında.»

Bruce ok başını tekrar çekti ve bu kez çıkarmayı başardı. Adamın kürek kemikleri arasında derin, kara bir delik kalmıştı.

«Adamı hemen içeriye taşıyacağız. Her saniyenin önemi var»

Ruffy, «Gözlerine bak,» diye mırıldandı. «O na yapacağın iğnenin yararı olmayacaktır.»

Gözbebekleri küçülüp nokta gibi olmuştu.

Zehir bedenine yayılırken zavallı şiddetle sarsılıp titriyordu.

«Onu kamyonu koyun.»

Adamı kamyonu yatırınca herkes içeriye otladı. Ruffy motoru çalıştırıp geri vitese taktı ve sığınağa kadar olan on metreyi geri geri gittiler.

Bruce, «Onu içeriye sokun,» diye emir verdi.

Adamın dudakları gevşemişti. Bir şeyler sayıklarken bir yandan da terliyordu.

Terler yüzünden çıplak gövdesine akıyordu. Yaradan pek kan çıkmamıştı. Bruce zehirin kan pıhtılaştırıcı bir türden olduğu kanısına vardı.

Shermaine koşarak onları karşıladı. «Bir şeyin yok ya Bruce?»

Bruce terslenmemesi gerektiğini anımsadı

«Benim bir şeyim yok ama onlardan biri vuruldu.»

«Sana yardım edebilir miyim?»

«Hayır, seyretmeni istemiyorum.» Başını çevirip haykırdı. «Hendry şu Tanrının belasası yılan sokma serumu nerede?»

Adamı sürükleyerek içeride gölgeli yerde bir battaniyenin üstüne yatırdılar.

Bruce onun yanında çömelip Hendry'nin verdiği kırmızı teneke kutuyu açtı.

«Ruffy, iki kamyonu da daireye sok ve çocukların hazır olsunlar. Yerliler bu başarı üstüne sandığımızdan daha çabuk cesaretlenebilirler.»

Bruce, bir yandan da enjektöre iğneyi takıyordu. «Hendry etrafımıza bir paravana yapmalarını sağla. Bunun için battaniye kullanabilirsin.»

İki jandarmaya, «Onu tutun,» dedikten sonra yaraya yakın bir yerde eti iki eliyie tutup iğneyi sapladı. Adamın teni bir kurbağanınki gibi ıslak ve yapışkandı.

Bruce serumu vücade verirken, ok saplandığından beri geçen zamanı saptamaya çalışıyordu. Belki yedi, sekiz dakika olmuştu. Kara Mamba yılanının zehiri ondört dakikada öldürürdü.

«Onu çevirin,» diye mırıldandı.

Adamın başı yana düşmüştü. Solukları hızlı ve kesik kesikti. Ağzından akan salyalar çenesinden süzülüyordu.

Wally Hendry heyecanla konuştu. «Şuna bak!» Bruce başını kaldırıp onun yüzüne baktı..

wally'nin yüzü büyük bir cinsel zevkle kızarmıştı. Solukları da ölmekte olan adamınki gibi hızlı ve kesikti.

Midesi bulanan Bruce çıkıştı. «Haydi git.

Ruffy'e yardım et.»

«Vız gelirsin. Bunu kaçırarak değilim.»

Bruce'un tartışacak zaman yoktu. Adamın karnının derisini tutarak yine enjektörün iğnesini sapladı. Barsaklar kendiliklerinden boşalmaya başlayınca patlamayı andıran bir ses çıktı Hendry, «Amanın!» dedi.

Bruce, «Defol,» diye kükredi.» Adamın ölmesini seyretmekten ne zevk alıyorsun bilmiyorum...»

Umutsuzlukla bu kez de kalbin hemen üstüne bir iğne, yaptı. Ama şırıngayı boşalttığı sırada adamın vüoudü ilk krizle gerildi ve enjektörün iğnesi derinin içinde kırıldı.

Hendry, «İşte gidiyor,» diye fısıldadı. «Şuna bak be adam. Gerçekten seyretmeye değdi.»

Bruce'un elleri titriyor ve kafası sisleniyord u .

«Pis domuz!» diye bağırarak Hendry'nin yüzüne okkalı bir tokat attı. Onu tankere doğru devirdi. Sonra atlayıp iki eliyle birden gırtlığına saldırdı. Baş parmaklarının altındaki soluk borusu esnek ve

ip gibiydi.

Hendry'nin yüzüne, «Senin için kutsal bir şey yok mudur, hayvan?» diye haykırdı. «Bir insanın rahat rahat ölmesine bile izin...»

Sonra Ruffy hiç çaba harcamadan Bruce'un, Hendry'nin boynuna sarılan ellerini çözdü.

İki adamın arasına girerek birbirlerine yaklaşma-Jarını engelledi.

«Boş ver, patron.»

Hendry boğazını ovuştururken, «Bunu sana ödeteceğim,» diye soludu. «Bunu sana ödetece ğım.»

Midesi bulan ve utanan Brunce, battani yenin üstündeki adama döndü. «Onu örtün.» Se si titriyordu. «Kamyonlardan birinin arkasına ko yun. Yarın gömeceğiz.»

Gece olmadan oluklu saçtan koruyucu barınağı tamamladılar. Bu damı olmayan dört duvarlı basit bir şeydi. Bir kenarı yerinden çıkarak aralanabiliyordu. Yer yer de savunma için küçük mazgal delikleri vardı.

Bir düzine adamın rahat rahat sığabileceği bu barınak, en uzun boylu insandan daha yüksekti. Tam da köprünün genişliğindeydi. Pek güzel bir şey değildi ama işe yarayacağı benziyordu.

Ruffy bu paravanaya kuşkuyla baktı. «Bunu nasıl götüreceksin, Patron?»

«Sana göstereceğim şimdi. Onu kampa tanıyacağız ve yarın sabah da içine girip çalışacağız.»

Bruce oniko adam seçerek açılabilen kenardan onları içeri soktu. Sonra o kısmı da kapadı.

«Tamam Ruffy, kamyonları uzaklaştır.»

Ruffy ile Hendry geri basarak sığınağa döndüler ve barınağı köprünün yanında küçük bir kulübe gibi tek başına bıraktılar.

Bruce, bunun içine aralıklarla yerleştirdiği adamlara emirler veriyordu.

«Barınağı kaldırmak için en alttaki tahtaları tutacaksınız. Hazır mısınız? Tamam kaldırın!»

Barınak sallanıp yerden onbeş santim kadar kalktı. Sığınaktan bakanlar sadece içindeki adamların botlarını görüyorlardı.

Bruce, «Hep birden!» diye emretti. «Yürüyün!»

Düzgün olmayan yerde gıcırdayarak sallanan barınak ağır ağır sığınağa doğru geldi. Altında askerlerin ayakları bir kırkayağı andırıyordu.

Sığınaktaki adamlar neşeyle bağrıışmaya başladılar. Buna oluklu saçın içindekiler kahkahalarla karşılık verdiler. Zehirli okların korkusundan ve ormanda çevrelerinde dolaşan hayaletlerden korundukları için hepsi de son derece neşeliydiler.

Kampa gelince barınağı yere indirdiler. Sonra aralanan yerden jandarmalar teker teker dışarıya çıktılar. Arkadaşları onları gülerek karşılayıp sırtlarına vuruyor ve tebrik ediyordu.

Ruffy o gürültüde sesini yükseltti. «Bunun <işe yaradığı anlaşıldı. Patron.»

«Evet.» Bruce haykırdı. «Bu kadarı yeter.

«Hepiniz susun ve yerlerinizi alın.»

Kahkahalar kesildi ve askerler disiplinli şekilde davranmaya başladılar yine. Bruce kabalık yerin ortasına giderek etrafına bakındı. Orada derin bir sessizlik hüküm sürüyordu şimdi. Hepsi de kendisine bakmaktaydılar. Bruce için için güldü. Savaşa gidecek adamlara söylenecek, kahramanca sözleri biliyordu. Bunları vaktiyle kitaplarda okumuştı. «Umarım ağzıma yüzüme bulaştırmam,» diye düşündü.

Önce Fransızca sordu. «Aç mısınız?» Hepsi bir ağızdan olumlu cevap verdiler.

«Akşam yemeğinde tuzlu sığır var.» Bu sefer adamlar yalancılıktan iç çektiler.

«Yarın kahvaltıda da tuzlu sığır var.» Bir art durdu. «Ondan sonra bu da bitecek.»

Kimsenin sesi çıkmıyordu.

«Onun için bu köprüyü geçtiğimizde gerçekten çok aç olacaksınız. Köprüyü ne kadar çabuk onarırsak karınlarınızı da o kadar çabuk doyuracaksınız.»

Bruce, «Biraz gözlerini korkutayım,» diye karar verdi.

«Bu gün dışarıya çıkan adama ne olduğunu gördünüz. Onun için siper arkasına gizlenmeniz gerektiğini söylememe gerek yok. Baş Çavuş 'dışarı çıkma' ihtiyacınızı gidermek üzere tertibat aldı. Yirmi litrelik variller var. Pek rahat olmayacağı için üstünde fazla oturamayacaksınız.»

Bu sözlerle biraz güldüler.

«Şunu unutmayın. Kampta ya da barınakta kaldığınız sürece size ilişemezler.

Korkacak hiç bir şey yok. Onlar uzun süre davul çalıp istedikleri kadar bekleyebilirler ama bize zarar veremezler.»

Adamlar mırıldanarak bu sözleri kabul ettiler.

«Uhutmayın köprüyü ne kadar çabuk bitişirsek, o kadar çabuk yola çıkarız.»

Bruce çevresine toplanan adamların yüzlerine baktı ve gördüklerinden hoşnut kaldı. O barınağın yapılması askerleri cesaretlendirmişti.

«Tamam. Çavuş Jacques. Hava iyice kararınca projektörleri çalıştırabilirsin.»

Bruce sözlerini bitirince, Shermaine'le buluşmak için Ford'un yanına gitti.

Kayışlarını gevşetip miğferini başından çıkardı. Saçları terden ıslanmıştı.

Parmaklarıyla arkaya sıvazladı Shermaine onun gözlerinin altındaki koyu gölgelere ve ağzının kenarlarında derinleşen çizgilere bakarak, yumuşak sesle, «Yorgunsun,» diye mırıldandı.

Bruce inkara çalıştı. «Hayır, iyiyim. «Ama vücudündeki her kas yorgunluk ve sinir gerilimi yüzünden sızlıyordu.

«Bütün gece uyumalısın. Yatağı arabanın arka tarafına yapacağım.»

Bruce hemen ona baktı. «Seninle mi?»

«Evet.»

«Herkesin durumumuzu öğrenmesi seni rahatsız etmez mi?»

«Bundan utanmıyorum » Sesinde bir kararlılık vardı.

«Biliyorum ama...»

«Bir keresinde aramızdaki hiç bir şeyin pisi olamayacağını söylemiştin.»

«Hayır, pis olamaz tabii. Sadece ben...»

«İşte öyleyse sorun yok. Seni seviyorum ve bundan böyle ikimiz bir yatakta yatacağız.» Kesinlikle konuşmuştu.

Bruce hayretle, «Daha dün bakireydi,» diye düşündü. «Ama şimdi hiç bir şeye aldırıyor.

Arzuları uyanan bir kadın sonuçlar konusunda; bir erkekten daha ihtiyatsızdır.

Böyle yalnızca; sekse düşen kadınlar da vardır. Fakat Shermaine haklı. O benim kadını ve benim yatağıma ait. Bizim dışımızdakilerin bu konuda ne düşüneceği vız gelir!»

Genç kadına tatlı tatlı gülümsedi. «Haydi yatağı yap, kızım.»

Karanlık bastıktan iki saat sonra davullar yine başladı. Bruce'la Shermaine, birbirlerine sarılarak yatıp sesleri dinlediler. Artık ihtirasın, sonucu olan sıcak duygu yüzünden rahat ve^

güvendeydiler. Bu tıpkı yatakta gece çatıya vuran şiddetli yağmuru dinlemeye benziyordu.

24:00:00

Güneş doğarken köprüye gittiler. Barınak da çok ayaklı madeni bir kaplumbağa gibi açıklıktan geçti. İçindeki adamlar hâlâ bu yenilik yüzünden eğlenerek konuşuyor ve yüksek sesle şakalaşıyorlardı.

Bruce onlara seslendi. «Haydi, yeteri kadar konuştunuz. Şimdi yapılacak işimiz var.»

Böylece işe koyuldular.

Bir saat içinde güneş madeni barınağı fırına çevirdi. Bele kadar soyunmuş olan adamların üstünden terler akıyordu. İyi yontulmamış kalasalara her dokunuşta parmaklarına batan kıymıklar dışında hiç bir şeyi fark etmeden, telaşla, deli gibi çalışıyorlardı. O sıcak fırında, çekiç gürültüsü ve uçuşan çam kokulu tahta tozları arasında uğraştılar. Adamlar sessiz sedasız iş görüyorlar, zaman zaman Bruce ya da Ruffy onlara yol göstererek emir veriyordu.

Öğleye kadar köprünün arasındaki açıklığı kapatacak boyda dört ana kalas hazırlandı. Bunlar birbirine çakılıp bağlanan tahtalardan oluşmuştu. Bruce kalasların iki ucunu tahtaların üstüne dayattı ve sonra bunların ortasına bütün adamlarını çıkardı.

Adamların ağırlığı yüzünden kalasın ortası üç santim kadar bel verdi.

Ruffy güvensizlikle, «Ne diyorsun patron?» diye sordu.

«Böyle dördü üst üste gelirse işimizi görebilir. Bunların altına da çok daha uzun kalasları yerleştiririz.

«Bilemiyorum dostum. O tanker çok ağır.»

Bruce, «Biz de ağır değil demedik zaten,» diye kabul etti. «Fakat bu tehlikeyi göze alacağız artık. Önce Ford, sonra kamyonlar, en son olarak da tanker geçecek.

Ruffy başını sallayıp yüzünü koluyla sildi.

Kımıldayınca koltuk altlarındaki güçlü kaslar kabardı. Kemerinin üstünde kalan çıkık midesinde

hiç sarkıklık yoktu.

Dev zenci içini çekti. «Bir bira iyi gelirdi doğrusu. Bu susuzluk beni bitiriyor.»

Bruce baş parmaklarıyla kaşlarına biriken terleri silerek sordu.

«Yanımda iki şey olmadan yola çıkmam.

Pantolonumla, o köpüklü kahverengi sıvı. «Ruffy, barınağın bir köşesinden küçük bir karton alıp salladı. «Bu sesi duydun mu Patron?»

Bruce güldü. «Bana o ses müzik gibi geldi.»

Birden bağırdı, «Haydi. On dakika istirahat.»

Ruffy şişeleri çıkararak dağıtmaya başladı.

Üç jandarmanın bir şişeyi paylaşacaklarını söyledi. «Bu Araplar biranın değerini yeterince anlayamıyorlar. Onun için fazlasını vermek ziyan sayılır.»

Biraz ılık ve gazlıydı; Bruce'un susuzluğunu artırmaktan başka bir işe yaramadı.

«Tamam.» Ayağa kalktı. «Şu kalasları yerlerine yerleştirelim.»

Ruffy, «Ömrümde yaşadığım en kısa on dakikaydı,» diye sızlandı.

Bruce mırıldandı. «Senin saatin geri.»

Barınak bağlı kalasları da taşıyarak köprüye çıktı. Artık kimse gülmüyor, yorulan adamların solukları ve küfürleri duyuluyordu.

Bruce, «İpleri iyi sıkıştırın!» diye emretti.

Düğümeleri kendisi kontrol etti ve Ruffy'e bakarak başını salladı. «Sağlam.»

Ruffy homurdandı. «Haydi yürüyün, deli namussuzlar. Kaldırın bakalım.»

Kat kat tahtadan meydana gelen ilk bağır kalas diklemesine kalktı ve tepesindeki iplerle havada sallandı.

Bruce, «Her ipe iki adam,» diye emir verdi.

«Yavaşça yerine bırakın.» Adamların hazır olup olmadıklarını anlamak için etrafına baktı.

Ruffy de tehdit etti. «Kalası kenardan aşağıya düşürürseniz sizleri de onun ardından atarım namussuzlar!»

Kalas köprünün yangından kararmış kenarından uzandı. Aradaki boşluğu aşarak öbür yana doğru önce hafifçe yattı; sonra yer çekiciyle hızla aşağı doğru inecek oldu.

Ağırlık yüzünden omuz kasları oklava gibi belirmiş olan Ruffy gürledi. «Tutun ulan! Allah kahretsin, tutsanız!» Adamlar iplere yapışıyorlardı ama çok ağır olan kalas köprünün öbür ucuna doğru düşerken onları da sürükledi.

Kalas aradaki açıklığı doldurarak düşÜL kaldı ve olduğu yerde sallandı.

Ruffy, «Amanın,» dedi. «Az daha elden gidiyordu.» Sonra öfkeyle adamlarına döndü.

«Namussuzlar, gelecek sefer daha dikkatli olun. E-

ğer nehirde yüzmek istemiyorsanız dediğimi ya-, parsınız.»

İkinci kalın kalasla da aynı şeyi denediler ama bunun düşüşünü kontrol edemediler. Hem talihleri de yardım etmedi. Kalasın uzaktaki ucu köprüünün yanmayan kısmına erişmeden aşağıya doğru kaydı.

Ruffy, «Gidiyor!» diye gürledi. «Çekin namussuzlar, çekin!»

Ama birbirine bağlı tahtalardan meydana gelen koca kalas, ağır ağır kayarak gürültüyle aşağıdaki nehre düştü. Sonra akıntıya kapılıp uzaklaşacaktı ama ipler buna engel oldu.

Bruce ile Ruffy, akıntıya rağmen kalası geri getirmek için uzun süre ter döküp uğraşırlarken, hem bitkin düştüler, hem de durmadan küfür yağdırdılar. Neyse bu ağır yükü sonunda güç belâ köprüye çıkarmayı başardılar.

Ruffy pek çok yetenekleri bulunmakla birlikte küfür sözlüğü sınırlı bir insandı.

Böyle aynı

«özleri tekrarlamak dev zenciye daha da sinirlendiriyordu. Bruce küfretmekte daha başarılıydı. Tüm bildiklerini anımsadığı gibi bir kaç küfür de icat etti.

Sonunda üstünden sular damlayan ağır kalası köprüünün yanına çektiler.

Ruffy içten gelen bir hayranlıkla Bruce'a döndü. «Çok iyi küfür ediyorsun.

Şimdiye kadar küfrettiğini duymamıştım ama bu işi çok iyi becerdiğinden kuşku yok! Şu inekle ilgili olanı tekrarlar mısın?»

Bruce biraz da sıkılarak onun istediği küfrü yineledi.

Ruffy, «Bunu kendin mi icat ettin?» diye sordu.

Bruce güldü. «Tam o anda buldum.»

«Duyduğum küfürlerin en adisi olduğunu söylemeliyim,» diye Ruffy hasetliğini gizleyemedi. «Bir kitap yazmalısın dostum.»

Bruce, «Önce köprüyü bitirelim,» diye cevap verdi. «Bunu ondan sonra düşünürüm.»

İkinci kalas bu sefer hiç zorluk çıkarmadı.

Hemen aradaki boşluğu kapatarak kuzu kuzu eşinin yanına indi.

Ruffy her şeyi bilen bir adam tavrıyla, «Bir şeye bolca küfürettin mi istediğin olur,» dedi.

«Bana kalırsa inekle ilgili küfür bu işi halletti, Patron.»

İki kalın kalasın yerlerine yerleşmesiyle işin büyük bölümünü halletmişlerdi. Barınakla birlikte ilerleyerek yeni kalasların üstünde durdular.

Böylece üçüncü ve dördüncü kalasları iplerinden çekip köprüye çıkarmak kolay oldu. Sonra gece çökmeden bütün tahtaları iplerle sıkıca bağladılar.

Barınak salana sallana geri döndüğünde adamlar bitkin haldeydiler. Hepsinin elleri tahta kıymıklarından kan içinde kalmıştı. Ama yine de kendileriyle çok övünüyorlardı.

«Çavuş Jacques, projektörlerinden birini bu gece köprüye çevir. Dostlarımızın yine gece gelerek köprüyü ateşe vermelerini istemiyoruz.»

Jacque hafif sesle konuştu. «Pillerin bir kaç saatlik ömrü kaldı yüzbaşım.»

Bruce hiç duraklamadı. «Öyleyse onları, teker teker kullan. Bütün gece köprünün aydınlatılması gerek.»

Sonra Ruffy'e baktı. «Bu gün köprüde çalışmış adamların her birine bir şişe bira verebilecek misin?»

Ruffy dehşete kapıldı. «Her birine dolu bir şişe mi! Zaten kala kala iki kasa kaldı.»

Bruce dik dik bakınca Ruffy güldü.

«Peki, Patron .Bunu hakkettiler sanırım.»

Bruce kamyonlardan birinin basamağına oturmuş, süngüsünün ucuyla tırnaklarının altını temizleyen Wally Hendry'e döndü. Soğuk bir sesle, «Burada her şey yolunda mı?» diye sordu.

«Tabii. Ne olacağını sanıyordun yani? Yoksa Baş Piskoposun ziyaret edeceğini mi umuyordun— Gökyüzü kafamıza mı geçecekti? Ya da senin Fransız parçası ikiz mi doğuracaktı?»

Tırnaklarına bakmaktan vaz geçerek başını kaldırdı. «Siz ortada dolaşıp insanla alay eder gibi böyle ahmakça sorular soracak yerde şu köprüyü tamamlayınız.

Köprünün onarımı ne zaman bitecek?»

Bruce sinirlenemeyecek kadar yorgundu.

«Gece nöbeti senin, Hendry, Şimdi başlayıp şafağa kadar nöbet tutacaksın.»

«Ya öyle mi? Peki bütün gece sen ne yapacaksın? Yoksa bu soru yüzünü mü kızartıyor,»

«Ben gidip uyuyacağım. Yapacağım bu işte. Bütün gün kampta yan gelip yatmadım.»

Hendry, süngüyü yere ayaklarının arasına saplayarak söylendi. «Onunla biraz da benim için yat, Ahbap.»

Bruce uzaklaşarak Ford"a gitti.

Shermaine onu, «Merhaba, Bruce,» diye karşıladı. «Bu gün işler nasıl gitti? Seni özledim.» Erkeğe bakarken yüzü aydınlanmıştı. Sevilmek çok güzel bir duyguydu; Bruce'un yorgunluğu biraz geçer gibi oldu.

«İşin yarısı bitti. Bir gün daha çalışırsak, tamam.» Shermaine'e gülümsedi.

«Yalan söyleyip seni özlediğimi iddia edemeyeceğim. Seni düşünemeyecek kadar çok işim vardı.»

Genç kadın endişeyle atıldı. «Ellerin!» Onun ellerini kaldırarak inceledi. «Berbat haldeler.»

«Pek güze! sayılmazlar değil mi?»

«Dur, çantamdan bir dikiş iğnesi alayım-Bununla kıymıkları çıkarırım.»

Wally Hendry karşı taraftan Bruce'a bakıp belden aşağısını göstererek anlamlı bir işaret yaptı.

Sonra Bruce'un hiddetle kaşların çatığını görünce büyük bir sevinçle kahkaha attı.

* * *

Bruce, Ruffy ve Hendry'le yemek pişirme ateşinin yanında dururken karnı açlıktan gurulduyordu. Sabahın ilk ışıklarında düzlüğün ilerisindeki köprünün şeklini hayal meyal seçmek teydi. Ormanda hâlâ davul çalınıyordu fakat bunun pek farkında değillerdi artık . Davul sesi de sivrisinekler gibi kaçınılmaz bir şey olarak kakül edilmeye başlanmıştı.

Ruffy, «Projektörlerin pili bitti,» diye söylendi. Projektörün cılız, sarı ışığı köprüye güç bela erişiyordu.

Bruce başını salladı. «Piller ancak, geceyi geçirebiidiler.»

Hendry, «Amanın,» diye yakındı. «Açım. Şu anda yağda pişmiş iki yumurtayla kalın, kanlı bir bifteği nasıl yutardım.»

Yemek sözünü duyan Bruce'un ağzı sulandı. wally'nin sözlerinin kafasında canlandırdığı görüntüyü zorla aklından uzaklaştırdı.

«Köprüyü bu gün bitirip kamyonları geçirmemize imkan yok.»

Ruffy de bunu kabul etti. «Daha tam bir gün çalışmamız gerekecek, Patron.»

Bruce sözlerine devam etti. «O halde ne yapacağımızı anlatayım. Ben çalışacak grubu köprüye götüreceğim. Hendry sen yine kampta kalacak ve bir gün önceki gibi bizi buradan koruyacaksın. Ruffy sen de kamyonlardan biriyle oniki adamını al.

On mil kadar geriye git. Ormanın ağaçlarının sık olmadığı bir yerde dur. Oradan bol odun kes. Bize bütün gece yanacak kalın kütükler gerekli. Bu gece kampın etrafında sıra sıra ateş yakacağız.»

Ruffy, «Bu akla yakın,» diye başını salladı.

«Peki köprü ne olacak?»

Bruce mırıldandı, «Köprüye nöbetçi dikeceğiz.» Onların durumu... düşünürken Ekildiklerini fark etti.

Hendry homurdandı. «Yani ormandaki adamlar için bol pirzola çıkacak yine.

Bütün gece köprüde .oturacağımı sanıyorsan yanılıyorsun.»

Bruce, «Sana otur diyen yok zaten!» diye çıkıştı. «Pekâlâ Ruffy. Git ve bol odun getir.»

Bruce köprünün onarılmasını akşam üstüne doğru tamamladı. En çok öğle üzeri telaşlanmıştı. O sırada dört adamla birlikte barınaktan çıkarak, nehrin bir iki metre üstünde kalan desteklerden aşağıya koymaları ve kalasları köprü ayaklarına sıkıca bağlamaları gerekmişti. O durumda nehrin kıyısındaki otların arasından atıyacok oklar karşısında savunmasız olduklarını bilerek çok korkmuşlardı. Neyse ok atan filan olmamıştı. İş bitirip yukarıya tırmanarak barınağa girince rahat bir soluk almışlardı.

Çapraz tahtaları da uzun kalasların üstüne çakıp, ayrıca sıkı sıkı bağlar.'ktan sonra işleri tamamlandı.

Bruce geriye çekilerek iki günlük çalışmanın sonucunu seyretti.

Yüksek sesle konuşarak, «İşe yarar,» diye fikrini açıkladı. «Fakat estetik açıdan ya da bir köprü planı yarışmasında ödül kazanabileceğimizi sanmıyorum.»

Ceketini alarak giydi. Ter içinde kalmış olan gövdesi, güneş batmak üzere olduğu için üşümeye başlamıştı.

«Evet dönelim, artık beyler,» deyince jandarmalar barınağın içinde yerlerini aldılar.

** *

Madeni barınak ağır ağır kampın çevresinde ilerliyor ve her yirmi, otuz adımda dinlenmek üzere yere indiriliyordu. Barınak havaya kalktığı anda geride bir odun ateşi bırakıyordu. Sonunda bu ateşlerden oluşan daire tamamlandı. Barınak da karanlıkta kampa döndü.

Bruce barınağın içinden Ruffy'nin beklediği yere doğru seslendi. «Hazır mısın, Ruffy?»

«Her şey tamam, Patron.»

Ruffy arkasında iyice silahlanmış altı jandarmayla gelerek Bruce'un yanına, barınağa girdi. Köprüde bütün gece nöbet tutmak üzere yola çıktılar.

Gece yarısı olmadan oluklu saç barınağın içi buz kesildi. Çünkü rüzgâr nehirden doğru esiyor ve bundan korunamıyorlardı. Gündüzün sıcaklığını koruyacak bulut da yoktu. Hava iyice açmıştı.

Barınaktaki adamlar zehirli gaz pelerinlerinin altına büzülerek beklediler. Bruce ile Ruffy oluklu saç duvara dayanmış, omuzları birbirine değecek kadar yakın duruyorlardı. Yıldızların ışığında barınağın içi biraz aydınlanıyor ve açık yanlarından da köprünün parmaklıklarını görebiliyorlardı.

Ruffy, «Ay bir saat sonra çıkacak,» diye mırıldandı.

Bruce cevap verdi. «Ay henüz bir haftalık.

Fakat yine de bizi biraz daha aydınlatacaktır.»

Yeni yerleştirilen tahtaların arasında açmış olduğu aralıktan baktı. Burası karanlık bir çukuru andırıyordu.

Ruffy, «El feneriyle orayı aydınlatmaya ne dersin?» diye sordu.

Bruce, «Hayır,» diye karşılık verdi. Elektrik fenerini öbür eline geçirdi. «Onların sesini duyana dek bunu yapmayacağız.»

«Belki de seslerini duyamayacaksın.»

«Eğer akıntıya kapılıp köprüye kadar yüzer ve umduğum gibi köprünün ayaklarına tırmanırlarsa o zaman seslerini duyacağız. Vücutlerinden akan sular tahtalara damlayacaktır.»

Ruffy, «Kanaki ve adamları sesi işitmemişlerdi,» diye hatırlattı.

Bir süre konuşmadılar. Jandarmalardan biri hafif sesle horlamaya başladı. Ruffy botlu kocaman ayağını kaldırıp adamın belinin üstüne indirdi. Asker bağırarak telaşla diz üstü doğruldu ve çılgın gibi etrafına bakınmaya başladı.

Ruffy nazik nazik, «İyi bir düş gördün mü bari?» diye sordu.

Adam itiraz etti. «Uyumuyordum ben. Sadece düşünüyordum.»

Ruffy, «Bir daha öyle yüksek sesle düşünme,» diye öğüt verdi. «Sanki köprüyü testereyle ortadan biçermissin gibi sesler çıkarıyordun.»

Yarım saat inanılmıyacak kadar ağır geçti.

Ruffy, «Ateşler iyi yanıyor,» deyince Bruce başını çevirerek baktı. Arka tarafında kalan oluklu kalın saçta bir gözetleme deliği vardı. Oradan karanlıktaki turuncumsu renkli alevlerle yanan ateşler gözüküyordu.

«Evet, bu ateşler sabaha kadar dayanacaktır.»

Yine sessizlik oldu. Sadece sivrisineklerin vızıldısını ve aşağıdaki nehrin mırıltısını duyuyorlardı artık. Bruce, «Tabancamı Shermaine'e verdim,» diye düşünürken birden durakladı.

«Tabancamı ondan almam gerekirdi.» Tüfeğinin ağzından süngüyü çıkararak keskin yanını parmağıyla yokladı. Sonra bunu belindeki branda kemerdeki kılıfa soktu. Karanlıkta kavgaya başlayacak olurlarsa tüfeğini kolaylıkla kaybedebileceğini düşünmüştü.

Yanında duran Ruffy, «Tanrım çok açım,» diye mırıldandı.

Bruce söylendi. «Cok şişmansın. Biraz rejim yapmak sana iyi gelir.» Beklemeye devam, ettiler.

Bruce tahtaların arasındaki karanlık deliğe bakıyordu. Gözleri karanlıkta hayal görmeye başlamıştı. Denizin dibinde görülen türde şekiller gözlerinin önünde dolaşır gibiydi. Mide kasları gerilmişti. Elindeki feneri deliğe çevirip yakmamak için kendini zor tutuyordu. Dinlendirmek için gözlerini kapattı. «Ona kadar ağır ağır sayacağım,» diye karar verdi. « Sonra tekrar bakacağım.»

Ruffy'nin eli onun pazısını bir mengene gibi sıktı. Parmakları sanki elektrik akımı verirmiş gibi tehlikeyi açıklıyordu. Bruce'un gözleri açılı verdi.

Ruffy, «Dinle,» diye soludu.

Bruce sesi duydu. Altlarında usui usul sular damlıyordu. Sonra bir şey köprüye çarptı. A-ma bu o kadar yumuşaktı ki Bruce çarpmayı duymadı, yalnızca hissetti.

Bruce da, «Evet,» diye fısıldadı. Uzanarak yanındaki jandarmanın omzuna dokundu. Adamın vücudu bu dokunuş üzerine kazık kesildi.

Bruce bütün askerlere durumun haber verildiğinden emin olana dek soluğu kuru boğazını yakarak bekledi. Sonra dizindeki tüfeği tutup namluyu kara deliğe doğru çevirdi.

Derin bir soluk alarak el fenerini yaktı. A sağıya uzanan namluyla karanlık deliği aydınlattı ışık. Bruce eğilmiş oraya bakıyordu.

Tahtaların arasındaki dik dörtgen delik gör düğü sahneyi çerçeveliyordu. Sudan ıslanmış, parlayan simsiyah, çıplak bedenlerin üstünde acaip döğmeler vardı.

Gözlerinin akı inanılmayacak kadar parlak, yassı burunlu, geniş alnı iyice içine girik bir yüz ona çevrilmişti. Sonra yerlilerin 'Panga' dedikleri uzun parlak bıçağı da fark etti. Vahşiler bir hayvanın bacağındaki keneler gibi tahtalara yapışmışlardı. Kollar, bacaklar ve parlayan gövdeler birleşerek, bir tek kaygan, pis, deniz yarattığı halini almıştı.

Bruce onların üstüne ateş ddti. Tüfek omzunda sarsılırken uzun namludan püsküren turuncu ışık, bu görüntüyü daha da korkunç bir hale koyuyordu. O insan yığını, kuru bir kuyuda sıkıştırılmış fare sürüsü gibi debelenmeye başladı. Sonra birden suya atladılar. Bazıları direklerden tırmanıyor, kurşunlar vücutlerine isabet edince de kıvranıp bükülerek haykırıyorlardı.

Sesleri silah patlamalarını bastırıyordu.

Bruce'un silahı boşalmıştı. Yeni bir şarjöre uzandı. Ruffy ve jandarmalar köprünün parmaklığından sarkmış aşağıya ateş ediyorlardı. Yaylım ateş aşağıdaki vahşileri silip süpürüyordu.

Silahlar patlarken çıkan ışık vahşilerin yüzlerini ve gövdelerini aydınlatıyordu.

Ruffy, «Hâlâ geliyorlar!» diye gürledi. «Onların bu yanı aşmalarına izin vermeyin!»

Bruce'un ayakları dibindeki karanlık delikten bir baş ve çıplak omuzları yükseldi.

Sonra adamın eli gözüktü. Bu elde bir Panga vardı.

Gözleri el fenerinin ışığında pırıldarken Panga'yla Bruce'un bacaklarını doğramaya yeltendi.

Bruce geri zıplayınca bıçak bir, iki santim açıktan geçti. Yerli delikten çıkarak Bruce'a doğru geldi. Çılgın bir öfkeyle tiz bir ses çıkararak bağıırıyordu.

Bruce boş tüfeğinin dipçığıyle saldırdı. Bütün gücünü dipçiğe verdiği için namlu Baluba' nın gözüne saplandı. Namlunun on santimi içeriye girip kaybolmuştu ve ancak arkaya, yani kafa tasına çarpınca durdu. Saplanan çeliğin altından çıkan gözün renksiz sıvısı aktı.

Bruce silahı çekip çevirerek kurtarmaya çalıştı. Fakat namlu bir olta gibi kafa tasına takılmış çıkmıyordu. Baluba, Pangasını atmış iki elle silaha sarılmıştı.

Tahtaların üstünde sırt üstü yatmış yuvarlanıp inliyor ve Bruce silahı her çekmek isteyişinde başını geriye atıyordu.

Onun gerisinde delikten başka bir Baluba' nun baş ve omuzları belirdi.

Bruce silahı bırakarak düşmüş pankayı kaptı. Yerde kıvranan Balbua'nın üstünden atlayarak ağır bıçağı iki eliyle kaldırdı, delikten çıkmakta olan adamın üstüne gitti.

Deliğe sıkışmış olan vahşi kendini koruyacak durumda değildi. Bruce'a bakarken ağzı acık kaldı.

Bruce sanki odun yorarmış gibi iki eliyle bıçağı tutarak bütün gücüyle vurdu. Bu darbeyle omuzları sarsıldı ve su verilmemiş çelik sapından kırıldı. Bıçak Baluba'nın kafasına gömülüp kalmıştı.

Bruce kesik kesik soluyarak doğruldu. Deli gibi etrafına bakındı. Baluba'lar köprünün bir yanındaki parmaklığı aşıyorlardı. Yıldızların ışığında ıslak derileri parlıyordu. Jandarmalardan biri boynu kırılmış, elinde tüfeğiyle yerde yatıyordu. Ruffy ve öteki jandarmalar öbür yandan ateş etmekteydiler hâlâ.

Bruce, «Ruffy!» diye haykırdı. «Arkandalar Köprüye çıkıyorlar!» Panga'nın sapını bırakarak ölen

jandarmaya doğru koştı. O tüfeğe ihtiyacı vardı.

Fakat daha oraya erişmeden çıplak bir Baluba ona saldırdı. Bruce havaya kalkan Panga'nın altından geçerek vahşiyle boğuşmaya başladı. Birbirlerine sarılarak yere yuvarlandılar.

Adamın kaslı gövdesi kaygandı ve tıpkı bozulmuş tereyağı gibi pis kokuyordu.

Bruce yerlinin bıçağı tutan elinden korunarak dirseğinin altındaki sinir merkezini buldu. Oraya baş parmağıyla bastı. Baluba feryad ederek bıçağını düşürdü. Panga tahtalara çarptı.

Bruce bir kolunu adamın boynuna dayayarak boş eliyle de süngüsüne uzandı.

Baluba tırnaklarıyla Bruce'un gözlerini oymaya çalışıyordu. Tırnakları Bruce'un burnunun yanını yırttı. Ama Bruce süngüyü çıkarabilmişti. Ucunu adamın göğsüne dayayarak olanca gücüyle bastırdı. Çeliğin bir kaburgaya dayandığını duydu. Canı yanan vahşi daha büyük bir güçle savaşımaya başladı. Bruce etin içinde süngüyü çevirdi. Öbür koluyla da adamın başını yere itti.'

Süngünün ucu kemiği sıyrarak aradaki açığı buldu ve birden sapına kadar görriülüverdi.

Baluba'nun bedeni sarsıldı ve Bruce'un elindeki süngü sallandı.

Bruce adamın ölmesini beklemedi bile. Süngüyü çekerek ayağa fırladı. Aynı anda Ruffy'nin bir Baluba'yı havaya kaldırdığı gibi köprünün parmaklığının üstünden aşağıya attığını gördü.

Bruce ölü jandarmanın elindeki tüfeği kaparak parmaklığa yaklaştı. Aşağıdakiler bağırarak yukarıdakileri itiyor, Baluba'lar o yandan saldırıyorlardı.

Bruce kötü kötü, «Bu tıpkı bir çitteki serçeleri çiftleyle vurmaya benziyor,» diye düşünerek yaylım ateşle parmaklığı temizleyiverdi. Sonra eğilip aşağıdaki insan yığınının üstüne kurşun yağdırdı. Tüfek boşalmıştı. Bunu cebinden çıkardığı şarjörle doldurdu. Köprünün alt desteklerinde kimse kalmamıştı.

Kafalar akıntıya kapılmış uzaklaşıyordu.

Bruce silahını indirerek çevresine baktı. Üç jandarması yaralamış olduğu Baluba'yı öldürüyorlardı. Vahşinin başında durmuş onu süngüleyerek homurdanıyörlardı. Vahşi de hâlâ bağırıyordu.

Bruce başını çevirdi.

Ayın parlak ucu ağaçların üstünde belirdi.

Çevresinde bir hale vardı.

Bir sigara yaktığı sırada arkasındaki korkunç sesler de kesildi.

«Bir şeyin yok ya, Patron?»

«Yok, iyiyim. Sen nasılsın, Ruffy?»

«Korkunç susadım. Benim kartonu kimsenin ezmemiş olduğunu umarım.»

Bruce, «İlk ateşten sonuncusuna kadar ancak dört dakika geçti,» diye tahmin etti. «Savaş böyle işte. Yedi saat bekleyip sıkılıyorsun ve sonra dört dakika deli gibi uğraşıyorsun. Ama yalnızca savaşta böyle değil. Bütün yaşam böyle.»

Sonra baldırlarındaki titremeyi ve midesinin bulgndığını hissetti. Böylece vücudu tepki gösteriyordu.

«Ne oluyor?» Kamptan biri haykırıyordu.

Bruce Hendry'nin sesini tanıdı. «Her şey yolunda mı?»

Bruce da haykırarak, «Onları püskürttük!» diye karşılık verdi. «Her şey yolunda. Tekrar uyuyabilirsin.»

Sonra kendi kendine, «Şimdi hemen oturmam gerek,» dedi.

Ölen Baluba, yanaklarında ve alnındaki dövmeleler dışında tıpkı Bruce'un emrindeki Bombala ve Bakuba askerlerine benziyordu.

Bruce el fenerini cesede tuttu. Kollar ve bacaklar sıska olmakla birlikte iyice kaslıydı. Karın da yıllarca iyi beslenememekten olüükça şişti.

Bu eğri büğrü çirkin bir vücuttu. Bruce, tiksinen rek yine ışığı onun yüzüne çevirdi. Derinin altında kemikler sert düzlükler meydana getiriyorlardı. Burun yassıltılmıştı ve kalın dudaklarda tiksinti veren bir vahşet vardı. Bunlar hafifçe gerildiği için adamın eğelenerek bir köpek balığınıniki gibi sivriltilen dişleri gözüküyordu.

Ruffy karanlıkta Bruce'un yanında konuştu.

Bu sonuncusu. Patron. Onu da nehre atayım.»

«İyi.»

Ruffy cesedi kaldırırken soludu ve sonra kara derili aşağıya düşerken sular şıkırdadı.

Ruffy, ellerini parmaklığa sildikten sonra gelerek Bruce'un yanına oturdu.

«Tanrının belası goriller.» Ruffy'nin sesi Afrika'nın kabilelerine özgü düşmanlıkla doluydu.

«Şu birleşmiş Milletler'in insanlarından kurtulduktan sonra buradakilerden bazılarını da temizlememiz gerekecek. Tanrının belası Baluba' ların öğrenmesi gereken bazı şeyler var.»

Bruce, «Bu böyle sürüp gidiyor,» diye düşündü. «Musevilerle Hristiyanlar, Katoliklerle Protestanlar, beyazlarla siyahlar, Bambala'lar ve Baluba'lar.»

Saatine baktı. Şafak sökmesine dahi iki saat vardı. O şiddet gösterisinin neden olduğu tepki hafiflemişti. Sigarayı tutan eli titremiyordu artık.

Ruffy, «Tekrar gelmezler,» diye mırıldandı..

«İstersen şimdi biraz uyuyabilirsin. Ben gözlerimi açık tutarım, Patron.»

«Yok teşekkür ederim. Seninle bekleyeceğim.» Sinirleri uyuyabilecek kadar yetişmemişti.

«Bir biraya ne dersin?»

«Teşekkürler.»

Bruce birayı yudumlayarak kampın çevresindeki ateşlere baktı. Ateşler sönmüş, küllü korlar kalmıştı. Fakat Bruce Ruffy'nin haklı olduğunu biliyordu. Balubalar o gece tekrar saldırıya

geçmeyecekti.

«Bağımsızlığından memnun musun?»

«Anlayamadım, Patron?» Bu soru Ruffy'i şaşırttığı için dönüp Bruce'a baktı.

«Yani Belçikalılar gittikten sonra durumu beğeniyor musun?»

«Bu iş iyi oldu sanırım.»

«Ya Tshombe, Merkezi Hükümete boyun eğmek zorunda kalırsa?»

Ruffy, «O deli Araplar!» diye hırladı. «Hepsinin bizden istediği de bakır. O bakırı çıkarabilmek için sabahları erkenden kalkmak zorunda kalacaklar. Burada eğerde oturan biziz şimdi.»

Afrika kıtasında iktidar mücadeleleri, at üstün yapılan bir mızrak turnuvası gibiydi. «Şimdi eğerdeyim! Beni atımdan düşürmeye çalış!»

Yoksa Londra, Moskova, Washington ve Pekin'-

in sandığı gibi durum ablak ve siyaset doktrinlerine dayanmıyor. Söz konusu olan bir ölüm kalım sorunu. Bruce, «Büyük günler gelecek,» diye düşündü. «Benim ülkem patladığı zaman, onun yanında Cezayirlilerin başardıkları çocuk oyuncağı gibi kalacak.»

Güneş çıkmış, düzlükteki gölgeleri uzatıyordu. Bruce da Ford'un yanında durmuş, köprü'nün öbür yanındaki oluklu saç barınağa bakmaktaydı.

Bir an vücudunu gevşeterek karşıya geçmek için yapılan hazırlıkları tekrar düşündü. Acaba unutulmuş bir şey var mıydı? Durumlarını daha güvenli hale sokacak başka çareler olabilir miydi?

Hendry ve bir düzine adam köprü'nün öbür tarafında yapılabilecek saldırılara karşı koymak için hazır bekliyorlardı.

Önce Ford'la Shermaine karşıya geçecekti. Onu kamyonlar izleyecekti. Hepsi de köprü'nün yıkılma tehlikesini azaltmak için boş olarak geçeceklerdi. Tanker geçmeden önce köprü'nün zayıflamasına meydan vermemek için boş olmaları gerekiyordu. Her kamyon geçtikten sonra, Hendry bunun yükünü ve yolcularını barınakla taşıyacaktı. Onları kamyonun brandayla kapatılmış arkasına yerleştirip güvene alacaktı.

Son kamyon çaresiz dolu olarak geçecekti.

Böyle yapmak zorundaydılar.

Son olarak da Bruce, tankeri karşıya geçirecekti. Bunu kahramanlık olsun diye düşünmemişti. O sabah yapılacak en tehlikeli iş buydu ve Bruce kimseye güvenemediği için bunu yüklenmişti. Tankeri karşıya geçirmeyi Ruffy'e bile bırakamazdı. Tankerdeki bin litreden fazla akar yakıt onların sağ salim eve dönmeleri demekti.

Bruce bir kaza ihtimalini hesaplayarak kamyonların hepsinin depolarını doldurtmuştu. Ama daha Msapa Kavşağına erişmeden kamyonlardaki akar yakıt bitecekti.

Ford'un direksiyonuna geçmiş olan Shermaine'e baktı. «Arabayı ilk vitesine tak Ağır ağır fakat duraklamadan geç. Ne olursa olsun köprüde durmamalısın.»

Genç kadın başını salladı. Sakindi ve erkeğe bakarak gülümsedi. Bruce bu ufak tefek ve çok güzel olan kadını süzerken gurur duydu. O da bu gün bir erkek işini üstelenmişti. Sözlerine devam etti. «Sen karşıya geçer geçmez arkandan kamyonlardan birini yollayacağım. Hendry kamyonu altı adamını koyacak ve sonra ö-

tekileri almak için barakayla bu tarafa geçecek.»

«Başüstüne, Mösyö Bonaparte.»

Bruce, «Bu gece bunu ödeyeceksin,» diye tehdit etti. «Haydi git artık.»

Shermaine motoru çalıştırdı, Ford eğri büğrü yerden sallanarak geçip yola çıktı.

Belirli bir hızla köprüye girdi.

Bruce soluğunu tutmuş bakıyordu. Araba onarılan kısma gelirken bir an duracak gibi oldu ve sonra ilerleyerek karşı tarafa vardı.

«Tanrıya şükürler olsun!» Bruce tuttuğu soluğunu verdi.

Sonra ilk kamyonun direksiyonunda bekleyen zenci şoföre haykırdı. «Allez!»

Adam dişlerini gösterip yanaklarını şişirerek neşeli neşeli güldü. El salladıktan sonra kamyonu hareket ettirdi.

Bruce onun köprüden geçmesini endişeyle seyrederken yeni tahtaların bunun ağırlığı altında hafifçe bel verdiklerini gördü, sonra da isyan eder gibi sert sert çatırdadıklarını duydu.

«Pek de iyi değil,» diye mırıldandı.

Ruffy, «Öyle,» diye kabul etti. «Patron neden tankeri başkasının geçirmesine izin vermiyorsun?»

Bruce başını çevirmeden konuştu. «Bu sorunu seninle tartıştık.» Nehrin öbür kıyısında Hendry adamlarını barakadan çıkarmış, kamyonun arkasına sokuyordu.

Sonra baraka onlara doğru yola çıktı. Yani uzun yolculuğuna başladı.

Bruce dört kamyonu karşıya geçirmek için harcanan dört saat boyunca endişelenip sabırsızlandı. Barakanın köprüyü bir kaç defa aşması gerekmişti. Bir baştan bir başa gidebilmek en azından on dakika alıyordu.

Sonunda kuzey kıyısında sadece bir kamyon ve bir de tanker kaldı. Bruce tankerin motorunu çalıştırarak kornasını bir kez çaldı. Önündeki şoför anladığını belirtmek için elini salladıktan sonra yola çıktı.

Kamyon köprüye erişip ortasına kadar geldi. Araç iyice yüklüydü. Arkada yirmi adam vardı. Onarılan kısma gelince ağırlaştı, neredeyse duruyordu.

Bruce, «Yoluna devam et!» diye haykırdı.

«Belâni versin!» Aciz kalmak öfkelenmişti onu. Budala şoför aldığı emirleri unutmuştu. Köprüde adeta sürünür gibi yavaş gidiyor, altındaki tahtalar bu fazla ağırlık yüzünden bükülüyordu. Bruce tankerin motor homurtusuna rağmen yine de köprü kalaslarının isyan edencesine şiddetle çatırdadıklarını duydu.

Kendi kendine, «Budala,» diye fısıldadı.

«Tanrının belası budala.» Birden kendini çok yalnız hissetti. Beceriksiz kamyon şoförü köprüyü yıkmak üzereydi. Kendisi kuzey kıyısında tek başına ve korunmasız kalmıştı. Tankeri hareket ettirdi.

Önündeki kamyon şoförü paniğe kapılmıştı. Motoru' hızla çalıştırıyordu. Arka tekerlekler hızla dönerken yanan lâstiklerden mavi bir duman yükseliyordu. Bu sırada yerdeki tahtalardan biri yerinden çıktı. Neyseki kamyon bir iki sarsıldıktan sonra büyük bir homurtuyla güney kıyısına erişti. Bruce frene basıp tankeri köprünün girişinde durdurdu.

Çabucak kafasını çalıştırdı. Ağır tankeri köprüye sokmadan bunu onarmak en akıl kân işti. Fakat bu da bir gün gecikmeye neden olurdu. Oysa herkes bir sabah öncesinden beri yemek yememişti. Bu durumda eşit ihtimallere dayanarak kumar oynayabilir miydi? Durum gerçekten böyle miydi? Karşıya geçmesi için yüzde elli ihtimal vardı. Tankeri nehrin ortasına gömmek için de bir o kadar...

Sonra beklenmedik anda Bruce'un yerine karar verildi.

Nehrin karşısından bir Bren ateşe başladı.

Bruce yerinde sıçrayarak dışarıya baktı. Bu ateşe oniki tüfek daha katıldı. Brenin bıraktığı kırmızı izler tankerin yanından geçti.

Birileri onun yakınında iki yanda pusu kurmuş ateş ediyorlardı.

Bruce şaşırarak bu duruma bir anlam vermeye çalıştı. Kafası karmakarışıkı. Sonra herşey birden harekete geçti. Etraf karmakarışık olmuştu.

Tankerın dikiz aynasındaki bir şekil dikkatini çekti. Buna boş gözlerle baktı.

Sonra hemen yerinde dönerek arkasına baktı.

Korkuyla, «Tanrım,» diyebildi.

Ormanın iki yanından çıkan Baluba'lar düzlüğe dolmaktaydılar. Yüzlercesi ona doğru koşuyordu. Hayvan derisinden yapılma etekleri havalanıyor, başlarındaki tüyler uçuşuyordu.

Güneş ellerindeki Panga'lara vuruyordu. Bir ok tankerin madeni gövdesine çarparak tok bir ses çıkardı.

Bruce motoru çalıştırıp direksiyona sıkı sıkı yapıştı ve tankeri köprüye soktu.

Silah sesleri arasında iki yüz kadar Baluba'nın heyecanla bağırdıklarını, tiz sesle savaş naraları attıklarını duyuyordu. Çok yakınındaydılar.

Dikiz aynasına hemen bir göz attı. Gördükleri yüzünden aklını kaybeder gibi olarak gaz pedaline bastı. Güney kıyısındaki silahlardan tanker sayesinde korunan en yakındaki Baiuba yalnızca on adım uzaktaydı. Bruce onun yüz ve alnındaki dövmeleleri bile görüyordu.

Bruce kendini zorlayarak gaz pedalına fazla dayanmamaya çalıştı. Köprünün onarılan kısmına saatte otuz kilometrelik bir hızla yaklaştı.

Arkasındaki çığlıkları, öndeki gökgürültüsünü andıran silah patlamalarını duymamaya çalışıyordu.

Ön tekerlekler yeni kalaslara geldi ve Bruce öteki sesler arasında tahtaların şiddetle çatırdadığını işitti. Tahtaların tekerlekler altında gevşediğini hissetti.

Tanker ilerlerken arka tekerleklerin ağırlığı da bu tahtalara yüklendi. Tahtaların çatırtısı birden arttı, kırılırlarken acı bir ses çıktı. Köprünün sallanması azalırken tanker de yavaşladı. Çünkü artık tekerlekleri boştu dönüyordu ve ileriye gitmesi imkansızdı.

Patlamayı andıran bir sesle ana desteklerden biri kırıldı. Bruce tankerin arkasının çöktüğünü hissetti. Burnu havaya kalkan tanker geriye kaymaya başladı.

Aklı ona, «Tankerden atla!» diye haykırıyordu. «Tanker nehre uçacak! Atla!»

Yandaki kapıya uzandı ama o anda köprünün ortası olduğu gibi çöktü ve tanker çöken köprünün ucundan uçtu.

Bruce sersemlemesine yol açan bir hızla şoför yerinden havalandı adeta.

Ayakları koltuğun altına sıkışmış, kolları tüfeğinin kayışına dolanmıştı. Tanker aşağıya uçarken Bruce midesinin yukarıya çıkarak göğsüne dayandığını hissetti.

O korkunç düşüş sadece bir an sürdü. Sonra tanker nehrin sularına çarptı. Araç suyun içine dalınca

silahların patlaması ve Baluba'ların çığlıkları da duyulmaz oldu.

Bruce n camdan serin, bulanık yeşil suları görüyordu artık. Sanki bir akvaryumun içine bakmaktaydı.

Tanker hafif hafif sallanarak yeşil suların dibine doğru iniyordu.

«Oh Tanrım, bu olamaz!» Tankerin önündeki şoför yerinden kurtulmak için uğraşırken yüksek sesle konuşmuştu. Kulaklarına yukarıya çıkan hava kabarcıklarının fısıltıyı andıran sesi doluyordu. Hava kabarcıkları gümüş bulutlar gibi camların yanlarından yükseliyordu.

Tanker hâlâ batmaktaydı. Bruce içeride basınç arttığı için kulak zarlarının gerildiğini, acı verdiğini duyuyordu. Ağzını açarak havayı içine çekip yuttu. Basınç eşit duruma gelince kulaakları uğuldadı ve acı kayboldu.

Sular şoför yerinin zeminine doluyor, öndeki panelden sular fışkırıyor, içeriyi su basıyordu.

Bruce yanındaki kapının tokmağını çevirip omzuyla itti. Ama kapı kımıldamadı bile. Bu kez bütün gücüyle omuzladı. Sonra ayaklarını ön panele dayayıp olanca gücüyle kapıyı itti. Sonunda gözlerinin yuvalarından uğrayacakmış gibi zorlandığını hissetti. Dışarıdaki su basıncı kapıyı açılmaz şekilde kapamıştı.

Yüksek sesle bağırdı. «Ön cam! Ön camı kır.» Tüfeğini araştırdı elleriyle. İçeriye giren sular beline kadar yükselmişti ve o hâlâ şoför yerinde oturuyordu. Üstünden sular akan tüfeği alarak namluyu cama çevirdi. Tam ateş edeceği sırada mantığı onu uyardı.

Ateş etmenin tehlikesini açıklığıyla gördü Bu küçük yerde ateş ederse kulak zarları patlardı. Ayrıca paralanan camlar da dışarıdaki suyun basıncıyla yüzüne çarpıp sakatlar, belki de kör ederdi onu.

Umutsuzlukla silahı indirdi. Paniğin yerini yenilginin kesinliğini belirten bir duygu almaya başlamıştı. Nehrin onbeş metre derinliğinde kapana kısılıp kalmıştı.

Kurtuluş yolu yoktu.

Tüfeği kendisine çevirerek bu çaresiz duruma son vermeyi düşündü. Fakat bu fikri kafasında belirir belirmez reddetti. Hiç bir zaman bunu kabul edemezdi!

Bu mutlak ölümünsoğuk kısılacından kur tulumaya çalışarak kafasını düşünmeye zorladı.

«Bir çare olması gerek,» dedi. «Düşün! Belânı versin, düşün!»

Tanker hâlâ sallanıyordu. Nehrin dibindeki balçık gibi çamura oturmamıştı. Ne zamandan beri suyun içindeydi? Yirmi saniye geçmişti henüz. Bu durumda tankerin çoktan dibi boylamış olması gerekmez miydi?

Ancak! Bruce umut yüzünden birden canlandığını hissetti. Tank! Evet sorunun çözümü tanktaydı.

Arkasındaki kocaman ve hemen hemen boş sayılabilecek tank! Yirmi bin litre akaryakıt alan kocaman tankta sadece binaltıyüz litre benzin vardı. Yani bu tankerin hacmi aşağı yukarı onsekiz tonluk suya bedeldi. Bu durumda da tanker suyun yüzüne çıkacaktı. Yani yüzecekti.

Bu umudunu doğruiar gibi kulak zarları yeniden ağırı vermeye başladı. Basınç düşüyordu!

Yukarıya çıkıyordu.

Bruce camdan dışarıdaki yeşil suya baktı.

Gümüş gibi gözüken hava kabarcıkları, artık yukarıya doğru yükselmiyordu; dışarıda, camın yanında durur gibiydiler. Tanker suyun içine gömülmesine neden olan İlk hızdan kurtulmuştu ve tıpkı hava kabarcıkları gibi aynı hızla yukarıya çıkıyordu.

Suyun aşağılardaki koyu yeşil rengi yavaş yavaş açıldı. Sarımsı yeşil oldu Bruce garip bir kakhaha attı. Şok sonrası kriz geçirdiği için böyle gülmüştü. Bu garip sese şaşarak hemen sustu.

Tanker nehrin yüzüne çıktı ve ön camdan aşağıya doğru sular akmaya başladı.

Bruce akan sular arasından güney kıyısını hayal meyal seçebilir gibi oldu.

Kapının tokmağını çevirdi ve bu sefer hemen açıldı kapı. Bruce içeriye dolan sular yüzünden biraz da zorlukla baktı dışarıya.

Etrafına bakar bakmaz da nerede olduğunu anladı. Tanker, köprüünün altından geçerek yirmi metre kadar sürüklenmişti. Güney kıyısındaki silahlar susmuştu.

Kuzey kıyısında da hiç Baluba göremiyordu. Tekrar ormana girip gözden kaybolmuşlardı herhalde.

Bruce nehre dalarak güney kıyısına doğru yüzmeye başladı. Jandarmalarının kendisine cesaret vermek için bağdıkları hayal meyal işitiyordu.

Fakat daha oniki kulaç atamadan zor durumda olduğunu anladı. Ağır botları ve ıslak üniforması kendisini aşağıya çekiyordu. Güç bela başındaki çelik miğferi çıkardı. Miğfer suya gömülerek battı hemen. Sonra savaş ceketinden kurtulmaya çalıştı. Fakat ceket kollarına ve göğsüne yapışuyordu. Bunu çıkarana kadar dört defa suyun içine battı çıktı. Sonunda ceketini de attı. Ama ciğerlerine su kaçmış, bacakları da ağırlaşp yorulmuştu.

Güney kıyısı çok uzaktaydı. Oraya asla erişemeyecekti. Acıyla öksürerek hedefini değiştirdi. Akıntıya karşı yüzmeye başladı. Köprüye gidecekti.

Gittikçe suya daha fazla battığının farkındaydı. Kulaç atmak için her seferinde kollarını zorlayarak havaya kaldırıyordu.

Bir şey hafif bir ses çıkararak suya, yakınına düştü. Buna aldırış bile etmedi.

Birden etrafla ilgisi kesilmişti. Bu da boğulmanın ilk evresiydi.' Soluk almayı şaşırarak yine su yuttu ve acıyla öksürmeye başladı. Başını suyun dışında tutarak soluk' almaya çalışıyor, şiddetle öksürüyordu.

Yine bir şey hafif bir ses çıkararak yakınına düştü. Bu sefer başını kaldırdı. Bir ok başının üstünden geçti ve suya doğru indi.

Kıyının yukansındaki otların arasına gizlenmiş olan Baluba'lar onu ok yağmuruna tutuyorlardı. Oklar hafif sesler çıkararak çevresine düşüyordu. Bruce tekrar yüzmeye başladı. Canını dişine takmış hafif akıntıya karşı gidiyordu. Artık kollarını suyun üstüne çıkaramayacak hale gelene, ağır botları ayaklarını aşağıya çekene dek böyle yüzdü.

Sonra başını kaldırıp tekrar baktı. Köprü yakınındaydı. Aralarında dokuz metre bile yoktu. Fakat o

dokuz metrenin, dokuz mil kadar aşılması imkansız olduğunu biliyordu. Köprüye erişemeyecekti.

Çevresine düşen oklar da birer dehşet kaynağı değildi artık. Bunları sadece hafifleyen bir hiddetle düşünüyordu.

«Neden beni rahat bırakmıyorlar?» diyordu.

«Artık oyun oynamak istemiyorum. Sadece dinlenmeyi arzuluyorum.

Yorgunum... hem de çok yorgunum.»

Hareket etmekten vazgeçince serin sular ağzına ve sonra burnuna kadar yükseldi.

«Dayan, Patron geliyorum.» Bu bağırma boğulmak üzere olan Bruce'un dumanlanmış beynine işledi. Bir kez daha başını sulardan çıkararak köprüye baktı.

Kocaman karnı her adımda hoplayan, kalın bacakları hızla hareket eden, cinsel organları sallanan Baş Çavuş Ruffararo, çırılçıplak koşarken avına saldıran bir su aygırına benziyordu.

Adam köprünün çöken kısmına gelince, parmaklığa tutunarak aşağıya sarktı.

Çevresine oklar düşüyor, öfkeli böcekler gibi vızıltı sesle'

çıkarıyorlardı. Oklardan biri deriyi delmeden omzuna sürünüp geçti. Ruffy omuz silkip aşağıya sarktı ve sonra kendisini koyuverdi. Kolları, bacakları ve karnı aynı anda suya çarptı.

«Ne cehennemdesin. Patron?»

Bruce boğulur gibi bir cevap verebildi. Ruffy beceriksizce kravl yüzerek ona doğru geldi.

Kısa süre içinde Bruce'a erişti.

«Hep böyle oyunlara kalkışıyorsun,» diye söylendi. «Anlaşılan bazı adamlar bazı şeyler: hiç bir zaman öğrenemiyorlar.» Bir eliyle Bruce'un saçlarını yakaladı.

Bruce boşuna hareket etmeye çalıştı. Sonra başının sıkıca Ruffy'nin kolunun altına sıkıştırıldığını hissetti. Zenci onu sularda sürüklemeye başladı. Zaman zaman yüzü bir an suyun üstünde kalıyor ve Bruce bir soluk alabiliyordu.

Ama başı çoğunlukla suyun içindeydi. Kendini kaybetmek üzere olduğunu anladı. Gidiyordu...

Başının sert bir şeye çarptığını duydu ama elini uzatmayacak kadar bitkindi.

Ruffy'nin sesi kulağını çınlattı. «Uyan, Patron. Daha sonra uyuyabilirsin.»

Gözlerini açınca yanındaki köprü ayağını seçti.

«Haydi gel. Seni taşıyıp oraya çıkaramam.»

Ruffy oklardan korunabilmek için onları köprü ayağının arkasına geçirmişti.

Fakat orada akıntı hızlıydı ve onları kuwetle itiyordu. Bruce' un direnecek gücü olmadığı için başı yana kaydı, yüzü de suya gömüldü.

«Haydi, artık uyan .» Ruffy yanağına şiddetli bir tokat indirdi. Bu acı ve sarsılma Bruce'un kendine gelmesini sağladı. Öksürürken yuttuğu sular ve kusmuğu boğazında yükseldi, ağzından ve burnundan püskürdü. Sonra acıyla geçirdi ve tekrar öğürmeye başladı.

Ruffy, «Şimdi nasılsın?» diye sordu.

Bruce bir elini sudan çıkararak ağzını sildi. Kendini çok daha iyi hissediyordu.

«İyi misin? Tırmanabilecek misin?»

Bruce, başını salladı.

«Öyleyse gidelim.»

Ruffy'nin sürükleyip itmesiyle Bruce köprü

ayağına tırmandı. Bedeni sudan çıktığında saçları alnına yapışmıştı.

Gömleğinden sular akıyor ve her solukta akciğerlerinde suların gurultusunu duyuyordu.

«Dinle, Patron. İskelenin üstüne çıktığımızda yine açıkta olacağız. Bu kez bize daha fazla ok atacaklardır. Onun için oturup ahbaplık edecek vaktimiz olmayacak.

Hemen parmaklığın üstünden atlayacağız ve ardımızda şeytan varmış gibi koşacağız. Anlaşıldı mı?»

Bruce yine başını salladı. Köprünün zemin tahtaları başının üstündeydi. Bir elini uzatarak parmaklığın dik tahtalarından birini yakaladı.

Ama kendini yukarıya çekecek gücü olmadan, asılı kaldı.

Ruffy, «Oradan ayrılma,» diyerek pırıl pırıl parlayan kocaman gövdesini büküp tırmandı ve parmaklığın üstünden atladı.

Aynı anda oklarda yağmaya başladı yine.

Bîri Bruce'un yüzünden onbeş santim kadar ötede tahtaya saplandı. Bruce'un eli yavaş yavaş gevşedi. «Daha fazla dayanamayacağım.»

diye düşünüyordu. «Gidiyorum artık.»

Sonra Ruffy'nin eli bileğini sıkıca yakaladı.

Bruce yukarıya çekildiğini hissetti. Bacakları gövdesinin altında sallanıyordu. Bir tek elinden havaya asılmış gibiydi. Altı metre aşağıda sular dönüp duruyordu.

Ruffy onu yavaş yavaş yukarıya aldı. Önce göğsü parmaklığın üstüne sürünerek geçti ve gömleği yırtıldı. Sonra tepe üstü köprüye yığılarak kaldı.

Güney kıyısından atılan silahlan, vızıldayıp düşen okları ve Ruffy'nin sesini hayal meyal duyuyordu.

«Haydi gel. Kalk Patron.»

Kaldırılıp sürüklendiğini hissetti. Sanki kemiksizmiş gibi yumuşamıştı bacakları.

Ama Ruffy'nin yanında sendeleye sendeleye gittiğini de biliyordu. Sonra oklar kalmadı. Köprünün tahtalarının yerini sert toprak zemin aldı. Sesler duydu ve eller onu tuttular. Havaya kaldırıldı, sonra yüz üstü bir kamyonun tahta zeminine yatırıldı. Biri üstünde suni solunum yaptırırken, göğsüne ritmik

bir şekilde basıldığını duyuyordu.

Boğazından ılık sular dışarıya fırladı. Shermaine'

in sesini işitti. Onun ne dediğini anlayamıyordu.

Fakat bu ses güvende olduğunu anlamasına yetmişti. O karanlık sislerin arasında yatarken Shermaine'in sesinin yaşamında en önemli ses olduğunu anladı.

Tekrar kustu.

Önce ağır ağır ve sonra hızla kendine geldi Bruce.

«Bu kadarı yeter,» diye hırlayarak kendisine suni solunum yaptıran Çavuş Jacque'nın altından yuvarlanıp kaydı. Ama bu hareketi yüzünden tekrar öksürmeye başladı. Shermaine'in omuzlarını tutarak kendisine engel olduğunu da hissetti.

«Bruce, dinlenmek zorundasın.»

«Hayır.» Kenefini zorlayarak doğrulup oturdu. «Ormandan uzaklaşıp açığa çıkmalıyız.»

«Acelemiz yok. Patron. Bütün Baluba'iarı öbür kıyıda bıraktık. Aramızda bir nehir var.»

Bruce kafa tuttu. «Nereden biliyorsun?»

«Şey...»

Bruce, «Gördün mü?» dedi. «Bilmiyorsun işte. Bu tarafta da en az yüz Baluba olabilir.»

Tekrar acıyla öksürdükten sonra devam etti.

«Beş dakika içinde hareket ediyoruz. Onların hazırlanmasını sağla.»

«Peki.» Ruffy gitmek için döndü.

«Ruffy!»

«Patron?» İri zenci dönerek soru sorar gibi baktı.

«Sağol.»

Ruffy sıkılarak gülümsedi. «Bir şey değil.

Zaten bir banyo yapmam gerekiyordu.»

«Eve dönünce sana bir içki ısmarlayacağım.»

Ruffy, «Sakın unutma bunu,» diye ihtar e~

derek kamyondan aşağı atladı. Bruce onun adamlarına bağırdığını duydu.

«Seni kaybettiğimi sandım.» Shermaine'in kolu hâlâ onun omuzlarındaydı ve Bruce ilk defa genç kadına bakabildi.

Sonra, «Sevgili kızım,» diye mırıldandı. «Beni başından bu kadar kolay atamazsın.» Artık kendini çok daha iyi hissediyordu.

«Bruce, istediğim.. Bunu anlatamıyorum...»

Söyleyecek söz bulamadığı için eğilerek onu dudaklarından öptü.

Birbirlerinden ayrılınca Çavuş Jacque ve yanındaki iki asker memnun memnun sırıttılar.

«Artık bir şeyiniz kalmadı, Yüzbaşım.»

Bruce, «Doğru,» diye kabul etti. «Hareket etmeye hazırlanalım.»

Ford'da oturan Bruce, başını çevirerek son kez köprüye baktı.

Onardıkları bölüm kırık bir hendek köprüsü gibi suya sarkıyordu. Onun gerisindeki kıyıda da tıpkı plâstik bebekler gibi yere serilmiş bir kaç ölü Baluba vardı. Akıntının sürüklemiş olduğu tanker, epey aşağıda kıyıya vurmuştu.

Tanker yan devrilmiş, yarıya kadar suya gömülü yatıyordu. Üstündeki beyaz Shell simgesi iyice belli oluyordu.

Yeşil renkli esrarlı nehir yüksek otların arasından akıyordu.

Bruce, «Buradan gidelim,» dedi.

Shermaine motoru çalıştırdı, kamyonlar da onları izleyerek sık, yüksek nehir otlarının arasından geçtiler ve ağaçların seyrek olduğu ormana geldiler.

Bruce saatine baktı. Camın içi buharla kaplanmıştı. Kulağına götürdü.

«Tuh allah kahretsin, bozulmuş. Saatin kaç?»

«Bire yirmi var.»

Bruce «Yarım günü ziyan ettik,» diye söylendi, s «Hava kararmadan Msapa Kavşağına erişebilecek miyiz?»

«Hayır, erişemeyeceğiz. Bunun da iki nedeni var. Birincisi çok uzak. İkincisi de akaryakıtımız yok.»

«Peki ne yapacaksın?» Shermaine'in sesi sakindi. Daha şimdiden Bruce'a tam anlamıyla inanıyordu.

Erkek acı acı, «Acaba bu ne kadar sürecek?» diye düşündü. «Başlangıçta bir Tanrıdan farkın yoktur. Sende insanlara özgü zayıflıklardan bir teki bile bulunmaz.

Kadınlar, senin için bir Standard koyarlar. Mükemmellik standardı.

Çaptan düştüğün anda da dünyaları alt üst olur.»

Sonra, «Bir şey düşüneceğiz elbet,» diye kadını yatıştırdı.

Shermaine başını salladı. «Becereceğinden eminim.» Bruce, dayanamayarak gülümsedi. İ şin komik yanı genç kadın böyle söyleyince kendi de inanmıştı. Aşık olmak erkeğe çok büyük cesaret ve güç veriyordu doğrusu.

Arkada oturan iki askerin, dediklerini anlamaması için İngilizce konuşmaya başladı. Şu son otuz yıl içinde başıma gelen en tatlı belâ sensin.»

«Oh, Bruce.» Shermaine yüzünü ona doğru çevirdi. Bu çehrede gördüğü inanç dolu sevgi ve kendi

duygularının yoğunluğu, erkeği sert bir darbe gibi etkiledi.

Kendi kendine, «Bu sevgiyi öldürmeyeceğim,» diye söz verdi. «Bu aşkı dikkatle beslemeli, bencillik ve lâubaliliğin tehlikelerinden de korumalıyım.»

«Oh, Bruce, seni çok fazla seviyorum. Bu sabah... seni... seni kaybettiğimi sandığım an...

O tankerin suya düştüğünü gördüğümde...» Birden yutkundu. Gözleri yaşlarla dolmuştu. «O anda ışık yok oldu sandım. Sensiz her yer çok karanlık ve soğuktu.»

Shermaine ona daldığı için yolu unutmuştu.

Direksiyonu bırakınca araba kaydı ve tekerlek ler yandaki taşlara çarptı.

Bruce, «Aman dikkatli ol!» diye atıldı. «Seni çok sevmekle birlikte çok kötü araba kullandığını kabul etmek zorundayım. Bırak da direksiyona ben geçeyim.»

«Araba kullanacak halin var mı?»

«Evet, yana çek.»

Arkalarından gelen kamyonların hızına uyarak bütün öğleden sonra yol aldılar.

İki kez yolun gerisinde kalan terk edilmiş Baluba köylerine rastladılar. Sazdan kulübeler dağılıp yıkılmış, çevrelerindeki küçük ekili tarlaları da otlar bürümüşü.

Bruce «Amanın ne kadar açım,» diye yakındı. «Bu yüzden başım tuttu, karnımın içi de sıcak suyla doluymuş gibi geliyor bana.»

«Tek aç olan sen değilsin herhalde. Şimdiye kadar bu kadar sıkı bir rejim yapmamıştım.

En az iki kilo kaybettim galiba! Ama hep gereksiz yerlerimden kilo veririm. Alt bölümüm hiç zayıflamaz.»

Bruce, «İyi,» diye güldü. «O alt bölümünü olduğu gibi beğeniyorum. Oralarından bir gram bile vermemelisin.» Omuzunun üstünden iki jandarmaya baktı ve Fransızca sordu. «Aç mısınız?»

Şişmanı içini çekti. «Mon Dieu! Boş mideyle yatmam gerekirse bu gece gözlerime uyku girmeyecektir.»

Bruce gözleriyle yolun yanındaki otları araştırıyordu. «Belki buna gerek kalmaz.» Son yüz mili aşarken çevrenin özellikleri de değişmişti.

«Burası av topraklarına benziyor. Yolda pek çok hayvanın ayak izlerini gördüm. Gözlerinizi iyi açın.»

Ulu ağaçların aralarında epeyce aralık vardı. Yerler otlarla kaplıydı. Dallar birbirleriyle birleşmediği için gökyüzü de gözüküyordu. Zaman zaman yeşil bataklık otları, sık bambular ve fildişi palmyeleri görüyorlardı.

«Daha havanın kararmasına bir saat var.

Akşam bastırmadan karşımıza bir şeyler çıkabilir.»

Dikiz aynasında bir göz atarak arkadan gelen ağır kamyonlara baktı bir an.

Onların da akar yakıtı bitmek üzereydi. En fazla yarım saat yol alacak yakıtları kalmıştı herhalde. Ama yine de durumun teselli edici yanları bulunuyordu. Hiç olmazsa açık topraklardaydılar ve Msapa Kavşağıyla aralaarında seksen mil kalmıştı.

Panelde akar yakıtı gösteren ibreye baktı.

Deponun yarısı doluydu. Bu durumda kamyonlar akaryakıtlarını bitirip yolda kalsalar bile Ford kavşağa erişebilirdi.

Bruce, «Tamam!» diye düşündü. «İşin cevabı bu işte. İyi bir yere kamp kur.

Konvoyu orada bırak. Ford'ltf yardım aramaya çık. Ardında seni ağırlaştıran kamyonlar olmayacağı için Msapa Kavşağına iki saatte varırsın. İstasyon terk edilmiş de olsa orada bir telgraf aygıtı olduğunu anımsıyorum.»

Bruce, «Akarsuyun öbür tarafında duracağız,» diyerek arabayı ikinci vitesine taktı ve ağır ağır dik yamaçtan indi.

Akarsu sığdı. Dibi taşlık akarsudan geçerlerken tekerleklerin ortaları bile pek ıslanmadı.

Bruce karşı kıyıya geçince Ford'un gaz pedalına yüklendi ve tekrar ormana girdi.

Arkadaki jandarmalardan biri, «İşte orada!» diye bağırınca Bruce onun işaret ettiği yere baktı.

Yolun yakınında kocaman boynuzlarını yere doğru eğmiş, dev gövdeli kapkara iki yaşlı yaban öküzü adeta baş başa vermiş duruyorlardı.

Bruce frene dayanıp Ford'un biraz kaydıktan sonra durmasını sağladı ve aynı anda silahına uzandı. Tokmağı büküp kapıyı omuzuyla iterek dışarıya fırladı.

Yaban öküzleri burunlarından hırıltılı sesler çıkarıp biçimsiz kafalarını geriye atarak koşmaya başladılar.

Bruce öndekini seçip kara omuzun üstünde yükselen kalın boyuna nişan aldı.

Tüfeğin geri tepeceğini hesaba katıp öne doğru eğilerek ateş etti ve merminin etli boyna saplandığını duydu. Yaban öküzü yavaşladı. Kısa ön bacakları birden sabit kaldı ve hayvan burun üstü düşerek yuvarlandı. Yuvarlanırken bir yandan da çevresine çifteler atmaya çalışıyordu.

Bruce silahı omzunda kımıldatmadan ikinci yaban öküzüne nişan aldı ve yine kurşunun isabet ederken çıkardığı sesi duydu.

O yaban öküzü de sendeledi ve bacaklarıbüküldü ama sonra kendini toplayarak bir tahta at gibi garip hareketlere ilerlemeye başladı.

Koşarken butlarındaki tüyü dökük kısımlar ortaya çıktı. Kocaman karnı da şiddetle sallanıyordu.

Bruce tekrar nişan alarak arka arkaya iki el ateş etti. Bu kez aşağıya hayvanın kalbine nişan almıştı. Yaban öküzü çok yakında olduğu için koyu renk derinin üstünde beliren kurşun deliklerini gördü.

Dört nala giden hayvanın hızı kesildi. Başı aşağıya doğru sarkmış ağız açılmıştı.

Bacakları sarsılmaya başladı. Dikkatle hayvanın başına nişan alan Btuce tekrar ateş etti. Yaban öküzü yalnızlığı anımsatan hazin bir sesle bağırdı ve otların arasına yığılıp kaldı.

Kamyonlar sırayla Ford'un arkasında durmuşlardı. Hepsinden zenciler dışarıya fırladılar.

Neşeli neşeli konuşup birbirleriyle yarış ederek Bruce'un yanından geçtiler. Yaban öküzünün düştüğü yolun kenarındaki otluğa girdiler.

Ruffy, «İyi vurdun, Patron,» diye tebrik etti. «Şu battaniye büyüklüğünde bir işkembe yiyeceğim.»

Bruce'un patlamalar yüzünden kulakları çınlıyordu hâlâ. «Önce kamp kuralım.

Kamyonları bir daire şeklinde dizelim.»

«Ben bu işi hallederim.»

Bruce en yakın yaban öküzüne yaklaşarak bir düzine adamın onu zorla sırt üstü çevirmesini ve sonra kesmesini seyretti. Hayvanın bacaklarıyla vücudündeki deri kıvrımları arasında kara üzüm rengi keneler toplaşmışlardı.

Farkına bile varmadan, «İyi bir kafa,» diye düşündü. «En az yüz santim var.»

Jandarmalarından biri hayvanı yüzmek için eğilirken sıırıttı. «Bol et yar Yüzbaşım. Bu gece çok yemek yiyeceğiz!»

«Evet bol yemek yiyeceğiz.» Bruce Ford'a döndü. Av sırasında insan zevk alıyordu. Tüfek tepiyor, heyecanla mide kasları geriliyordu.

Fakat daha sonra insan sevmediği bir kadınla yatmış gibi kendisini biraz pis, üzgün ve suçlu buluyordu.

Arabaya girince Shermaine, ondan uzaklaşıp oturdu. «İkisi de çok kocaman ve çirkindiler... ama güzellerdi,» diye mırıldandı.

«Ete ihtiyacımız vardı. Onları zevk için öldürmedim. «Fakat bir yandan da suçlu suçlu pek çok yaban öküzünü sırf zevk için öldürmüş olduğunu düşünmekteydi.

Shermaine kabul etti. «Doğru, bize et gerek.»

Bruce, arabayı yoldan çıkararak kamyon şoförlerine kendisini izlemelerini işaret etti.

Az sonra her şey yeniden yoluna girdi.

Kamptaki bir düzine ateşten mis gibi et kokan dumanlar yükseldi. Ağaçların kapkara tepeleri yıldızlarla dolu gökyüzüne doğru uzanıyordu. Ateşler insanın içini ısıtıyor, erkeklerin konuşmaları gülüşmeleri duyuluyordu. Biri de şarkı söylemekteydi. Yakındaki akarsudan böcek ve kurbağaların sesi geliyordu. Bir tabağa kızartılmış biftekler, kara ciğer dilimleri tepeleme konmuştu ve Ruffy'nin sakladığı biralardan biri de getirilmişti. Biraz serinleyen hava sivrisineklerin gelmesini engelliyordu. Shermaine de battaniyelerin üstünde, yanı başında oturuyordu.

Ruffy bir elinde üstünden yağlar damlayan etlerin geçirildiği bir dal, öbüründe de bir şişe birayla yaklaştı.

«Bir bira daha içer misin, patron.»

«Yeter.» Bruce, elini kaldırdı. «Boğazıma kadar doydum.»

«Yaşlandığın anlaşılıyor. Çocuklarla ben yaban öküzünü bitirmeye gayret edeceğiz ya da bunu yaparken çatlayacağız.» Kocaman dizlerinin üstüne çökünce sesinin tonu birden değişti. «Kamyonlar boş, Patron. Hepsinin depolarındaki™ toplasan bir kova akar yakıt çıkmaz.»

«Bütün depoları boşaltıp bütün akar yakıtı Ford'a koymanı istiyorum, Ruffy.»

Ruffy başını sallayarak dalın ucuna takılı eti ısırdı.

«Yarın sabah erkenden seninle Forda binip Msapa Kavşağına gideceğiz. Ötekileri burada bırakacağız. Kamp Teğmen Hendry'nin idaresinde olacak.»

Wally ateşin birinin yanından kalkarak yaklaştı. «Benden mi söz ediyordunuz?»

«Evet seni burada adamların başında bırakarak Ruffy'le yardım bulmak için Msapa Kavşağına gideceğiz.» Bruce Hendry'e bakmıyordu ve sesindeki tiksintiyi de zorla gizleyebilmekteydi. «Ruffy, şu haritayı getirir misin?»

Haritayı yere yayarak çevresine toplandılar.

Ruffy el fenerini yaktı.

Bruce ince bir çizgi gibi gözüken siyah yolu işaret etti. «Biz şimdi şuralardayız sanırım.

Yani Msapa'ya yetmiş, seksen mil yolumuz var.

«Parmağını ileriye götürdü. «Msapa Kavşağına gidip dönmemiz beş saat alır.

Ancak oradaki telgraf çalışmıyorsa, o vakit bir keşif koluna rastlayana ya da Elizabethville'e haber yollayacak bir şey bulana kadar yola devam edeceğiz.»

Siyah yolun hemen hemen paraleline düşen ve beş santim kadar açığında olan kalın kırmızı çizginin üstüne iri harflerle Rodezya Sınırı yazılmıştı. Wally Hendry ona bakarken küçük gözleri daha da kısıldı.

Hendry sonra Bruce'a döndü. «Neden Ruffy'i burada bırakmıyorsun. Ben seninle gelirim.»

«Afrikalılarla karşılaşacak olursak Ruffy'nin tercümanlık yapmasını istiyorum.»

İçinden de, «Sen arabayı alıp Elizabethville'e giderken, ben şakağımda bir delikle yolun kenarında yatmayı istemiyorum,» diyordu.

Hendry söylendi. «Pekâlâ. Bana göre hava hoş.» Yine gözleri haritaya gitti.

Rodezya sınırı kırk mil ötedeydi. Bir gün hızlı yürüyerek insan oraya erişebilirdi.

Bruce hemen İngilizceden vazgeçerek Fransızcaya başladı. «Ruffy, elmasları senin kamyonun ön panelinin gerisinde bir yere gizle.

Böylece Elizabethville'e kadar gitmek zorunda kalsak bile buraya bir kurtarma gücü yollayacaklarından emin olabiliriz.»

Hendry, «İngilizce konuş, ahbap,» diye homurdandı. Fakat Ruffy başını sallayarak Fransızca cevap verdi. «Elmasları koruması için Çavuş Jacque'ı bırakabilirim.»

Bruce çıkıştı. «HAYIR! Hiç kimseye bir şey söyleme.»

Hendry hırıltılı bir sesle gürledi. «Kesin be!

Söylediklerinizi ben de bilmek isterim.»

Bruce İngilizce devam etti. «Yarın sabah şafakla yola çıkacağız.»

Shermaine ilk defa söze karıştı. «Ben de seninle gelebilir miyim?»

«Gelmemen için bir neden görmüyorum.»

Bruce ona gülümsedi.

Fakat Ruffy rahatsız olmuş gibi öksürdü. «Bu pek de iyi bir fikir değil, Patron.»

Sinirlenmeye başlayan Bruce ona döndü.

«Neden?»

Ruffy durakladı. «Şey... Patron... Sen, ben ve hanım arabaya binip Elizabethville'in yolunu tutarsak, çocuklar bu durumdan kuşkulabilirler.

Kaçtığımızı ve bir daha geri dönmeyeceğimizi düşünebilirler, Patron.»

Bruce ses çıkarmadan bu durumu düşündü.

Hendry de atıldı. «Ruffy doğru söylüyor. Sen buradan basıp gitmeyi aklına koymuş olabilirsin.

Geriye kalanlar yani bizler için bir garanti olarak kadını bırakmalısın.»

«Zıyanı yok, Bruce. Durumun böyle olabileceğini düşünmemiştim. Burada kalırım.»

Ruffy de Bruce'a, «Onu tam kırk erkek koruyacak,» dedi. «Kendisine bir şey olmaz.»

«Pekâlâ. Öyleyse bu sorun halledildi demektir. Zaten fazla kalmayacağız, Shermaine.»

«Ben gidip kamyonların depolarındaki akar yakıtları süzdüreyim. «Ruffy ayağa kalktı. «Sabah görüşürüz, Patron.»

«Ben de gidip biraz daha et yiyeyim.» Wally kayıtsız bir tavırla haritayı aldı. «Bu gece biraz uyumaya gayret et, Curry. Fazla gürültü patırtı etme.»

Ona öfkelenen Bruce bu arada haritayı götürdüğünü fark edemedi.

Şafaktan bir, iki saat önce yağmur yağdı.

Bruce kamyonetin arkasında yatarak madene vuran damlaların sesini dinledi. Bu ninniye andıran bir sestir ve insanın kollarında sevdiği kadınla sıcacık yatakta yatarak yağmuru dinlemesi de çok zevkliydi.

Sonra Shermaine'in uyandığını hissetti.

Genç kadının solukları değişti, sonra kımıldandı.

Kahvaltıda sadece yaban öküzü bifteği vardı. Kahveleri kalmamıştı. Çabucak karınlarını doyurdular. Sonra Bruce dev zenciye seslendi, «Hazır mısın, Ruffy?»

«Haydi gidelim, Patron.» Ford'a bindiler.

Ruffy Bruce'un yanındaki bütün yeri koca gövdesiyle doldurdu. 'Miğferini geriye itmiş, tüfeğinin namlusunu ön cam olması gereken yerden çıkarmıştı. Kocaman ayaklarını da yere koyduğu bir kasa biranın üstüne sıkıca dayamıştı.

Bruce kontak anahtarını çevirince motor çalıştı. Motoru iyice ısıttıktan sonra Ford'un üstüne kolunu dayamış içeriye bakan Hendry'e döndü.

«Biz bu gün öğleden sonra döneceğiz. Kimsenin kamptan uzaklaşmasına izin verme.»

Hendry, «Peki,» derken pis soluğunu da Bruce'un yüzüne üfledi.

«Onların çalışmalarını sağlamalısın. Aksi halde canları sıkılır, birbirleriyle kavgaya başlarlar.»

Hendry cevap vermeden gözleriyle Ford'un içini iyice araştırdı. Sonra geriye çekildi.

«Pekâlâ. Haydi siz yolunuza gidin!»

Bruce onun epey gerisinde bir kamyonun basamağına oturmuş olan Shermaine'e bakarak gülümsedi. Gaza basarken genç kadın seslendi.

«Bön Voyage!» Yemek pişirmek için ateşlerin başına çömelmiş olan jandarmalar da neşeli neşeli bağırarak onlara iyi yolculuklar dilediler.

Bruce yolda çıktı. Kısa süre sonra dikiz aynasına bakınca, kampın bir dönemecin arkasında kalarak kaybolduğunu gördü. Yolda yer yer yağmur sularından oluşmuş birikintiler vardı. Fakat tepede bulutlar dağılmış, hava iyice açılmıştı.

«Bir biraya ne dersin. Patron?»

Bruce, «Kahve yerine mi?» diye sordu.

Ruffy, «Barsaklara bundan daha iyi gelen bir şey yoktur,» diyerek kasayı açmak için eğildi. '

Wally Hendry miğferini kaldırarak başını kaşıdı. Kısa kızıl saçları toz ve kuruyan terden dolayı sertleşip kazık kesilmişti.

Hem sağ kulağının üstünde bir yer de kaşınıyordu. Parmağıyla oraya hafifçe dokundu.

Kendi kendine, «İşler yolunda,» dedi. «Elmasları yanlarına almadılar. Arabanın içine iyice baktım. Zaten elmasları burada bırakacaklarını tahmin etmiştim. Kadın, elmasların yerini biliyordur. Mutlaka onun haberi vardır. Hem belki de... Yok! Yok! bu elmasların yerini soracak olursam bir domuz gibi bağırmaya başlar.»

Hendry Ford arabanın arkasından bakan Shermaine'i sinsi gözlerle süzdü.

«Ne aptal bir kaltak!» diye düşündü. «Curry onunla yattığı için ardından böyle bakıp üzülüyor. Ne garip! Okumuş olan bu serserilerin hepsi de kadınlarının küçük göğüslü olmasından hoşlanıyorlar... Fakat kadının poposu güzel ha!

Bu benim de hoşuma giderdi. Şu güzelin icabına baksam üstün olduğunu sanan Tanrının belası Curry kim bilir ne kadar öfkelenir. Bununla birlikte bu işi kıvırmak için fırsat yok. Bu pis zenciler Curry'i Tanrı filan sanıyorlar. Kadına dokunacak olursam beni parça parça ederler.

Bu işi unutmalıyım. En iyisi elmasları alarak sınırın yolunu tutayım.»

Hendry miğferini tekrar kafasına geçirip, kayıtsız bir tavırla Ruffy'nin bir gün önce sürdüğü kamyona doğru gitti.

«Haritam var,» diye mırıldandı. «Pusula, iki yedek şarjör mermi... geriye taşları bulmak kalıyor.»

Kamyona çıkarak torpido gözünü açtı.

«Elmasları burada bir yere sakladıklarına dair iddiaya girebilirim. Onlar hiç bir şeyden kuşkulanıp kaygılanmadılar. Buraya bağlanıp kalacağımı sandılar. Yaşlı Wally Amcanın birden kalkıp gidebileceği akıllarına bile gelmedi. Burada oturup geri gelmelerini ve beni yakalamalarını bekleyeceğimi düşündüler. Beni tutup, beyaz erkekleri ellerine geçirmek için hevesle bekleyen bir avuç pis zenci polise teslim edebileceklerini sandılar.»

Pis pis güldü. «Ama sana verilecek haberim var, Süslü sözlerle konuşan, Mr. Curry.»

Torpida gözünü karıştırdıktan sonra hızla itip kapattı.

«Demek taşlar; buraya koymamışlar. Öyleyse ben de oturulacak yerlerin altlarına bakarım.

Nasıl olsa sınırdaki bekçi yoktur. Oradan geçip Fort Rosebery'e erişmem üç ya da dört günümü alır. Fakat oraya eriştiğimde cebim elmas dolu olacak. Ndola'da havaalanının var. Oradan dünyanın her tarafına uçak kalkıyor. İşte ondan sonra yaşamaya başlayacağım!»

Oturulan yerlerin altında yağlı bir ceketle bir demir çubuktan başka bir şey bulamadı. Hendry, bu kez zemindeki tahtaları incelemeye koyuldu.

«Yazık ki şu namussuz Curry'e ders veremedim gideceğim,» diye söylendi.

«Onunla ilgili planlarım vardı. İşte kafamı bozan biri varsa o da Curry! Namussuz...

Onun hesabını çok önce görmeliydim. O gece karanlıkta köprünün orada neredeyse işini görüyordum. Hem kimse de durumu anlayamazdı. Hatta ettim doğrusu. Bunu o zaman yapmalıydim.

Veya Port Repreive' te koşarak yolu geçip o buroya girmeye çalıştığı sırada onu vurabilirdim.

Kahrolacası kahraman! Büyük aşık! O mr boyunca her istediğini elde etmiştir.

Bu konuda iddiaya girebilirim.

Babası ona istediği kadar para vermiştir. Üstelik de insanı pek aşağı görüyor.

Sanki ryyen etten çıkan bir kurtmuşum gibi tiksintiyle bakıyor bana.»

Hendry doğrularak direksiyonu sıkıca yakaladı. Duyduğu nefret yüzünden çeneleri oynuyordu. Başını çevirerek candan baktı.

Shermaine Cartier kamyonun önünden geçti. Elinde bir havlu ve pembe plastikten bir tuvalet çantası vardı. Yürürken kalçasındaki tabanca sallanıyordu.

Çavuş Jacqur yemek pişirmekte olduğu ateşin yanından kalkarak onun yolunu kesti. Durup konuştular ve bir şeyi tartışmaya başladılar.

Sonra Shermaine kalçasının üstündeki tabancaya dokundu ve güldü. Jacque'ın siyah yüzü endişeyle kırıştı. Sonra kuşkulu bir tavırla başını salladı. Shermaine tekrar gülerek döndü ve adamı geride bırakıp yolda ilerledi. Akarsuya gidiyordu.

Siyah saçlarını arkaya toplayıp pembe bir kurdeleyle bağlamıştı. Gr salar giydiği pembe buluzun sırtına düşmüştü. Taktığı kalın branda tabanca kılıfı da kalçalarının baştan çıkarıcı hareketini daha belirli hale koyuyordu. Genç kadın, dik yamaçtan inerek gözden kayboldu.

Wally Hendry pis pis güldü ve sonra memnunlukla dudaklarını yaladı.

«Bu iş mükemmel olacak,»" diye fısıldadı

«Bir haftı uğraşıp plan yapsalardı bana bu kadar uygun düşecek bir iş hazırlayamazlardı doğrusu.»

Hevesle elmasları aramaya devam etti. ne eğilerek elini n panelin gerisine soktu. O zaman parmakları gizlenmiş kalın tellere takılı bir sıra branda bezi torbaya değdi.

«Haydi Wally Amcanıza gelin bakayım.»

Torbaları kalın telden kurtararak aldı. Bunları kuşağına koyarak ilerindekileri kontrole başladı. İri elmaslar açtığı üçüncü torbadaydı.

Torbadaki fazla parlamayan işlenmemiş iri elmaslara bakarak, «Güzel, çok güzel,» diye fısıldadı. Torbanın ipini çekerek ağzını kapattı; sonra savaş ceketinin cebine sokup düğmesini ilikledi. İçinde endüstri elması bulunan torbalan yere attı.

Ayağıyla bunları oturulan yerin altına itti. Tüfeğini alarak kamyonu dn ıktı.

Yemek pişirilen ateşlerin yanından geçerken jandarmalardan üç veya dördü merakla ona baktılar. Hendry, karnını ovuşturarak yüzünü buruşturdu.

«Dün gece çok fazla et yemişim,» dedi.

İngilizce, anlayan jandarma güldü ve bu sözleri Fransızcaya evirdi. O zaman hepsi kahkaha attılar ve içlerinden biri Hendry'nin anlayamadığı bir şiveyle bir şeyler bağırdı. Hepsi de Hendry'nin ağaçların arasına doğru gitmesini seyrettiler.

Hendry komptakilerin göremeyeceği kadar ilerleyince birden koşmaya başladı.

Bir daire çizerek akarsuya doğru gidiyordu.

«Bu büyük bir zevk olacak,» diyerek yüksek sesle güldü.

Shermaine yolun akarsuyu kestiği yerde sığ bir gölcük buldu. Çevresinde uçları tüylü kamışlar ve bembeyaz, incecik nehir kumu vardı. Siyah renkli kayalar dümdüz ves cilalı gibi parlaktı. Su iyice sıcak ve çok berraktı. Genç kadın suyun dibine bakınca, kayalara yapışmış yeşil yosunları dişleyen küçük bir balık gördü.

Çıplak ayakla kumlara basarak çevresini dikkatle inceledi ama sazlar bir paravana gibi onu gizliyordu. Zaten Jacques'a kendisi oradayken hiç bir erkeği akarsuya bırakmamasını tenbih etmişti.

Soyunarak eşyalarını siyah kayalardan birinin üstüne serdi. Sonra elinde bir kalıp sabunla gölcüğün ortasına doğru yürüdü. Sonra eğilip oturdu. Su artık boynuna kadar çıkıyordu. Kum lar çıplak kalçalarının altında yumuşacıktı.

Önce saçlarını yıkadı ve sonra suyun içine uzandı. Temiz su tıpkı bir ipek gibi yumuşaktı ve hafif dalgalar vücudunu okşuyordu. Cesaret lenen küçük balıklar çıkıp onun derisini dişleme ye kalktılar. Balıklar gıdıkladığı için Shermaine içini çekip elleriyle onları kaçırdı.

Sonra başını suyun içine sokarak saçlarını iyice duruladı. Saçlarından yüzüne, gözlerine sular akarken güç bela kıyıya erişti.

Yarı görmeyen gözlerle havlusuna uzanırken Wally Hendry'nin bir eli ağzını kapattı, öbür kolu da arkadan beline dolandı.

Erkek hırıltılı bir sesle onun kulağına, «Ağzını açacak olursan boynunu koparırım,» diye fısıldadı.

Shermaine yüzünde onun sıcak ve ekşi soluğunu hissediyordu. «Benim sevgili Bruce olduğumu düşün artık. O zaman ikimiz de bu işin zevkini çıkarırız.»

Eğlenirmiş gibi güldü.

wally'nin eli kalçasına kayar kaymaz tüyleri diken diken olan Shermaine deli gibi mücadeleye başladı. Onu kolaylıkla tutan Hendry, hâlâ alaylı alaylı gülüyordu.

Genç kadın birden ağzını açarak onun parmaklarından birini kaptı, olanca gücüyle ısırıldı, Derinin yarıldığını hissetti ve ağzına kan doldu.

Henry, «Kaltak!» diyerek elini çektiği an Shermaine de bağırarak için ağzını açtı.

Fakat el birden yumruk halini alarak onun yüzünün yanına indi. Shermaine'in başı yana kaydı. Bağırmaya fırsat bulamadı. Hendry tekrar vurunca yere yığıldı.

Yumruklar yüzünden sersemleyerek kumların üstüne düşen Shermaine olanlara inanamıyordu. Ancak adamın ağırlığını üstünde hissedip onun dizini acımasızca bacaklarının arasına itmesiyle kendisine gelir gibi oldu.

O zaman tekrar debelenmeye başladı. Adamın ağzından ve pis soluğundan kurtulmaya çalışıyordu.

Shermaine kendisine yaklaşan yüzü görmemek için gözlerini sıkıca kapatarak, durmadan.

«Hayır, hayır,» diye tekrarlıyordu. Bir yandan da kumlara yaslanmış başını iki yana sallıyordu.

Hendry ne kadar yapılı ve güçlüydü.

Shermaine hâlâ, «Hayır,» diyordu; sonra içini yakan, yırtan acı ve üstüne çullanan ağırlık yüzünden bağırdı.

Bu kabus bir türlü sona eriniyordu. Adamın kokusunu duyuyor, onun üstünden akan terler Shermaine'in korunmasız yüzüne damlıyordu.

Bu sonsuzluğa dek sürdü. Sonra birden ağırlık üstünden kalktı ve genç kadın gözlerini açtı.

Wally Hendry onun başının ucunda ayakta duruyor, üstünü başını düzeltiyordu.

Gözlerinde donukluk belirmişti. Ağzını elinin tersiyle silerken Shermaine onun parmaklarının titrediğini fark etti. Konuşmaya başladığı zaman sesi yorgun ve kayıtsızdı.

«Çok daha iyilerine sahip oldum.»

Shermaine birden dönerek eşyalarının üstünde duran tabancaya uzandı. Hendry bir adım atarak ayağını onun bileğine dayadı, ağırlığını bu ayağa verdi. Kadın onun botunun altında bilek kemiklerinin büküldüğünü hissederek inledi.

Fakat o kadar acı çekmekle birlikte yine de.

«Domuz,» diye fısıldadı. «Pis, domuz!»

Hendry bu kez onun yüzüne bir tokat ata rak sırt üstü devirdi.

Tabancayı durduğu yerden alarak açtı ve kurşunları kumlara saçtı. Sonra tabancayı gerideki sazların arasına attı.

«Curry'e söyle, senin bana ait olan payını da ona bırakıyorum. Sonra hızla yürüyerek sazların arasında kayboldu.

Beyaz kumlar genç kadının vücudunu bir pastanın üstündeki ince şeker tabakası gibi kaplamıştı. Ağır ağır doğrularak bileğini tuttu. Yüzünün yanı iyice kızarmıştı.

Wally'nin yumruk attığı yer şişmeye başlamıştı.

Shermaine sessiz sedasız ağlamaya başladı. Vücudu sarsılırken gözyaşları uzun kirpiklerine takılıp süzülüyordu.

Ruffy kahverengi şişeyi havaya kaldırarak üzgün üzgün baktı. «Bir şişe sadece bir yudum sanki. Ondan sonra boşalıyor. «Şişeyi yan camdan attı.

Bruce dev zencinin içebildiği bira miktarına tekrar şaşarak mırıldandı. «Dönüşte boş şişeleri izleyerek yolumuzu rahatça bulabiliriz.» Zencinin bu kadar birayı sığdıracak yeri vardı herhalde. Ruffy'nin bira kartonuna eğilirken kucağına yayılan midesine baktı.

«Durum nasıl. Patron?»

Bruce paneldeki kadrana göz attı. «Tam seksen yedi mil yol almışız.»

Ruffy başını salladı. «Hiç de fena sayılmaz doğrusu. Kısa süre sonra orada olacağız. »

Bir süre sustular. Rüzgâr kırık camdan yüzlerine esiyordu. Yolun çatlakları arasından çıkan otlar devamlı olarak arabanın altına değiyor, hışırtılı bir ses çıkarıyordu.

Ruffy sonunda, «Patron...» dedi.

«Evet?»

«Teğmen Hendry... o elmaslar. Onu kampta bırakmakla doğru mu yaptık dersin?»

«Herif o ıssız topraklarda kaldı. Elmasları bulsa bile bunlar işine yaramaz.»

«Herhalde sen haklısın.» Ruffy bira şişesini dudaklarına götürdü. Şişeyi indirdikten sonra devam etti. «Biliyor musun, tek güvenilemeyecek insan da o.»

Adeta bir salam kadar kalın parmağıyla başına vurdu. «Onda bir bozukluk var.

Uzun süreden beri çevremi araştırıyorum. Gördüğüm en çılgın Araplardan biri de o.»

Bruce yüzünü buruşturarak homurdandı.

Ruffy, «O adama çok dikkat etmek gerek, Patron,» dedi. «Hem bu ara seni temizlemeye kalkacaktır. Bunu yapmak için hazırlandığının farkındayım. Seni öldürebiimek için fırsat kolluyor. O deli bir Arap.»

Bruce mırıldandı. «Ona dikkat edeceğim.»

«Evet, bunu mutlaka yapmalısın.»

Yine sustular. Yalnızca rüzgârın hışırtısıyla motorun homurtusu duyuluyordu artık Ruffy ağaçların arasından gözüken mavimsi çakıl taşları dökülmüş düzlüğü işaret etti.

«Tren yolu orada.»

Bruce, «Neredeyse varıyoruz,» diye cevap verdi.

Önce bir açıklığa çıktılar. Ormanın arasın daki Msapa Kavşağının su deposu ufukta belirdi.

Ruffy, «İşte geldik,» derken elindeki şişeyi boşalttı.

«Dua et de telgraf tellerine bir zarar gelmemiş olsun. Bir de Elizabethville'de bize karşılık verecek

bir telsizci bulunsun.»

Bruce küçük evlerin önünden geçerken arabayı yavaşlattı.

Buralar, tam anımsadığı gibiydiler. Bırakılmış, ıssız kalmış evler, Çiçekli Kasia ağaçlarının altındaki iki küçük kümbelte bakarken dudaklarının iki yanında derin çizgiler belirdi. Ruffy de bunlara baktıysa da ses çıkarmadı.

Bruce Ford'u istasyon binasının önünde durdurdu. Birlikte arabadan inerek doğru binanın verandasına gittiler. Büro kapısına doğru yürürlerken tahtalar botlarının altında tok sesler çıkardı.

Bruce kapıyı iterek içeriye baktı. Duvarlar iç kapatıcı, kir tutan türden bir yeşile boyanmıştı. Kâğıtlar yerlere dağılmıştı. Tek masanın çekmeleri açık kalmıştı. Gri renkli ince bir tabaka toz her şeyi kaplamıştı.

Ruffy odanın dibindeki masanın üstünde duran vernikli tahta ve pirinçten yapılmış olan aygıtı işaret etti. «İşte telgraf orada.»

Bruce, «Sağlama benziyor,» diye fikrini açıkladı. «Teller kesilmemişse sorun yok.»

Bruce'un içini ferahlatmak ister gibi telgraftan bir daktilonunkini andıran sesler yükselmeye başladı.

Bruce içini çekti. «Bunun için Tanrıya şükürler olsun.»

Birlikte duvarın dibindeki masaya yaklaştılar.

Ruffy, «Bu mereti nasıl çalıştıracağını biliyor musun?» diye sordu.

«Şöyle böyle bir fikrim var.»

Bruce tüfeğini duvara dayadı. Aygıtın dayandığı yerin üstüne gelen duvara bir Mors Alfebesi yapıştırılmış olduğunu fark edince daha da rahatladı. İzciyken bu alfebeyi ezberlediği günler çok gerilerde kalmıştı.

Elini haber verme düğmesine dayayarak duvardaki listeye baktı. Orada kentlerin kodları vardı. Elizabethville'in kodu 'EE'ydi.

Beceriksiz bir tavırla iki kez E basarak bekledi. Aygıt ona hemen çıtırdayarak karşılık verdi. Makine çok hızlı çalışıyor ve bu yüzden verilen bilgi anlaşılmıyordu.

Haberi kaydeden Rulo kâğıt da çoktan bitmişti.

Bruce miğferini çıkararak güç bela, «Daha yavaş haber verin,» cümlesini ilettili.

İş çok uzun sürdü. Karşı taraf durmadan verilen haberlerin tekrarını istiyordu.

Aşağı yukarı her sinyalden sonra 'Anlaşılmadı' deniliyordu. Fakat sonunda Bruce, telsizin başındaki adama Devlet Başkanı Tshombe'nin kurmaylarından Albay Franklyn'e' verilecek bir haberi olduğunu anlatabildi.

Karşıdan sadece bir tek kelime cevap geldi.

«Bekleyin.»

Beklemeye başladılar. Aradan bir saat geçti. Bu iki saat oldu.

Ruffy, «O ılgın namussuz bizi unuttu,» diye homurdanarak çıkıp bira kasasını almak için Ford'a gitti.

Bruce telgraf masasının yanındaki tahta iskemlede rahatsız rahatsız kımıldanıyordu. Wally Hendry'i kamp komutanı olarakbırakmakla hata edip etmediğini düşünmüştü yeniden. Bu konu onu çok telaşlandırıyordu.

Ama sonunda yaptığığın uygun olduğu kanısına varmıştı. Wally Hendry orada pek zarar veremezdi.

Ancak... ancak, Shermaine! Hayır, bu da imkansızdı. Orada genç kadını koruyacak kırk sadık jandarma vardı.

Shermaine'i ve geleceğı düşünmeye başladı. Bir yıllık yüzbaşı aylığı Zürih'de Credit Bank Suisse'de birikmişti. Bu parayı kafasında İsviçre Frangı'ndan Sterlin'e çevirdi. Aşağı yukarı ikibin beş yüz Sterlin tutuyordu. Bu parayla iki yıl geçinebilirlerdi. Böylece Bruce, tekrar çalışmaya başlamadan bir tatil yapabilirlerdi.

İsviçre'de dağlar da bir ev kiralarlardı. Yılın bu mevsiminde orada iyi kar olurdu.

Bruce gülümsedi. Karlar ayaklarının altında pudra şekeri gibi gıcırdandı. Geceleri de yatağın üstüne otuz santim kalınlığında kuş tüyü bir yorgan örterlerdi.

Yaşamının bir amacı ve yönü vardı yine.

Ruffy, «Neden gülüyorsun, ' patron?» diye sordu.

«Bir yatak düşünüyordum.»

«Öyle mi? Düşünülecek iyi bir şey bu doğrusu. Orada başlarsın... Orada doğarsın. Yaşamının çoğunu orada geçirirsin. Bunun içinde bir hayli eğlenirsin.

Hem eğer talihin varsa onun içinde ölürsün. Bir biraya ne dersin?»

Bruce'un dirseğinin yanındaki aygıt birden canlandı. Adam hemen buna döndü.

Aygıt, «Curry... Franklyn,» diye takırdadı

Bruce öbür uçtaki kırmızı yüzlü, ufak tefek adamı o anda görür gibi oldu.

Lejyonun üçüncü a layından eski bir binbaşıydı. Adam Cezayir olayları sırasında epey iş görmüştü.

De Gaulle'u öldürmeye kalktığı için başını getirene hâlâ ödöl verilecekti.

Bruce da, «Franklyn... Curry,» diye karşılık verdi. «Tren hareket edecek durumda değil.

Motorlu taşıtlar akaryakıtsızlıktan yolda kaldı.

Port Repreive yolu. Haritada yerimiz ortalama olarak...» Kaydetmiş olduğu mevkiyi sayılarla bildirdi.

Uzun bir sessizlik oldu .

Sonra, «U.M.C.'nin malı elinizde mi?» diye soruldu. Bu soru dikkatle seçilmiş, sözcüklerden

oluşturulmuştu.

Bruce, «Olumlu,» karşılığını verdi.

«Kısa süre sonra bulunduğunuz mevkiye havadan yardım bekleyin. Tamam.»

«Haber anlaşıldı. Tamam.» Bruce aygıtın başından kalkarak rahat bir soluk aldı.

«Bu iş tamam artık, Ruffy. Bize Dakota'lardan birini yollayıp yukarıdan akaryakıt sağlayacaklar. Bu iş her halde yarın sabah olur.» Saatine baktı. «Bire yirmi var. Artık geri dönelim.»

Bruce Ford'un direksiyonunu hafifçe tutarak arabayı sürerken önündeki yoldaki çift ize bakıyordu.

Hayatından memnundu doğrusu. Her şey bitmişti artık. Ertesi gün Dakota uçaklarından biri gelip benzin bidonlarını sarı paraşütlerle atacaktı. Onun için de bu gece konumlarını belirten işaretleri hazırlamalıydı. On saat sonra da Elizabethville'de olacaktı.

Carl Engelbrecht'le bir kaç kelime konuşması yeterliydi. Pilot Shermaine'le ona dışarıya giden Dakota'lardan birinde yer bulurdu.

Daha sonra da İsviçre'ye giderlerdi. Saçaklarından buzlar sarkan tahta bir evde otururlardı.

Uzun bir tatil yaptıktan sonra Bruce, işe nereden başlayacağına karar verirdi.

Louisiana'da, Roma - Hollanda yasaları mı geçerliydi? Yoksa Napolyon yasaları mı? Gerekirse tekrar baro sınavlarına girerdi. Hem bu düşünce onu sıkacak yerde mutlu ediyordu. Yaşam yine çok zevkliydi.

Ruffy, «Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim,» dedi.

Bruce başını salladı. «Mutlu olmam için hiç bu kadar fazla neden çıkmamıştı.»

«O fevkalade bir hanım... Hem de çok genç... Ona her şeyi öğretebilirsin.»

Bruce birden sinirlenecek gibi oldu ama sonra bunun saçma olacağını düşünerek güldü.

«Onu alacak mısın, Patron?»

«Alabilirim.»

Ruffy olgun bir erkek gibi başını salladı

«Bir erkeğin bol karısı olmalı... Üç karım var.

Bir, kaç tane daha almam gerektiğini düşünüyorum.»

«Ben sadece biriyle başa çıkabilirim.»

«Bir teki zordur. İki daha kolay olur. Üç tane olunca rahat edersin. Hele dört tane oldu mu hepsi birbirleriyle uğraşacağı için seni hiç rahatsız etmezler.»

«Bunu denerim belki.»

«Bence en doğrusu bu.»

İleride ağaçların arasından daire şeklinde sıralanmış kamyonları gördüler.

Ruffy, «Eve döndük,» derken yerinde huzursuz huzursuz kımıldandı. «Bir şeyler oluyor.»

Erkekler küçük gruplar halinde toplaşmışlardı. Duruşlarından sinirli oldukları belliydi. Endişeli ve huzursuzdular. İki adam onları karşılamak için koştu. Bruce onların ağızlarının oynadığını görüyor fakat sözlerini duyamıyordu.

Birden büyük bir korku yüzünden karnındaki kaslar bükülüverdi.

Çavuş Jacques, Ford'un yanında koşarken anlaşılmaz sözler söyleyerek ona bir şey anlatmaya çalışıyordu.

«Teğmen Hendry... akar su... Madam... gitti.» Fransızca kelimeler, yerli diline karışıyordu.

Ruffy bu sözleri ona nakletti. «Hendry, senin kadına yapacağını yapmış.»

«Ölmüş mü?» Bu söz Bruce'un ağzından dökülmüştü.

«Hayır. Kadının canını yakmış. Hendry... Biliyorsun işte!»

«Shermaine nerede?»

«Onu kamyonun arkasına yatırmışlar.»

Bruce bitkin bitkin arabadan indi. Artık adamlar susmuştu. Gruplar halinde toplaşmış Bruce'nin yüzüne bakmaya cesaret edemeden ifadesiz yüzlerle bekliyorlardı.

Bruce, ağır ağır kamyona gitti. Birdenbire her tarafı uyuşup buz gibi olmuştu.

Bacakları kendiliklerinden hareket ediyor, onu götürüyordu. Brandayı açarak kamyonun arkasına çıktı.

İleri gitmek, loşlukta görebilmek büyük güç isteyen şeylerdi.

Bir battaniyeye sarılmış olan kadın pek ufak duruyordu ve hareketsizdi.

«Shermaine?» Bu ad boğazına tıkanıp adeta.

«Shermaine,» diye tekrarlıyarak kadının yanında çömeldi. Kıpırmızı bir şiş yüzün yarısını kaplamıştı. Kadın başını çevirip ona bakmadı.

Gözlerini tepedeki branda bezine dikmiş hareketsiz yatıyordu.

Bruce onun yüzüne dokundu. Teni buz gibiydi. Tıpkı benliğini kaplayan soğuğa benziyordu bu. Yüzün soğukluğu yüzünden bir an dehşete kapılarak elini çekti.

«Shermaine.» Bu kez hıçkırılmıştı. Genç kadının gözleri, büyük bir dehşetle bakan iri gözleri, ona döndü. Fakat bu gözler kendisini görmüyordu. Bununla birlikte Bruce onun ölmemiş olduğunu anlayarak birden canlandı.

«Oh Tanrım!» diye inleyerek hiç kımıldamayan kadını tutup sıkı sıkı göğsüne bastırdı. Elinin altında onun kalbinin hafif atışlarını duyuyordu.

Sonra usulca battaniyeyi açtı. Görünürde kan yoktu.

«Sevgilim yaralı mısın? Söyle bana Yaralı mısın?»

Shermaine cevap vermedi. Onun kollarında yatıyor fakat hiç bir şeyi görmüyordu.

Erkek, «Şok geçiriyorsun.» diye fısıldadı

«Bu sadece şok.» Usul usul üstündekileri açarak soluk renklivücudu sevgiyle muayene etti.

Teni yapışkan ve terliydi ama yara bere yoktu.

Shermaine'i tekrar battaniyeye sararak usulca yere yatırdı.

Ayağa kalktığında içindeki duygu değişmişti.. Yine o soğukluğu duyuyordu. Ama bu kez duyduğu soğuk, aynı zamanda içini yakıyordu.

Ruffy ve Jacque onu kamyonun yanında bekliyorlardı.

Bruce hafif sesle, «Nerede o?» diye sordu.

«Gitmiş.»

«Nereye?»

Jacque eliyle güneydoğuyu işaret etti. «Bu tarafa. Ayak izlerini bir süre izledim.»

Bruce Ford'a giderek yerden tüfeğini aldı Torpido gözünü açarak iki yedek şarjör çıkardı.

Ruffy onun ardından geldi. «Elmasları da almış, Patron.»

Bruce, «Evet,» dedi. Bir yandan tüfeğini kontrol ediyordu. Elmaslar hiç de önemli değildi.

«Onun arkasından mı gideceksin, Patron?»

Bruce cevap vermek yerine gökyüzüne baktı. Güneş ufka yaklaşıyordu. Üstelik çevresine bulutlar kümelenmişti.

«Ruffy,» diye mırıldandı. «Onun yanında kal.

Üşümemesini sağla.»

Ruffy başını salladı.

«En iyi iz süren adamımız kim?»

«Jacque. Savaştan önce bir safari teşkilatında iz sürücü olarak çalışmış.»

Bruce Jacque'a döndü. İçindeki şey hâlâ buz gibiydi; her yanına ve beynine yine buzdan kollar uzatmaktaydı.

«Bu iş ne zaman oldu?»

Jacque, «Siz gittikten bir saat sonra galiba,»

diye cevap verdi.

Hendry yola çıkalı sekiz saat olmuştu. Yani uzun süre olmuştu gideli.

Bruce, «İzlere bak,» derken sesi çok hafif çıktı.

Toprak gece yağmur yağdığı için yumuşak izler de derindi.

Hendry'nin ağırlığı yüzünden özellikle topuk izleri çok belirliydi. Böylece bunları çabucak izlediler.

Bruce Çavuş Jacques'ın çalışmasını seyrederken endişesinin hafiflediğini hissetti.

Çünkü başlangıçta ayak izlerini sürmek kolaydı, bu da adamın bu konuda yetenekli olduğunu kanıtlamaya yeterli değildi. Ancak Jacques'ın yere doğru eğilerek bütün benliğiyle yerdeki izlere dalıp hızla ilerlemesi ve zaman zaman ileriye bakıp başka izleri seçmesi usta olduğunu açıklıyordu.

Bruce, yerdeki ize dokunarak onun ne zaman yapıldığını saptamaya çalışan adama baktı. Jacques'ın bu konuda usta olduğu kanısına vardı.

Yerleri otlarla kaplı seyrek ağaçlı ormandan güney doğuya doğru yol alıyorlardı.

Hendry onları doğru Rodezya sınırına götürüyordu. Ve ilk iki saatten sonra Bruce, aralarındaki açıklığı hiç kapatamamış olduklarını biliyordu. Hendry hâlâ sekiz saat ilerideydi. Üstelik de bir hayli hızlı yürümüştü. Bu durumda sekiz saat, mesafe olarak otuz mile eşit sayılırdı.

Bruce omzunun üstünden güneşe baktı. Onun yığılmış Kümülü Nimbus bulutları arasında kalmış olduğunu gördü. Gökyüzünde onu yenebilecek iki unsur vardı.

Zaman. Topu topu iki saatlik gün ışığı vardı. Gece basınca durmak zorunda kalacaklardı Yağmur. Bulutlar şişkin ve kenarları koyu maviydi. Bruce bakarken bir şimşek içlerini aydınlattı. Ona kadar saydığı sırada gökgürültüsünü duydu. Sabah olmadan yağmur yağarsa geriye ayak izi de kalmayacaktı.

Bruce, «Daha hızlı gitmeliyiz,» dedi.

Çavuş Jacques doğruldu ve Bruce'a sanki bir yabancıymış gibi baktı. O ara Bruce'un varlığını unutmuştu.

«Toprak sertleşiyor.» Jacques ayak izini işaret etti. Bruce da o zaman son yarım saat içinde toprağın sert ve sıkışık hale geldiğini anladı.

Hendry'nin topukları toprağı delmiyordu artık.

«Böyle hafif bir izin ardından gitmek hatalıdır.»

Bruce yine toplanmış bulutlara göz attı.

Sonra, «Bunu göze almamız gerek,» diye mırıldandı. , Jacques başını salladı. «Nasıl isterseniz.»

«Tüfeğini öbür omzuna geçirip kemerini yukarıya çekti ve miğferini başına daha sıkıca oturttu.

«Yürüyün!»

Ormandan güney doğuya doğru hızla ilerlediler. Bir mil kadar gidince Bruce'un bedeni adeta otomatik olarak hareket etmeye başladı ve böylece düşünebilmesi için kafası serbest kaldı.

Gözlerinin önünde Wally Hendry belirmişti.

Onun küçük gözlerini, çevrelerindeki kat kat kabarık teni görüyordu.

Dudaklarıysa ince ve acımasızdı. O biraz uzanmış kızıl sakalda müstehcen bir şey vardı. Neredeyse Hendry'nin kokusunu duyacaktı. Kızıl saçlı adamın pis vücut kokusunu anımsayınca burun kanatları gerildi.

Kendi kendine, «Pis,» dedi. «Pis bir kafa ve pis bir vücut.»

Wally Hendry'e duyduğu nefret elle tutulur bir hal almıştı tırtık. Bu nefret yüzünden boğazı sıkışıyor, parmak uçları karıncalanıyor ve bacakları güçleniyordu.

Fakat başka bir şey daha vardı. Bruce birden sırtıttı. O anda dişlerini gösteren bir kurda benzemişti. Parmak uçlarını karıncalandıran şey sadece nefret değildi. Buna biraz da heyecan karışıyordu.

«İnsan ne kadar anlaşılmaz bir yaratık,» diye düşündü. «Yalnızca bir tek duyguya bağlanıp kalamıyor. Daima durumu karıştırmak için başka hisler de araya giriyorlar. En nefret ettiğim ve tiksindiğim şeyi arıyorum şu anda. Ama aynı zamanda bundan zevk de almaktayım. En tehlikeli ve en sinsice oyun sayılan avın, yani insan avının heyecanıyla duyduğum nefretle arar sında bir bağ yok.»

«Kovalamaktan daima zevk aldım,» diye devam etti. «Bu benim içimde... Çünkü ben de bir ganimet olarak gördükleri Afrika'yı elde etmek için avlanan ve savaşılan insanların kanındanım.

«Bu adamı avlamak da bana zevk verecek.

Eğer ölümü hakeden bir adam varsa o da Wally Hendry'dir. Yargıç da, savcı da, cellat da benim.»

Çavuş Jacques birden durunca Bruce ona çarptı ve az kalsın ikisi de yere düşüyordu.

Bruce kesik kesik soluyarak birden gerçeğe döndü. «Ne oldu? Ne var?»

«Bakın!»

Önlerindeki toprak iyice karışmış ve yer yer de çatlamıştı.

Bruce, «Zebralar,» diye inledi. Yuvarlak ayak izlerini hemen tanımıştı. «Allah kahretsın!

Bu ne talihsizlik!»

Jacques onun sözlerini kabul etti, «Hem de büyük bir sürüymüş. Otlamak için buraya yayılmışlar.»

Gözleriyle görebildiklerine önlerinde uzanan topraklar alt üst olmuştu. Zebra sürüsü Hendry'nin izlerini silip götürmüştü.

«Daha ilerilere bakacağız.» Bruce'un sesi sabırsızlığından pek acı çıkmıştı.

Hemen en yakındaki ağaca dönerek süngüsüyle bunun kabuğunu kaldırdı. Böylece ayak izlerinin bittiği yeri işaretliyordu. Bir yandan da uğradığı hayal kırıklığından kurtulabilmek için hafif sesle küfretmekteydi.

Sonra, «Güneşin batmasına sadece bir saat kaldı,» diye fısıldadı. «Tanrım ne olur hava kararmadan önce onun izlerini tekrar bulalım.»

Çavuş Jacques yine ilerlemeye başlamıştı

O Hendry'nin izlemiş olduğunu umduğu yöne gidiyor ve binlerce hayvan ayağının karma karışık ettiği topraklarda bir tek iz bulabilmek için uğraşıyordu. Bruce da hızlanarak ona yetişti.

Birlikte zikzaklar çizerek ağır ağır ilerlediler. Bir araya gelip yere bakıyor ve sonra birbirlerinden uzaklaşarak gözleriyle toprakları araştırıyorlardı. Zaman zaman araları yüz metre kadar açılıyordu.

İşte orada bir iz vardı! Bruce emin olabilmek için diz çöktü. Yaşlı bir erkek zebranın basmış olduğu yerin altında bir botun burnunun derin izi vardı.

Bruce telaşla ıslık çalınca Jacque hemen geldi. Yere bakar bakmaz da, «Evet artık daha sağa doğru gidiyor,» diye fikrini açıkladı. Başını kaldırıp gözlerini kıstı ve ileride ayak iziyle aynı hizada olan bir ağacı ayarladı. O tarafa doğru yürüdüler.

Bruce ağaçların arasındaki grimsi şekli işaret etti. «İşte sürü de burada.»

«Kokumuzu almış olacaklar.»

Bir zebra homurdanır gibi ses çıkardı ve sonra bunu bir gürültü izledi. Sürü kaçarken ayak sesleri çevrede yankılanıyordu. Bruce ağaçların arasından sürünün gerisindeki hayvanları görebiliyordu. İyice uzakta oldukları için çizgileri belli değildi. Dolayısıyla kaçarlarken gri renkli küçük, şişman midillilere benziyorlardı Kulaklarını dikmiş, siyah yeleli başlarını sallayarak koşuyorlardı. Kısa süre içinde sürü uzaklaştı, böylece gürültü de kesildi.

Bruce, «Neyse izlerin olduğu tarafa koşmadılar,» diye mırıldandı. Sonra dayanamayarak küfretti. «Budala, küçük eşeklerin Allah belasını versin! Onların yüzünden bir saat kaybettik.

Son derece değerli bir saat.»

Aceleleri olduğu için telaşlanarak yerleri araştırıyorlardı. Bir ileri gidiyor, bir geri geliyorlardı. Güneş ağaçların arkasına girmişti. Kısa süren Afrika alaca karanlığında hava daha şimdiden soğumaya başlamıştı. On beş dakika sonra da etraf iyice kapkaranlık olacaktı.

Sonra birden orman sona erdi. Bir vlei'nin kenarına çıktılar Bel yüksekliğinde otlarla kaplı düzgün tarla gibi ovaydı burasıÇevresini ormanın çevirdiği vtei önlerinde göz alabildiğine uzanıyordu. Boyu en az iki mil vardı. Otların arasında da yer yer fildişi palmyeleri uzanıyordu.

Yaban tavukları düzlüğün kenarında bağırsıyorlardı. Uzakta bir yaban öküzü sürüsü otlamaktaydı.

Bu düz otluğun gerisindeki ormanın hemen orada devrilmiş granitlerden oluşmuş bir ıkopje gökyüzüne doğru yükseliyordu. Dimdik yanlan ve dört köşe üstleriyle bu dev kayalar bir şato kalıntısını andırmaktaydılar. Güneş parlak kayalara vurarak onlara turuncumsu bir ışık veriyordu.

Fakat Bruce'un hayran hayran manzara seyredecek vakti yoktu. Gözlerini ovanın yan tarafındaki toprağa dikmiş Hendry'nin orman botlarının izlerini araştırıyordu.

Sol tarafından Çavuş Jacque heyecanla ıslık çaldı. Bruce heyecanının göğsünü sıkıştırdığını hissederek jandarmanın yanına koştu.

Jacque önderinde bir ipe sıralanmış gibi duran izleri işaret etti. Bunlar vtei'nin yanından geçip gidiyordu ve her bir iz kumlu gri toprakta iyice belli oluyordu.

Bruce içini çekti. «Çok geç. Tanrının belası zebalar yüzünden geciktik.» Işık gitgide

hafiflemekteydi.

Yine de umutsuzluk içinde emretti. «Bunu mümkün olduğu sürece izle.»

Jacque çeyrek mil sonra doğruldu. Karanlıkta konuşurken yalnızca beyaz .dişleri gözüküyordu.

«Devam edersek izleri yeniden kaybedebiliriz.»

«Pekâlâ.» Bruce, kadere razı olarak tüfeğini bitkin bir tavırla indirdi. Wally Hendry'nin on lardan en az kırk mil ileride olduğunu biliyordu.

Hendry gece yola devam ederse araları daha da açılacaktı. İzler eskiydi. Bu rasgele bir ay olsaydı Bruce çoktan vazgeçerdi.

Başını kaldırarak gökyüzüne baktı. Kuzeyde yıldızlar sarı renkli ve iri iriydi. Fakat üst bölüm ve güney kara bulutlarla kaplanmıştı.

«Yağmur yağmasın,» diye fısıldadı. «Ne olur Tanrım, yağmur yağmasın.»

Gece çok uzadı. Bruce belki iki saat uyudu ve sonra içindeki nefret onu uyandırdı. Sırt üstü yatarak gökyüzüne baktı. Gökyüzü koyu bulutlarla doluydu, zaman zaman aralarınca yıldızlar gözüküyordu.

«Yağmur yağmamalı. Yağmamalı.» Bu sözleri dua gibi tekrarlıyordu. Gözlerini karanlık gökyüzüne dikmiş iradesiyle doğayı etkilemeye çalışıyordu.

Ormanda aslanlar avlanıyordu. Güney yönünden gelen erkek aslanın kükrediğini duydu ve aynı anda iki dişi aslan ona karşılık verdiler.

Şafak sökmeden önce de avlarını öldürdüler.

Bruce, sert toprakta yatarak onların avı ele geçirmelerinden doğan sevinç kükremelerini dinledi. Sonra aslanlar karınlarını doyururlarken etrafa derin bir sessizlik çöktü.

«Ben de onlar gibi başarıya erişebilsem,»

diye düşündü. «Senden sık sık isteklerde bulunmadım, Tanrım. Fakat ne olur bu dileğimi kabul et. Bunu yalnızca kendim için değil, Shermaine ve ötekiler için de istiyorum.»

Gözlerinin önünde Hendry'nin vurduğu, yere yığılan iki çocuk belirdi. Erkek çocuğun yanağında erimiş çikolayla kan birbirine karışmıştı.

Bruce, «O ölmeyi hakketti,» diye devam etti. «Onun için ne olur yağmur yağdırma.»

Gecenin çok uzun sürmesine karşılık şafak hemen söktü. Bulutlar iyice alçaldığı için gökyüzü griydi.

Bruce belki yirminci kez, «İzler devam ediyor mu?» diye sordu.

Bu sefer Jacque, çömelmiş olduğu yerden kalktı. «Artık izlemeyi deneyebiliriz.»

Bruce Jacque'ın ardı sıra gidiyordu. Çavuş iki büküm olmuş yürüyor ve yerdeki izleri inceliyordu. Çok ağır hareket etmekteydiler. Bruce sabırsızlık ve endişeyle sık sık başını kaldırıp tepedeki gri bulutlara bakıyordu.

Işık arttıkça görüş alanları da iki metreden yüz metreye çıktı. Böylece gri bulutlara yaslanmış gibi

duran fildişi palmiyelerinin tepelerini seçebiliyorlardı artık.

Jacque koşmaya başladı. Düzlüğün sonuna gelmiş, ormana yaklaşıyorlardı. İki yüz metre geride de o dev granitlerden oluşmuş kopje vardı. Sabahın ışığında kuleleri olan görkemli oir şatoya benziyordu. Hem bunda insanı korkutan bir heybet vardı. Bruce nedense rahatsız olarak gözlerini kaçırdı.

Buz gibi bir yağmur damlası şiddetle Bruce' un yanağına çarptı.

Genç adam, «Oh, olamaz,» diyo itiraz ederek durdu. Jacques da incelemekte olduğu izden başını kaldırdı. Gökyüzüne baktı. «Bu iş bitti Beş dakika sonra izlenecek hiç bir şey kalmaz »

Gökyüzüne, bakan Bruce'un yüzüne bir damla daha çarptı. Öfkesinden gözlerinden gelen yaşlara engel olabilmek için bir kaç kez gözlerini kırıştırdı., Yağmur hızlanarak miğferine çarpmaya, omuzlarını yüzünü kamçılamaya başladı.

Bruce bağırdı. «Mümkün olduğu kadar izlemeye bak!»

Jacque ağzını açıp bir şey söyleyecek oldu ama daha buna fırsat kalmadan görünmeyen bir yumruk yemiş de havalanmış gibi geriye uçtu.

Başından miğferi fırladı ve düşerken tüfeği yere çarparak madeni bir ses çıkardı.

Bruce aynı anda bir kurşunun hemen önünden geçtiğini hissetti. Kurşunun rüzgârı gömleğini göğsüne yapıştırdı; Kulaklarında şiddetli bir uğultuya neden oldu. Sonra Bruce, Çavuş Jacques'ın yerdeki cesedine şaşkın şaşkın bakakaldı.

Adamın kolları iki yana açılmıştı. Çenesi ve bir kulağının altında kalan bölüm kopup uçmuştu. Beyaz kemik ortaya çıkmıştı ve bunun üstünde kanlar köpürüyordu. Zencinin gövdesi yerde sarsıldı ve elleri ökseye yakalanan kuşlar gibi sallandılar. Sonra yağmurda bir tüfeğin patlamasını duydu.

Bruce'un kafasından bir ses, «Kcpje!» diye-, bağırdı. «Kopje'ye gizlenmiş!»

Bruce yana dönerek koşmaya başladı.

Wally Hendry kale duvarını andıran düz granite yüz üstü yatmış bekliyordu.

Gecenin soğğundan her yeri tutulmuştu; altındaki kaya çok sertti. Fakat kafası bu rahatsızlığı sezecek durumda değildi. Oradaki granit parçalarıyla önüne alçak bir duvar örmüştü. Bunun önüne de çok sık yapraklı dallar dikip kendini gözlerden gizlemişti.

Tüfeğini önündeki duvara dayamıştı. Dirseğinin dibinde yedek mermileri duruyordu.

Uzun süreden beri böyle pusudaydı. Bir gün önce öğleden sonra buraya gizlenip beklemeye başlamıştı. Artık şafak söküyor, karanlıklar kayboluyordu. Bir kaç dakika sonra aşağıda kalan bütün çayırı görebilecekti.

«Şimdiye kadar nehri aşmış olabilirdim,» diye düşündü. «Buradan elli mil uzakta olabilirdim.» Yirmi saattir kımıldamadan burada yatmasına neden olan isteği incelemeye kalkışmadı.

«Bizim Curry'nin geleceğini biliyordum. Hem yanında yalnızca pis bir zenci iz sürücü getireceğinden de emindim. Bu eğitilmiş serserilerin kendilerine özgü kuralları vardır. Onlar teke tek dövüşmek gerektiğine inanırlar.» Bir gece önce güneş batarken loşlukta ormandan çıkan ve uzaklarda nokta gibi gözüken iki adamı hatırlayınca güldü.

«Namussuzlar geceyi aşağıda, düzlükte geçirdiler. Onun gece bir kibrit yakıp sigara içtiğini gördüm... Neyse, son sigarasının zevkini çıkardığını umarım.»

Wally hava gitgide aydınlanırken endişeyle aşağıya baktı.

«Yola çıkmışlardır. Şimdi düzlüğü aşılıyorlardır. Ağaçlara erişmeden ikisini de temizlemeliyim.» Aşağıda ova, soluk duruyordu. Karanlık ormanda açık renk bir yarayı andırıyordu bu.

«Eşşoğlus!» Hendry yine aynı kine kapıldığını hissetti. «Bu sefer süslü sözler söyleyemeyecek! Bu sefer öyle tepeden bakmaya fırsat bırakmayacağım deyyusa.»

Ortalık iyice ağarmıştı. Düzlükte yer yer çıkan fildişi palmiyelerini görebiliyordu.

Hendry, «Hah!» diye bağırdı.

İşte ikisi de oradaydılar. İki küçük karınca gibi düzlüğün ortasında ilerliyorlardı.

Hendry'nin dilinin ucu dudaklarının arasından gözüktü ve tüfeğinin arkasına yatarak yere yapıştı.

«Ah, işte hep bunu bekledim. Tam altı aydır bunu düşünüyorum. Hem işini bitirince aşağıya inerek kulaklarını keseceğim.» Tüfeğin emniyet mandalını açtı. Bu madeni ses onu memnun etti.

«Pis zenci önde. Arkadaki de Curry. Yerlerini değiştirene dek beklemeliyim.

Önce zenciye gebertmek istemiyorum. Önce Curry, sonra zenci.»

Tüfeğin dürbününden bakarak onları buldu.

Hedefi ayarlarken daha sık solumaya başlamıştı. Duyduğu zevkli heyecan çok büyük olduğu için zorlukla yutkunabildi. Kuruyan boğazına bir şey takılmış gibiydi.

Bir yağmur damlası ensesine çarpınca irkildi. Başını gökyüzüne kaldırıncaya yağmurun başladığını

gördü.

«Allah belasını versin!» diye homurdanarak yine düzlüğe döndü. Curry ve zenci yan yana duruyorlardı. Boşlukta ikisi iri tek, bir benek gibi gözükmekteydi. Onları birbirinden ayırmaya imkan yoktu. Yağmur iyice hızlandı ve Hendry birden aşına olduğu o eski aşağılık duygusuna kapıldı. Herşeyin, hatta Doğanın kendisine karşı olduğuna inanıyordu. Yaşamda hiç bir zaman kazanamadığını ve bu sefer de kazanamayacağını düşünüyordu şimdi.

Onlar, Tanrı ve bütün dünya kendisine karşıydı.

«Onlar bana baba olarak bir ayyaşı uygun gördüler,» diye düşündü. «Ev diye pis bir kulübe ve gırtlak kanseri olan bir anne verdiler.»

«Onlar beni ıslah evlerine yolladılar. İki düzine işten kovdular. Beni ittiler, alay ettiler, iki defa cezaevine soktular.» Bruce Curry de onları temsil ediyordu işte.

Şimdi onlar tekrar kazanacaklardı. Wally, bir sefer bile, ömründe bir tek kez bile başarılı olamayacaktı.

Hepsine sözlerle anlatılmaz bir kin duyarak umutsuzlukla, «Topunuzun belasını versin!» diye küfretti.

«Allah belanızı versin! Hepinizin canı cehennem!» Sonra nişan aldığı o koyu lekeye doğru ateş etti.

Bruce koşarken ormanın kenarındaki yüzmetre kadar açıklığa baktı.

Sonra yanından geçen merminin rüzgarını, duydu.

«Eğer taramaya başlarsa beni üç yüz metre; uzaktan bile vurur.» diye düşündü.

Bruce tıpkı bir tavşan gibi koşmaya başladı. Kanı kulaklarında uğulduyor, korkudan ayakları hızlanıyordu.

Sonra çevresinde patlamalar oldu. Bunların neden olduğu şiddetli hava basıncı yüzünden sendeledi. Mermilerin ıslığı kafasında yankılanıyordu.

«Oraya erişemeyeceğim,» diye düşündü.

Aralarına gizlenebileceği ağaçlar yetmiş metre ilerideydi. Yani dimdik yükselen kopje'nin hakim olduğu düzlükten çıkabilmek için daha yetmiş metre gitmesi gerekiyordu.

Kendi kendine, «Bundan sonraki yaylım ateşte öldürecek beni!» dedi.

«Neredeyse ateş başlayacaktır!»

Kendini şiddetle bir yana atarken az kalsın «devriliyordu; yine yakınındaki patlamaların etkiliyle hava yarılr gibi oldu.

«Dayanamayacağım! Beni mutlaka vuracak!»

Yolunun üstünde bir karınca yuvası vardı.

Kilden yapılmış olan bu kümbelt açık topraklarda bir çıban gibi duruyordu. Bruce hemen onun arkasına daldı. Yere şiddetle çarpınca ciğerlerindeki hava bir anda ağzından çıktı.

Daha sonraki yaylım ateş karınca yuvasının tepesindeki killeri havalandırdı.

Bunlar Bruce'un sırtına yağdı.

Bruce yüzünü yere bastırılmış yatıyor, boş kalan akciğerlerini doldurmak için acıyla soluk almaya çalışıyordu. Gövdesini küçük kil kümbeltinin ardında iyice yassıltmaya çalışmaktaydı.

«Bu beni gizliyor mu yeterince?»

Yine karınca yuvasına kurşunlar yağdı ve topraklar havaya fırladı ama Bruce'a bir şey olmadı.

«Güvendeyim.» Bunu anlayınca birden korkusu geçiverdi.

Sonra nefreti. «Fakat burada acizsin,» dedi.

«Hendry istediği sürece burada böyle yüz üstü yatıp kalacaksın.»

Yağmur sırtına iniyor, ceketini ıslatıyor, boynundan süzülerek çenesinden damlıyordu.

Başını bir santim bile kaldırmaya cesaret edemeyerek yan çevirdi. Bu sefer yağmur yüzünün yanını kırbaçlamaya başladı.

Yağmur! Yağmur gittikçe hızlanıyordu. Üstelik gitgide kalın bir perde halini almaktaydı.

Yağmur perdesi, ormanın kıyısını grimsi bir renge boyamıştı. Artık parlayan sık damlalar yüzünden hic bir şeyi kesinlikle seçmek mümkün değildi.

Bruce hâlâ kesik kesik soluyarak başını kaldırdı. Ciğerlerinin sızısı biraz hafiflemişti.

Kopje, ileride mavimsi yeşil belirsiz bir şekil gibi gözüküyordu. Sonra yağmurun daha da? şiddetlenmesi yüzünden ortadan siliniverdi.

Bruce gövdesini iterek dizlerinin üstünde doğruldu. Göğsünün sızısı yüzünden başı dönüyordu.

«Şimdi!» diye düşündü. «Şimdi... Yağmur hafiflemeden...» Güç bela ayağa kalktı.

Bir an göğsünü tutarak yağmurlu havayı içine çekmeye çalıştı. Sonra sendeleyerek ormanın kıyısına doğru gitti.

Göğüs yavaş yavaş rahatladı ve ayaklarını yere sıkıca basarak koşup ormana daldı.

Ağaçlar korumak ister gibi onun çevresini aldılar. Onlardan birinin sert kütüğüne dayanıp kaldı. Yüzündeki suları ovucuyla sildi. Gücüne kavuşurken nefret ve heyecanı da aynı anda yeniden uyandı.

Tüfeğini omuzundan indirerek ağaçtan uzaklaşıp ayaklarını iyice aralayarak durdu.

«Şimdi dostum,» diye fısıldadı. «Eşit koşullar, altında savaşacağız.» FN tüfeğin fişek yatağına mermileri sürdü. Yumuşak adımlarla kopje'ye doğru ilerledi. Tüfeğin ağırlığını ellerine vermişti. Kafası büyük bir berraklıkla çalışıyor, içindeki sürekli korkudan kurtulduğu için de kendini daha güçlü hissediyor, çevresini çok daha iyi görebiliyordu.

Sular akan ağaçların arasından yükselen bir kaleyi andıran kopje'yi seçti. Sağa doğru döndü. «Bol zamanım var,» diye düşünüyordu.

«Onun için de burayı rahat rahat inceleyebilirim.» Granit yığınının çevresini dolandı.

Kopje'nin başı batmış bir kalyona benzediğini fark etti. Sanki burun iyice sulara gömülmüş ve ana güverte öne doğru eğilmişti. Böyle kış kasara yükselmişti. O taraf boy boy kayalarla doluydu. Ayrıca türlü bodur ağaç ve dikenle kaplanmıştı. Omuz hizasına gelen dallar birbirlerinin içine girmişti.

Bruce çömelip tüfeğini kucağına dayadı ve kopje'nin çift kale duvarına çıkan yola baktı. Yağmur hafiflemişti.

Hendry tepedeydi. Bruce onun en yüksek noktaya çıkacağını biliyordu. «Ne garip,» diye düşündü. «Yükseğe çıkmak insana güven veriyor. Kendisinin erişilmez olduğunu sanmasına neden oluyor. Bir tanrı olduğuna inandırıyor onu.»

Hem Hendry üstlerine ateş edebildiğine gösre geniş otluğa yakın olan kalenin üstünde olmalıydı. Öbüründen biraz daha yüksekti. Tepe si de yeşil yapraklı bodur dallarla çevrilmişti.

«Şimdi onun nerede olduğunu biliyorum,» dedi. «Yarım saat bekleyeceğim. Böylece sabırsızlanıp harekete geçebilir. Böyle yapacak olursa onu buradan vurabilirim.»

FN tüfeğin dürbününü ayarladı. Dolu şarjörlerin el altında olmasını istediği için ceketinin yan cebini yokladı. Sonra rahat rahat oturarak beklemeye başladı.

«Curry... Orospu çocuğu neredesin?» Hendry'nin sesi ince ince yağan yağmur arasında yukarıdan

gelmişti. Bruce'un vücudu gerildi.

«Haklıymışım,» diye düşündü. «Hendry, soldaki kalenin üstünde.»

«Haydi gel, ahbap. Seni dün öğleden sonradan beri bekliyorum.»

Bruce silahını kaldırarak deneme yaparmış gibi kayanın üstündeki karaltıya doğru nişan aldı. Fakat yağmurda ateş etmek zor olacaktı. Tüfek ıslandığı için kaygan bir hal almıştı.

Bruce'un kaşlarından sular akıyordu. Ayrıca tüfeğin dürbünü de buğulanmıştı.

«Hey Curry, senin küçük Fransız kaltağı nasıl? Amanın, karı ne hızlı... Öyle değil mi?»

Bruce'un tüfeği tutan parmakları gerildi.

«Bu işi nasıl yaptığımı sana anlattı mı? Bundan ne kadar zevk aldığını söyledi mi? Onun bir buhar makinesi gibi solumasını bir duymalıydın.

Sana söylüyorum, Curry... Karı bir türlü doymak bilemedi doğrusu!»

Bruce titremeye başladığını hissetti. Çenelerini kastı, dişlerini sıktı. Bu yüzden kısa süre sonra dişleri sızlamaya başladı.

Sonra, «Sakin ol oğlum Bruce,» dedi. «Senin öfkelenerek harekete geçmeni istiyor.»

Sessizlikte ağaçlardan sular damlıyordu.

Bir rüzgâr kopje'nin yamacındaki bodur ağaçların dallarının sallanmasına yol açtı.

Bruce bekliyor, soldaki kalenin üstünde küçük bir hareket görebilmek için gözlerini zorluyordu.

«Yoksa korkağın biri misin sen, Curry? Yukarıya gelmekten mi korkuyorsun? Sorun bu mu?»

Bruce durumunu hafifçe değiştirdi. Hemen ateş edebilmek için hazırlandı.

«Pekâlâ, ahbap ben bekleyebilirim. Önümde koca bir günüm var. Burada oturur ve senin Fransız parçasına yaptıklarımı düşünürüm. Emin ol bunu anımsamaya değer. Onunla yatmak ne kadar da zevkliydi!»

Bruce usulca bir ağacın arkasında doğruldu. Yine ilerideki kopje'yi inceledi.

«Bu yandan ilerleyerek o yamaca tırmanabilirsem sağ taraftaki kale duvarına erişebilirim.

Orada bir çıkıntı var. Oraya basarak yukarıya çıkabilirim. Böylece onunla aramızda kala kala yedi, sekiz metre kalır. Bu kadar kısa mesafeden de iş bir iki saniye içinde bitirilebilir.»

Derin bir soluk alarak ağacın arkasından çıktı.

Wally Henderson, aşağıda kalan ormandaki bu hareketi görmüştü. Kahverengi bir şekil bir görünüp bir kaybolmuştu. Yani ona nişan alacak vakit kalmamıştı.

Yüzündeki suları silerek kenara biraz daha yaklaştı.

«Haydi gel, Curry!» diye haykırdı. «Burada oöyle oyalandıktan vazgeçelim.»

Tüfeğimin dipçeğini sıkıca omzuna dayadı. Durmadan dilinin ucuyla dudaklarını yalıyordu.

Bayırın dibinde bir dalın hafifçe kımlıdığını gördü. Oysa o anda rüzgâr yoktu. Sırtarak

kalçalarını sıkıca kayaya dayadı.

İçin için, «İşte geliyor,» diye gülüyordu. «O bodur ağaçların altından sürünerek yukarıya tırmanıyor.»

Tekrar bağırdı. «Aşağıda oturduğunu biliyorum, Curry, Pekâlâ ben de bekleyebilirim.»

Bayırın ortasında bir dal hafifçe sallandı.

Yana açıldıktan sonra tekrar yerine gitti.

Wally, «Evet!» diye fısıldadı. «Evet!» Tüfeğinin emniyet mandalını açtı. Dili dışarıya çıkararak ağzının bir köşesindendiğerine gitti.

«Onu ele geçirdiğimden kuşum yok!» diye düşünüyordu. «Biraz yukarıda açığa çıkacak.

Orayı aşması gerekiyor. Sadece iki metre kadar bir açıklık. Ama bu bana yeter!»

Tekrar kımıldandı. Sürünerek bir kaç santim yana kaydı. Tüfeğin namlusunu da kurşuni renkli iki kocaman kayanın arasındaki açıklığa çevirdi. Ateş hızı selektörünü de "hızlı'ya getirdi. İşaret parmağını tetiğe hafifçe geçirip durdu.

«Hey, Curry, sıkılmaya başladım. Eğer yukarıya geimeyeceksen bana bir şarkı söyle bari.

Ya da bir kaç şaka yap. Ne dersin ha?»

Bruce Curry büyük gri kayanın ardına çömeldi. Önünde iki metre kadar bir açıklık ve sonra sığınabileceği bir başka kaya vardı. Neredeyse bayırın tepesine erişecekti ve Hendry onu fark etmemişti.

Açıklığın öbür tarafındaki kayanın ardına geçerek korunabilirdi. Oradan da sağdaki yüksek kayanın biraz aşağısındaki çıkıntıya erişebilirdi.

Açıklığı aşması için iki saniye yeterliydi.

Hem Hendry herhalde hâlâ bayırın dibine, ormana bakıyor olmalıydı.

Start yerindeki bir sürat koşucusu gibi doğruldu.

Kendi kendine, «Fırla,» diye fısıldayarak açığa çıktı ve o anda bir kurşun yağmuruyla karşılaştı. Mermilerden biri tüfeğine çarparak onu inanılmaz bir güçle elinden kopardı. Bu yüzden kolu omzuna kadar tutuldu. Başka bir kurşun da göğsünü sıyırıp yaktı. Sonra kendini öbür yanda buldu. Kayanın arkasına yatıp dehşetle solurken Hendry'nin zaferle gürlediğini duydu.

«Seni kandırdım, ahmak namussuz! Bayırı tırmanmanı seyrettim. Aşağıdan buraya çıkana dek sana baktım.»

Bruce sol kolunu midesine dayayarak öylece kaldı. İnme inmiş gibi olan kolun uyuşukluğu yavaş yavaş geçiyordu ama aynı anda acı da başlamıştı. Baş parmağı kundağın üstünde kalmış ve o sırada isabet eden kurşun yüzünden parmağının ucu uçmuştu; üstünden koyu renkte bir kan fişkırıyordu. Sağ eliyle mendilini aradı.

«Hey, Curry, bak tüfeğin orada yatıyor. Bir kaç dakika sonra ona ihtiyacın olacak. Neden gidip silahını almıyorsun sanki?»

Bruce mendili sıkıca baş parmağının dibine bağladı ve böylece kanın akışı biraz hafifledi.. Sonra üç metre kadar ötede duran tüfeğine baktı. Dürbünü kırılmış, baş parmağının ucunu uçuran kurşun kundağa saplanıp doldurma mekanizmasını bükmişti. Bruce silahın onarılmıyacak durumda olduğunu anladı.

Hendry yukarıdan tekrar bağırdı. «Biraz atış talimi yapmayı düşünüyorum.»

Bunu yine yaylım ateş izledi. Bruce'un silahı bir toz bulutu ve yağan taş parçaları arasında kayboldu. Tozlar yatışınca tüfeğin dipçiğinin de paralanmış olduğunu gördü Bruce.

Bruce «İşte durum bu,» diye düşündü. «Tüfeğim işe yaramaz hale geldi.

Tabancam Shermaine'de kaldı. Elimin sadece biri sağlam. Bu iş çok ilginç olacak.»

Ceketinin önünü açarak sıyırıp geçen kurşunun bıraktığı ize baktı. Göğsündeki kırmızı kabartı tıpkı ip kesmesini andırıyordu. Çok kırmızı ve acı verici olmakla birlikte tehlikeli bir şey sayılmazdı.»

Sonra ceketini tekrar ilikledi.

«Oh, Bruce, bebeğim, oyun zamanı geçti artık. Seni nallamak için aşağıya iniyorum»

Hendry'nin haşın ve yüksek perdeden çıkan sesi güvenliydi.

Bruce bu meydan okuma karşısında kendini topladı. Hemen çevresine bakındı.

«Ne yana gidebilirim?» diye düşündü. «Yukarıya tırmanmalıyım. Böylece beni vurmak için ardından gelmeli. Sağ taraftaki kale duvarına erişmeliyim. Bunun yanından dolaşıp üstüne çıkmalı ve Hendry'i orada beklemeliyim.»

Gafil avlanma korkusu yüzünden telaşla ayağa fırladı. Yamaçtan uzaklaştı. Başını eğmiş sık ağaçlar ve kayaların arasına gizlenerek ilerliyordu.

Sağ taraftaki kale duvarının yanına erişti.

Aşağıdan görmüş olduğu çıkıntıya atladı. Hem bu çıkıntı dönerek yukarıya gidiyordu. Bruce arkasını granite vererek tıpkı duvardaki bir sinek gibi bu çıkıntıyı izledi. Kabak gibi ortadaydı. Kırk beş santim kadar genişliği olan çıkıntıda yan yan ilerlerken ayakları dibindeki acurumun gitgide derinleştiğinin farkındaydı.

Çıkıntı geniş'eyip bir platform halini aldı ve Bruce çabuk çabuk ilerleyerek öbür kenarda birden durdu. Artık çıkıntı yoktu. Yalnızca aşağıda uçurum vardı. Kale duvarının bu tarafında kendi kendini tuzağa düşürmüştü. Tepeye erişmek imkansızdı. Hendry aşağıya ormanın kenarına inmişse kopje'nin çevresinde dolaşır dolaşmaz Bruce'u görecek, o zaman kolaylıkla onu vuracaktı. Çünkü o dar çıkıntıda arkasına gizlenebilecek bir kayada yoktu. Hendry, böylece biraz daha atış talimi yapabilecekti!

Bruce kayaya dayanarak soluklarını kontrol etmeye çalıştı. Boğazına yorgunluk ve korkudan yoğun bir tükürük dolmuştu. Bitkin ve aciz olduğunu hissediyor, baş parmağı acıyla zonkluyordu. Elini kaldırıp parmağa tekrar baktı. Mendille parmağın dibini sıkımişti ama yine de yara hafif hafif kanıyor, üstünde damlalar beiriyordu.

Kanama! Bruce, boğazına takılan tükürüğü zorla yutup gelmiş olduğu tarafa baktı. Gri kayaların

üstünde kırmızı kanlar rahatlıkla seçiliyordu. Hendry'e ardından gelmesi için kandan izler bırakmıştı.

Sonra, «Belki böylesi daha iyi,» diye düşündü. «Hiç olmazsa belki böylece onunla karşı karşıya gelebilirim. O düzlüğü geçene kadar kayanın şu çıkıntısının arkasında beklerim. Oradaki uçurum en az doksan metre derinliğinde. Birden saldırırsam belki onu aşağıya yuvarlayabilirim.»

Bruce düz granitin oradan gözükmeyen kayanın yanına dayanarak durdu.

Hendry'nin yaklaştığını duyabilmek için safi kulak kesildi.

Gökyüzünün doğusundaki bulutlar sıyrıldı ve güneş ortaya çıkarak kopje'nin yanını aydınlattı.

Bruce kendi kendine, «Güneşte ölmek daha iyi olacak,» dedi. «Tıpkı güneşe kurban edilerek bir tapınağın tepesinden atılan birine benzeyeceğim.»

Dakikalar çok ağır geçiyordu. Bruce hayatta kalabileceği son dakikaları ağır ağır sayıyordu. Kulaklarında atan damarlar da bu dakikaları saymaktaydılar. Hafif solukları da yine aynı şekilde yaşadığı anları sayıyordu. Daha kaç dakikası kalmıştı?

«Dua etmeliyim,» diye düşündü. «Fakat bu sabah yağmur yağmaması için dua ettim. Oysa yağmur yağdı ve bu da beni korumuş oldu bir bakıma. Bir daha Tanrıya işlerini nasıl yapması gerektiğini söyleme küstahlığında bulunmayacağım.

Herhalde Tanrı ne yapacağını herkesden iyi biliyor.»

Sonra, «Senin istediğin olur,» diye mırıldandı. Ama birden sinirleri geriliverdi.

Çünkü sert kayalara sürünen kumaş sesini duymuştu.

Soluğunu tutarak dinlemeye başladı. Fckat tek duyabildiği kulaklarında atan nabzve aşağıda ormanda esen rüzgârdı. Rüzgârın sesi ne kadar da ıssızdı!

Yine, «Tanrım senin istediğin olur,» diye tekrarlarlarken soluğunu tutmuştu. Sonra Hendry' nin kayanın öbür yanında soluduğunu duydu.

Kayadan biraz uzaklaşarak bekledi. Birden sabah güneşi yüzünden Hendry'nin çıkıntı boyunca uzayan gölgesini gördü. Gri kayanın üstünde şekilsiz bir gölge uzanıyordu.

«Tanrım senin istediğin olur.» Sonra kayanın ardından fırladı. Sağlam elinin parmaklarını birbirine yapıştırmıştı. Bu el bir bıçak gibi duruyordu ve Bruce bütün gücünü bu ele vermişti.

Hendry henüz bir metre kadar uzaktaydı ve tüfeğini göğsüne dayamıştı.

Uçurumun orada kayaya dayanmış duruyordu. Çelik miğferini küçük gözlerine doğru eğmiş, kızıl kıllarla kaplı çenesinde ter taneleri belirmişti.

Tüfeğinin namlusunu aşağı doğru indirmeye kalktıysa da Bruce çok yakındaydı.

Gergin elinin yanıyla onun boynuna vurdu ve kıkırdakların çatırdıyarak kırıldığını duydu.

Sonra olanca ağırlığıyla Hendry'nin üstüne yığıldı. Hendry, üstünde Bruce'la taşla serildi.

Tüfek kayanın üstünde kayarak yandan uçuruma düştü. İki adam bacakları birbirine ke netlenmiş, göğüs göğüse duruyorlardı. Birinden biri ölecekti.

Boynuna yediği darbe yüzünden Hendry'nin yüzü morarıp şişmişti. Ağzını açmış soluk almaya çalışıyordu. Bruce onun pis ve ekşi soluğunu yüzünde duydu.'

Bruce birden kolunu dışa doğru bükerek bileğini Hendry'nin pençesinden kurtardı. Elini bir balta gibi kaldırarak Hendry'nin burnunun tam ortasına indirdi. Burnun iki deliğinden kan şiddetle püskürerek Hendry'nin ağzına doldu.

Hendry boğulmuş gibi bir ses çıkardı ve gövdesi şiddetle yukarıya doğru gerildi. Bruce da bu yüzden hızla yere çarptı ve bir an kımıldayamadan öyle kaldı.

Tam uçuşunun kenarında yatıyordu.

Wally Hendry dizlerinin üstünde doğrulmuştu. Bruce'a bakarken gözleri camlaştı. Artık çevresini göremiyordu. Boğazından yükselen hı-; rıltıyı pembe köpüklü bir kan izledi. Hâlâ iki eliyle branda kılıftaki tabancasını çıkarmaya çalışıyordu.

Bruce dizlerini bükerek göğsüne doğru çekti ve sonra birden bacaklarını gererek tekme attı. Ayakları Hendry'nin karnının tam ortasına indi. Onu sırt üstü düzlükten aşağı yuvarladı. Hendry uçuşundan düşerken yere inene dek garip bir sesle bağırdı. Ama sonunda bu ses birden kesildi. Artık yalnızca aşağıdaki ormanda, rüzgârda hışırdayan yaprakların sesi duyuluyordu.

Bruce gücünü ye düşünme yeteneğini kaybetmişti. Uzun süre sırtı çıkıntıya dayalı, öyle kaldı.

Tepede bulutlar bir yana toplanmıştı. Gökyüzünün yarısı masmaviydi. Aşağılara baktı Yağmurdan sonra ormandaki ağaçlar yemyeşil olmuş ve temizlenmişlerdi.

«Hâlâ yaşıyorum.»

Bunu anlamak, tıpkı bedenini ısıtan sabah güneşi gibi kafasını canlandırdı. O anda ormana doğru, «Hâlâ yaşıyorum!» diye haykırmak istiyordu.

Sonunda ayağa kalkarak uçuşunun kenarına gitti ve aşağıdaki kayaların üstünde yatan bükülmüş küçük gövdeye baktı. Dönerek ağır ağır ilerledi.

Çıkıntıdan sürünürcesine inmeye başladı.

Kale duvarının altındaki kırık kayalar ve bodur bitkilerin arasında Wally Hendry'i bulabilmek yirmi dakikasını aldı. Wally yqñ yatmış ve sanki uykudaymış gibi bacaklarını yukarıya çekmişti. Bruce onun yanında çömelerek yeşil branda kılıftan tabancasını aldı. Sonra Hendry' nin kabarık göğüs cebinin düğmesini açarak branda torbayı çekti.

Doğrulunca da torbanın ağzını gevşeterek İçindeki elmasları işaret parmağıyla karıştırdı.

Taşların hepsinin orada olduğu kanısına vararak torbayı kapatıp cebine soktu.

Cesede bakarken hiç bir pişmanlık duymadı. «Ölüsü dirisinden daha da iğrenç,» diye düşündü.

Sinekler kanlı burun deliklerine giriyor, gözlerinin çevresinde toplaşıyorlardı.

Bruce yüksek sesle konuştu. «Demek Mike Haig haklıydı. Ben yanılmışım. İnsan kötülüğü ortadan kaldırgbiliyor.»

Arkasına bakmadan yürüdü. Yorgunluktan kurtulmuştu.

Carl Engelbrecht pilot yerinden çıkarak Dakota'nın ana kabinine geldi.

Motorların homurtusu arasında, «Mutlu musunuz?» diye sordu. Sonra esmer yüzü bir gülüşle aydınlandı. «Mutlu olduğunuzu görüyorum!»

Bruce'da ona gülerek Shermaine'in omuzuna attığı kolunu daha kastı. «Haydi git buradan!»

İşimiz olduğunu görmüyor musun?»

«Doğrusu sen bir otostopçu olduğunu unutacak kadar küstahsın... Seni uçağımdan indirip gideceğin yere yürüye yürüye gitmeni söylemek geliyor içimden.» Pilot onların yanına, uçak boyunca uzanan ranzaya oturdu. «Kahveyle sandviç getirdim.»

«Ne iyi. Açlıktan ölecek haldeydim.» Shermaine hemen doğrulup termosla, yağlı kâğıda sarılı sandviçlere uzandı. Yanağındaki çürük iyileşmeye yüz tutmuş ve kenarlarında sarı bir gölge belirmişti. Aradan on gün kadar bir zaman geçmişti...

Ağız tavuklu sandviç dolu olan Bruce, uçağın zeminine iplerle sıkı sıkı bağlanmış bulunan tahta sandıklardan birine ayağıyla vurdu.

«Bu sandıklarda ne var, Carl?»

Carl, «Bilmiyorum,» diyerek üç plastik maşrapaya kahve doldurdu. «Bu işte soru sormazsın. İstenen şeyleri uçağına yükler uçarsın ve parayı alırsın. İşin gerisine karışmazsın.»

Kahvesini içtikten sonra ayağa kalktı. «Bir kaç saat sonra Nairobi'de olacağız.

Onun için artık uyursunuz ya da birşeyler yaparsınız!» Göz kırptı. «Biz Nairobi'de akaryakıt alırken uçakta kalmanız gerekiyor. İkmal yaptıktan sonra hemen hareket edeceğiz. Böylece Tanrı ve hava koşulları izin verirse öbür gün sizi Zürih'e indirebilirim.»

«Teşekkürler, eski dost.»

«Bir şey değil. Bunlar da günlük işlerden sayılıyor.»

Carl Engelbrecht ön tarafa gidip pilot kabinine girerek gözden kayboldu. Kapıyı da ardından kapattı.

Shermaine Bruce'a dönerek bir an onu dikkatle süzdükten sonra güldü. «Ne kadar farklı gözüküyorsun. Çok değiştin. Şimdi tıpkı bir avukata benziyorsun.»

Bruce biraz da sıkılarak eski okulunun renklerini taşıyan kravatını düzeltti.

«Tekrar elbise giyip kravat takmanın bana biraz garip geldiğini itiraf etmeliyim.»

Üstüne baktı. İyi kesimli lacivert elbise eski günlerinden kalmıştı. Tek elbisesi de buydu zaten.

Sonra yine Shermaine'i süzdü. «Bu kılıkta ionl güçlkle tanıdığımı da belirtmeliyim.»

Gonç kadın açık yeşil keten bir elbise giymişti. Tiril tiril keten sırtında pek güzel duruyordu. Beyaz ayakkabıları da yüksek topukluydu.

Yüzündeki çürüğü gizlemek için hafifçe makyaf yapmıştı.

Bruce büyük bir zevkle, «Çok güzel bir kadın,» diye düşündü.

Shermaine, «Baş parmağın nasıl?» diye sorunca erkek merminin üst kısmını uçurmuş olduğu parmağını havaya kaldırdı. Ucuna bir flaster yapıştırılmıştı.

«Bunu unuttum gibi bir şey.»

Sharmaine'in yüzündeki ifade birden değişti. Heyecanla «Bruce'un arkasında kalan lumbozu işaret ediyordu.

«Aşağıya bak! Deniz orada!»

Çok aşağıda kalan suyun rengi soluk yeşilden maviye dek değişiyordu. Dalgalar beyaz kumsala vururken köpük köpük oluyorlardı.

Bruce bir kahkaha attı. «Bu Tanganika Gölü. Kongo'yu geride bıraktık.»

Genç kadın, «Tümüyle mi?» diye sordu.

Erkek, «Evet,» diye ona güven verdi.

Uçak hafifçe sarsılınca birbirlerine daha da sokuldular. Cari rota değiştirmiş kuzey doğuya doğru gidiyordu.

Bin iki yüz metre aşağıda kalan ve koyu renkli bir böceğe benzeyen gölgeleri suyun üstünde zıplayıp kaymaktaydı.

SON